

**Analiza deciziilor pronunțate în recursurile în interesul legii
în materie penală și procesual penală
cu privire la efectele acestora în contextul noilor reglementări**

Nr. Crt.	Numărul și data deciziei date în interesul legii	Dispozițiile legale interpretate prin decizie	Dispozițiile legale corespondente în actuala reglementare	Observații
1.	<p>Decizia nr.I din 23.02.2004</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 14 din Codul de procedură penală și ale art. 998 din Codul civil, stabilește că <i>instanța penală investită cu judecarea acțiunii penale în cazul infracțiunilor cu efecte complexe, cum sunt cele de ucidere din culpă și de vătămare corporală din culpă săvârșite de un conducător auto, este investită să judece acțiunea civilă, alăturată celei penale prin constituirea persoanei vătămate ca parte civilă, atât cu privire la pretențiile formulate în legătură cu decesul victimei sau cu vătămarile corporale suferite, cât și cu privire la pretențiile referitoare la bunurile distruse ori deteriorate ca urmare a aceleiași fapte.</i></p>	<p>„Art.14 din Codul de procedură penală anterior : Obiectul și exercitarea acțiunii civile.</p> <p>Acțiunea civilă are ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului, precum și a părții responsabile civilmente.</p> <p>Acțiunea civilă poate fi alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal, prin constituirea persoanei vătămate ca parte civilă.</p> <p>Repararea pagubei se face potrivit dispozițiilor legii civile:</p> <p>a) în natură, prin restituirea lucrului, prin restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii, prin desființarea totală ori parțială a unui înscris și prin orice alt mijloc de reparare;</p> <p>b) prin plata unei despăgubiri bănești, în măsura în care repararea în natură nu este cu putință.</p> <p>De asemenea, se acordă despăgubiri bănești pentru folosul de care a fost lipsită partea civilă.</p> <p>Acțiunea civilă poate avea ca obiect și tragerea la răspundere civilă pentru repararea daunelor morale, potrivit legii civile”.</p>	<p>„Art.19 din Noul Cod de procedură penală : Obiectul și exercitarea acțiunii civile</p> <p>(1) Acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale.</p> <p>(2) Acțiunea civilă se exercită de persoana vătămată sau de succesorii acesteia, care se constituie parte civilă împotriva inculpatului și, după caz, a părții responsabile civilmente.</p> <p>(3) Când persoana vătămată este lipsită de capacitate de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă, acțiunea civilă se exercită în numele acesteia de către reprezentantul legal sau, după caz, de către procuror, în condițiile art. 20 alin. (1) și (2), și are ca obiect, în funcție de interesele persoanei pentru care se exercită, tragerea la răspundere civilă delictuală.</p> <p>(4) Acțiunea civilă se soluționează în cadrul procesului penal, dacă prin aceasta nu se depășește durata rezonabilă a procesului.</p> <p>(5) Repararea prejudiciului material și moral se face potrivit dispozițiilor</p>	<p>Decizia și-a încetat efectele față de dispozițiile exprese ale art.19 alin.1 din Noul Cod de procedură penală, care limitează fapta pentru care se poate exercita acțiunea civilă în procesul penal strict la aceea pentru care se exercită și acțiunea penală.</p>

		<p>„Art.998 Cod civil anterior : Orice faptă a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșeală s-a ocazionat, a-l repara”.</p>	<p>legii civile”.</p> <p>„Art.1357 din Codul civil : Condițiile răspunderii (1) Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. (2) Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă.</p>	
2.	<p>Decizia nr.I din 28.03.2005 În aplicarea dispozițiilor art.54 alin.4 și ale art.57 din Legea nr.136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările ulterioare, stabilește : <i>Societatea de asigurare participă în procesul penal în calitate de asigurător de răspundere civilă.</i></p>	<p>„Art.54 alin.4 din Legea nr.136/1995 : Încuviințarea cu privire la stabilirea despăgubirii pe baza convenției dintre asigurați, persoane pagubite și asigurători se dă: a) de către proprietarul autovehiculului răspunzător de producerea pagubei sau de conducătorul acestuia - numai în cazul în care despăgubirile nu urmează să fie recuperate potrivit prevederilor art.58, pe actele eliberate de autoritățile publice competente să constate și să cerceteze accidentele de autovehicule, pe înștiințarea sau pe procesul-verbal de constatare a pagubelor întocmit de asigurător. Această încuviințare constituie și avizare de daună pentru asigurătorul de răspundere civilă; b) de către persoana fizică sau de reprezentantul legal al persoanei juridice pagubite, după caz, pe procesul-verbal de</p>	<p>„Art.54 alin.1 din Legea nr.136/1995, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.304/2007 : Despăgubirea se stabilește și se efectuează conform art. 43 și 49, iar în cazul stabilirii despăgubirii prin hotărâre judecătorească, drepturile persoanelor pagubite prin accidente produse de vehicule aflate în proprietatea persoanelor asigurate în România se exercită împotriva asigurătorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, stabilită în prezentul capitol, cu citarea obligatorie a persoanei/persoanelor răspunzătoare de producerea accidentului în calitate de intervenienți forțați. Drepturile persoanelor pagubite prin accidente produse pe teritoriul României de vehicule aflate în proprietatea persoanelor asigurate în străinătate se exercită împotriva asigurătorului prin reprezentanțele de despăgubiri sau prin Biroul Asigurătorilor de Autovehicule din România, după caz, dacă sunt</p>	<p>Ultimele modificări aduse art.54 din Legea nr.136/1995 prin Legea nr.304/2007 nu au introdus dispoziții de natură să impună reluarea în discuție a poziției asigurătorului în procesul penal în ipoteza asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru prejudiciile cauzate prin accidente de autovehicul, astfel încât decizia își produce efectele în continuare.</p>

		<p>constatare a pagubelor întocmit de asigurător în dublu exemplar.</p> <p>În situațiile prevăzute la alin.4, în cazul persoanelor fizice încuviințarea poate fi dată de soția (soțul) asiguratului, respectiv a persoanei păgubite, ori, în caz de imposibilitate temeinic motivată a ambilor soți, cum ar fi: spitalizare, deces, detenție, lipsă îndelungată din localitate, de oricare dintre următoarele persoane majore: copii, părinți, surori sau frați ai asiguratului, respectiv ai persoanei păgubite ori ai soției (soțului) acestora."</p> <p>„Art. 57 din Legea nr.136/1995</p> <p>Drepturile persoanelor păgubite prin producerea accidentelor de autovehicule se exercită împotriva celor răspunzători de producerea pagubei. Aceste drepturi se pot exercita și direct împotriva asigurătorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, stabilită în prezentul capitol, cu citarea obligatorie a celui răspunzător de producerea pagubei.</p> <p>Drepturile persoanelor păgubite prin accidente produse de autovehiculele deținute de persoane asigurate în străinătate se exercită împotriva asigurătorului prin Biroul asigurătorilor de autovehicule din România, dacă</p>	<p>îndeplinite condițiile prevăzute la art. 48 alin. 2”.</p>	
--	--	--	--	--

		sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 48 alin. 2”.		
3.	<p>Decizia nr.II din 23.05.2005</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 33 lit.b din Codul penal, referitoare la concursul de infracțiuni, stabilesc :</p> <p><i>Raportul sexual cu o persoană de sex diferit, care este rudă în linie directă sau frate ori soră, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, constituie atât infracțiunea de viol prevăzută de art. 197 alin. 1 din Codul penal și alin. 2 lit. b¹) din același articol (dacă victima locuiește și gospodărește împreună cu făptuitorul), cât și infracțiunea de incest prevăzută de art. 203 din Codul penal, în concurs ideal.</i></p>	<p>- „Art.33 lit.b din Codul penal anterior :</p> <p>Concursul de infracțiuni</p> <p>Concurs de infracțiuni există:</p> <p>b) când o acțiune sau inacțiune, săvârșită de aceeași persoană, datorită împrejurărilor în care a avut loc și urmărilor pe care le-a produs, întrunește elementele mai multor infracțiuni”.</p> <p>„Art.197 alin.1 și alin.2 lit.b¹ din Codul penal anterior :</p> <p>Violul</p> <p>Actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi, dacă:</p> <p>b¹) victima este membru al familiei”.</p> <p>„Art.203 din Codul penal anterior :</p> <p>Incestul</p> <p>Raportul sexual între rude în linie directă sau între frați și surori</p>	<p>- „Art.38 alin.2 din Noul Cod penal : Concursul de infracțiuni</p> <p>(2) Există concurs formal de infracțiuni când o acțiune sau o inacțiune săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni.</p> <p>„Art.218 alin.1 și alin.3 lit.b din Noul Cod penal :</p> <p>Violul</p> <p>(1) Raportul sexual, actul sexual oral sau anal cu o persoană, săvârșit prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau profitând de această stare, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani și interzicerea exercitării unor drepturi atunci când:</p> <p>b) victima este rudă în linie directă, frate sau soră;</p> <p>„Art.377 din Noul Cod penal : Incestul</p> <p>Raportul sexual consimțit, săvârșit între rude în linie directă sau între frați și surori, se pedepsește cu închisoarea</p>	<p>Conform noilor reglementări, infracțiunea de incest presupune un raport sexual consimțit; în măsura în care fapta de incest se săvârșește în absența consimțământului, vor fi incidente dispozițiile art. 218 alin. 1, 3 litera b din Codul penal, care incriminează o formă agravată a violului.</p> <p>În aceste condiții, nu se mai justifică reținerea concursului ideal de infracțiuni, astfel încât decizia își încetează efectele.</p>

		se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani”.	de la un an la 5 ani”.	
4.	<p>Decizia nr.III din 23.05.2005</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art.197 alin.1, cu referire la art.198 și art.201 din Codul penal, stabilesc :</p> <p><i>„1) Prin act sexual de orice natură, susceptibil a fi încadrat în infracțiunea de viol prevăzută de art. 197 din Codul penal, se înțelege orice modalitate de obținere a unei satisfacții sexuale prin folosirea sexului sau acționând asupra sexului, între persoane de sex diferit sau de același sex, prin constrângere sau profitând de imposibilitatea persoanei de a se apăra ori de a-și exprima voința.</i></p> <p><i>2) Prin acte de perversiune sexuală, în accepțiunea prevederilor art. 201 din Codul penal, se înțelege orice alte modalități de obținere a unei satisfacții sexuale decât cele arătate la pct. 1”.</i></p>	<p>- „Art.197 alin.1 din Codul penal anterior :</p> <p>Violul</p> <p>Actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi”.</p>	<p>„Art.218 alin.1 și 2 din Noul Cod penal :</p> <p>Violul</p> <p>(1) Raportul sexual, actul sexual oral sau anal cu o persoană, săvârșit prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau profitând de această stare, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează orice alte acte de penetrare vaginală sau anală comise în condițiile alin. (1)”.</p> <p>„Art.219 alin.1 și 4 din Noul Cod penal :</p> <p>Agresiunea sexuală</p> <p>(1) Actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute în art. 218, cu o persoană, săvârșit prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra sau de a-și exprima voința ori profitând de această stare, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(4) Dacă actele de agresiune sexuală au fost precedate sau urmate de săvârșirea actelor sexuale prevăzute în art. 218 alin. (1) și alin. (2), fapta constituie viol”.</p>	<p>Actuala definiție a infracțiunii de viol (art.218 alin.1 și 2), care descrie toate variantele elementului material al faptei, determină inaplicabilitatea pct.1 al deciziei, întrucât textul de lege nu mai este susceptibil de interpretări diferite.</p> <p>De asemenea, infracțiunea de perversiune sexuală prevăzută de art.201 din Codul penal anterior nu mai este incriminată în varianta sa simplă, o parte dintre formele acesteia fiind reglementate în Noul Cod penal la infracțiunea de agresiune sexuală prevăzută de art.219, astfel încât și pct.2 al deciziei devine inaplicabil.</p>

	<p>- „Art.198 din Codul penal anterior :</p> <p>Actul sexual cu un minor</p> <p>Actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, care nu a împlinit vârsta de 15 ani, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Cu aceeași pedeapsă se sancționează actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex între 15 - 18 ani, dacă fapta este săvârșită de tutore sau curator ori de către supraveghetor, îngrijitor, medic curant, profesor sau educator, folosindu-se de calitatea sa, ori dacă făptuitorul a abuzat de încrederea victimei sau de autoritatea ori influența sa asupra acesteia.</p> <p>Dacă actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, care nu a împlinit vârsta de 18 ani, a fost determinat de oferirea sau darea de bani ori alte foloase de către făptuitor, direct sau indirect, victimei, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Dacă faptele prevăzute în alin. 1 - 3 au fost săvârșite în scopul producerii de materiale pornografice, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și</p>	<p>- „Art.220 din Noul Cod penal :</p> <p>Actul sexual cu un minor</p> <p>(1) Raportul sexual, actul sexual oral sau anal, precum și orice alte acte de penetrare vaginală sau anală comise cu un minor cu vârsta între 13 și 15 ani se pedepsesc cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Fapta prevăzută în alin. (1), săvârșită asupra unui minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Fapta prevăzută în alin. (1), comisă de un major cu un minor cu vârsta între 13 și 18 ani, când majorul a abuzat de autoritatea ori influența sa asupra victimei, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(4) Fapta prevăzută în alin. (1) - (3) se sancționează cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi, atunci când:</p> <p>a) minorul este rudă în linie directă, frate sau soră;</p> <p>b) minorul se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului;</p> <p>c) a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice.</p> <p>(5) Faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2) nu se sancționează dacă diferența de vârstă nu depășește 3 ani”.</p>	
--	---	--	--

	<p>interzicerea unor drepturi, iar dacă pentru realizarea acestui scop s-a folosit constrângerea, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Când fapta prevăzută în alin. 1 a fost săvârșită în împrejurările prevăzute în art. 197 alin. 2 lit. b) ori dacă faptele prevăzute în alin. 1 - 4 au avut urmările prevăzute în art. 197 alin. 2 lit. c), pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi”.</p> <p>- „Art.201 din Codul penal anterior : Perversiunea sexuală</p> <p>(1) Actele de perversiune sexuală săvârșite în public sau dacă au produs scandal public se pedepsesc cu închisoare de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Actele de perversiune sexuală cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 15 ani se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(3) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și actele de perversiune sexuală cu o persoană între 15 - 18 ani, dacă fapta este</p>	-	
--	--	---	--

	<p>săvârșită de tutore sau curator ori de către supraveghetor, îngrijitor, medic curant, profesor sau educator, folosindu-se de calitatea sa, ori dacă făptuitorul a abuzat de încrederea victimei sau de autoritatea ori influența sa asupra acesteia.</p> <p>(3¹) Dacă actele de perversiune sexuală cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 18 ani au fost determinate de oferirea sau darea de bani ori alte foloase de către făptuitor, direct sau indirect, victimei, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(3²) Dacă faptele prevăzute în alin. 2, 3 și 3¹ au fost săvârșite în scopul producerii de materiale pornografice, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă pentru realizarea acestui scop s-a folosit constrângerea, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(4) Actele de perversiune sexuală cu o persoană în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau prin constrângere se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(5) Dacă fapta prevăzută în alin. 1 - 4 are ca urmare vătămarea gravă a integrității corporale sau a</p>		
--	--	--	--

		sănătății, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă are ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 ani și interzicerea unor drepturi”.		
5.	<p>Decizia nr.IV din 26.09.2005</p> <p><i>În cazul infracțiunii de omor calificat prevăzute de art. 174 alin. 1, raportat la art. 175 alin. 1 lit. c din Codul penal, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 75 alin. 1 lit. b din același cod privind circumstanța agravantă ce se referă la săvârșirea infracțiunii „prin violențe asupra membrilor familiei”.</i></p>	<p>„Art.174 alin.1 din Codul penal anterior : Omorul Uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi. Tentativa se pedepsește”.</p> <p>„Art.175 alin.1 lit.c din Codul penal anterior (omorul săvârșit asupra soțului sau a unei rude apropiate) : Omorul calificat Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări: c) asupra soțului sau unei rude apropiate”.</p>	<p>„Art.188 din Noul Cod penal : Omorul (1) Uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi. (2) Tentativa se pedepsește”.</p> <p>„Art.199 alin.1 din Noul Cod penal : Violența în familie (1) Dacă faptele prevăzute în art. 188, art. 189 și art. 193 - 195 sunt săvârșite asupra unui membru de familie, maximul special al pedepsei prevăzute de lege se majorează cu o pătrime”.</p> <p>„Art.177 din Noul Cod penal: Membru de familie (1) Prin membru de familie se înțelege: a) ascendenții și descendenții, frații și surorile, copiii acestora, precum și persoanele devenite prin adopție, potrivit legii, astfel de rude; b) soțul; c) persoanele care au stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți sau dintre părinți și copii, în cazul în care</p>	<p>Actuala reglementare (art.77 din Noul Cod penal) nu a mai reținut ca circumstanță agravantă săvârșirea infracțiunii prin violențe asupra membrilor familiei, întrucât această împrejurare a fost reglementată de art.199 din Noul Cod penal. Prin urmare, decizia și-a încetat efectele.</p>

		<p>conviețuiesc.</p> <p>(2) Dispozițiile din legea penală privitoare la membru de familie, în limitele prevăzute în alin. (1) lit. a), se aplică, în caz de adopție, și persoanei adoptate ori descendenților acesteia în raport cu rudele firești”.</p> <p>„Art.75 alin.1 lit.b din Codul penal anterior : Circumstanțe agravante Următoarele împrejurări constituie circumstanțe agravante: b) săvârșirea infracțiunii prin acte de cruzime, prin violențe asupra membrilor familiei ori prin metode sau mijloace care prezintă pericol public”.</p>	<p>„Art.77 din Noul Cod penal : Circumstanțe agravante Următoarele împrejurări constituie circumstanțe agravante: b) săvârșirea infracțiunii prin cruzimi sau supunerea victimei la tratamente degradante.</p>	
6.	<p>Decizia nr.V din 26.09.2005 În aplicarea dispozițiilor art.57 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, modificată și completată prin Legea nr.247/2005, stabilesc :</p> <p><i>1) Infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și orice alte cauze derivate din cele prevăzute în această lege, se judecă în primă instanță, la judecătoria,</i></p>	<p>„Art.57 alin.1 din Legea nr.304/2004, modificată și completată prin Legea nr.247/2005 (devenit art. 54 în urma republicării legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005) :</p> <p>(1) Cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătoriei, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția cauzelor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale”.</p>	<p>„Art.54 din Legea nr.304/2004, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.827 din 13 septembrie 2005 :</p> <p>(1) Cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătoriei, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția cauzelor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale”.</p>	<p>Întrucât dispozițiile cu caracter imperativ ale art.54 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, referitoare la compunerea completului de judecată nu au suferit modificări, decizia își produce în continuare efectele.</p>

	<p>tribunale și curțile de apel, de complete formate dintr-un singur judecător.</p> <p>2) În cazul infracțiunilor de corupție săvârșite de alte persoane decât cele menționate în Legea nr. 78/2000, completele de judecată se constituie potrivit dispozițiilor cu caracter general cuprinse în art. 57 din Legea nr. 304/2004 modificată și completată prin Legea nr.247/2005.</p>			
7.	<p>Decizia nr.VIII din 24.10.2005</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art.27 din Legea nr.218/2002, astfel cum a fost modificată și completată prin art.IV din Legea nr.281/2003, stabilesc :</p> <p><i>În cazul infracțiunilor prevăzute de art.279 alin.2 lit.a din Codul de procedură penală, săvârșite de polițiști care au calitatea de organe de cercetare penală ale poliției judiciare, plângerea prealabilă se adresează procurorului, iar acesta, după</i></p>	<p>„Art.27 din Legea nr.218/2002, modificată și completată prin art.IV din Legea nr.281/2003 :</p> <p>(1) Ministrul de interne, cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, desemnează polițiști care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare.</p> <p>(2) Urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de procuror în cazul infracțiunilor săvârșite de polițiștii care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare.</p> <p>(3) Infracțiunile săvârșite de polițiștii care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare se judecă în primă instanță de către:</p> <p>a) tribunal, în cazul polițiștilor</p>	<p>„Art.27 din Legea nr.218/2002, modificată și completată prin art.IV din Legea nr.281/2003 :</p> <p>(1) Ministrul de interne, cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, desemnează polițiști care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare.</p> <p>(2) Urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de procuror în cazul infracțiunilor săvârșite de polițiștii care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare.</p> <p>(3) Infracțiunile săvârșite de polițiștii care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare se judecă în primă instanță de către:</p> <p>a) tribunal, în cazul polițiștilor prevăzuți în art. 14 alin. (2) pct. II din Legea nr. 360/2002 privind Statutul</p>	<p>Având în vedere modificările aduse alin.2 al art.279 din Codul de procedură penală anterior, prin art.I pct.140 din Legea nr.356/2006, ipoteza avută în vedere de recursul în interesul legii nu mai este actuală.</p> <p>Prin urmare, decizia și-a încetat aplicabilitatea odată cu modificările intervenite prin Legea nr.356/2006, textul alin.2 al art.279 (astfel cum a fost modificat) fiind preluat, de altfel, în alin.2 al art.295 din Noul Cod de procedură penală, care prevede fără echivoc că plângerea prealabilă se adresează</p>

	<p><i>efectuarea urmăririi penale, poate sesiza instanța competentă prin rechizitoriu.</i></p>	<p>prevăzuți în art. 14 alin. (2) pct. II din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului;</p> <p>b) curtea de apel, în cazul polițiștilor prevăzuți în art. 14 alin. (2) pct. I lit. e) - j) din Legea nr. 360/2002;</p> <p>c) Curtea Supremă de Justiție, în cazul polițiștilor prevăzuți în art. 14 alin. (2) pct. I lit. a) - d) din Legea nr. 360/2002."</p> <p>„Art.279 alin.2 lit.a din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>Organele cărora li se adresează plângerea</p> <p>Plângerea prealabilă se adresează:</p> <p>a) instanței de judecată, în cazul infracțiunilor prevăzute de Codul penal în art. 180, 184 alin. 1, 193, 205, 206, 210, 213 și 220, dacă făptuitorul este cunoscut. Când făptuitorul este necunoscut, persoana vătămată se poate adresa organului de cercetare penală</p>	<p>polițistului;</p> <p>b) curtea de apel, în cazul polițiștilor prevăzuți în art. 14 alin. (2) pct. I lit. e) - j) din Legea nr. 360/2002;</p> <p>c) Curtea Supremă de Justiție, în cazul polițiștilor prevăzuți în art. 14 alin. (2) pct. I lit. a) - d) din Legea nr. 360/2002.</p> <p>*) Conform art. 52 pct. 3 și art. 104 din Legea nr. 255/2013, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală), la articolul 27, alineatul (3) se abrogă”.</p> <p>„Art.279 alin.2 din C.p.p. anterior, modificat prin art.1 pct.140 din L.356/2006 :</p> <p>„Plângerea prealabilă se adresează organului de cercetare penală sau procurorului, potrivit legii”.</p> <p>„Art.295 alin.2 din Noul Cod de procedură penală :</p> <p>Plângerea prealabilă</p> <p>(1) Punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară o astfel de plângere.</p> <p>(2) Plângerea prealabilă se adresează organului de cercetare penală sau procurorului, potrivit legii”.</p>	<p>organelor de cercetare penală sau procurorului.</p>
--	--	---	--	--

		pentru identificarea lui”.		
8.	<p>Decizia nr.IX din 24.10.2005</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art.215 din Codul penal, stabilesc :</p> <p>1) <i>Fapta de emitere a unui cec asupra unei instituții de credit sau asupra unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust, dacă s-a produs o pagubă posesorului cecului, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 4 din Codul penal.</i></p> <p>2) <i>Dacă beneficiarul cecului are cunoștință, în momentul emiterii, că nu există disponibilul necesar acoperirii acestuia la tras, fapta</i></p>	<p>„Art.215 din Codul penal anterior :</p> <p>Înșelăciunea</p> <p>Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.</p> <p>Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.</p> <p>Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.</p> <p>Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și</p>	<p>„Art.244 din Noul Cod penal :</p> <p>Înșelăciunea</p> <p>(1) Inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos patrimonial injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(2) Înșelăciunea săvârșită prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.</p> <p>(3) Împăcarea înlătură răspunderea penală”.</p>	<p>Întrucât dispozițiile art.215 alin.4 din Codul penal anterior (înșelăciunea prin cecuri) nu se mai regăsesc în actuala reglementare, pct.1 al deciziei își încetează efectele.</p> <p>Nici pct. 2 al deciziei nu mai produce efecte, urmând a se reține concursul dintre infracțiunea de înșelăciune și cea prevăzută art.84 alin.1 pct.2 din Legea nr.59/1934, potrivit dispoziției din art. 244 alin. (2) teza finală. Nu sunt aplicabile dispozițiile art. 84 alin. (1) teza finală din legea specială (dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă), întrucât nu există identitate între „faptele” prevăzute ca infracțiuni de cele două norme (art. 244 C.p. și, respectiv, dispoziția din legea specială); nu doar obiectul juridic al celor două incriminări este diferit, dar și alte elemente de conținut, astfel că norma de trimitere din art. 84 nu este incidentă; ea era anterior aplicabilă numai întrucât fapta prevăzută în</p>

	<p><i>constituie infracțiunea prevăzută de art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934.</i></p>	<p>fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.</p> <p>Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi”.</p> <p>- „Art.84 alin.1 pct.2 din Legea nr.59/1934 : Se va pedepsi cu amendă de la 5.000 - 100.000 lei**) și închisoare de la 6 luni până la 1 an, afară de cazul când fapta constituie un delict sancționat cu o pedeapsă mai mare, în care caz se aplică această pedeapsă:</p> <p>2. Oricine emite un cec fără a avea la tras disponibil suficient, sau după ce a tras cecul și mai înainte de trecerea termenelor fixate pentru prezentare, dispune altfel, în total sau în parte de disponibilul avut”.</p>	<p>- „Art.84 alin.1 pct.2 din Legea nr.59/1934, modificat prin art.23 pct.1 și art.247 din Legea nr.187/2012, începând cu data de 1.02.2014 : Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni până la un an sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă, săvârșirea uneia dintre următoarele fapte:</p> <p>2. emiterea unui cec fără a avea la tras disponibil suficient sau dispunerea în tot ori în parte de disponibilul avut mai înainte de trecerea termenelor fixate pentru prezentare”.</p>	<p>art. 84 alin. 1 pct. 2 fusese ca atare introdusă în cuprinsul art. 214 din Codul penal anterior (soluție legislativă cu numeroase neajunsuri, de altfel), în prezent ea redobândindu-și fireasca autonomie și raportul cu infracțiunea de înșelăciune a oricărui mijloc fraudulos de inducere în eroare.</p>
9.	<p>Decizia nr.X din 24.10.2005</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 34, cu referire la art. 120 din Codul penal,</p>	<p>„Art.34 din Codul penal anterior : Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana fizică. În caz de concurs de infracțiuni,</p>	<p>„Art.39 din Noul Cod penal: Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni</p> <p>(1) În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare</p>	<p>Actuala reglementare preia, în esență, atât dispozițiile art.34, referitoare la stabilirea pedepsei principale în caz de concurs de infracțiuni, cât și</p>

	<p>stabilesc:</p> <p>1. În caz de concurs de infracțiuni, dintre care pentru unele s-au stabilit pedepse ce intră sub incidența grațierii, dispozițiile referitoare la contopire se aplică numai cu privire la pedepsele executabile ce nu au făcut obiectul grațierii sau care au fost grațiate parțial.</p> <p>2. Grațierea individuală, în cazul concursului de infracțiuni, vizează numai pedeapsa rezultantă.</p>	<p>se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte, iar dintre acestea se aplică pedeapsa, după cum urmează:</p> <p>a) când s-a stabilit o pedeapsă cu detențiune pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoare ori cu amendă, se aplică pedeapsa detențiunii pe viață;</p> <p>b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, care poate fi sporită până la maximul ei special, iar când acest maxim nu este îndeșulător, se poate adăuga un spor de până la 5 ani;</p> <p>c) când s-au stabilit numai amenzi, se aplică pedeapsa cea mai mare, care poate fi sporită până la maximul ei special, iar dacă acest maxim nu este îndeșulător, se poate adăuga un spor de până la jumătate din acel maxim;</p> <p>d) când s-a stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se poate adăuga amenda, în totul sau în parte;</p> <p>e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, potrivit dispoziției de la lit. b), la care se poate adăuga amenda, potrivit dispoziției de la lit. c).</p> <p>Prin aplicarea dispozițiilor din</p>	<p>infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează:</p> <p>a) când s-au stabilit o pedeapsă cu detențiune pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoare ori cu amendă, se aplică pedeapsa detențiunii pe viață;</p> <p>b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;</p> <p>c) când s-au stabilit numai pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;</p> <p>d) când s-au stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii;</p> <p>e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă se aplică pedeapsa închisorii conform lit. b), la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii conform lit. c).</p> <p>(2) Atunci când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoarea, dacă prin adăugare la pedeapsa cea mai mare a sporului de o treime din totalul celorlalte pedepse cu închisoarea stabilite s-ar depăși cu 10 ani sau mai mult maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puțin una dintre infracțiunile concurente pedeapsa prevăzută de lege este</p>	<p>dispozițiile art.120 vizând efectele grațierii, astfel încât decizia își produce efectele în continuare.</p> <p>Stabilirea pedepsei rezultante în caz de concurs de infracțiuni, potrivit art.39 alin.1 lit.b din Noul Cod penal, în ipoteza grațierii unora dintre pedepsele aplicate pentru infracțiuni componente ale concursului se va face după cum urmează :</p> <ul style="list-style-type: none"> - se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune din concurs; - se aplică grațierea (totală/parțială) cu privire la fiecare dintre pedepsele stabilite inițial; - se aplică pedeapsa cea mai grea, la stabilirea căreia nu vor fi avute în vedere pedepsele grațiate total, ci doar cele executabile; - se adaugă sporul reprezentând 1/3 din total celorlalte pedepse stabilite, avându-se în vedere doar pedepsele negrațiate, respectiv partea rămasă negrațiată din aceste pedepse.
--	--	---	---	---

		<p>alineatul precedent nu se poate depăși totalul pedepselor stabilite de instanță pentru infracțiunile concurente”.</p> <p>„Art.: 120 din Codul penal anterior :</p> <p>Efectele grațierii</p> <p>Grațierea are ca efect înlăturarea, în totul sau în parte, a executării pedepsei ori comutarea acesteia în alta mai ușoară.</p> <p>Grațierea are efecte și asupra pedepselor a căror executare este suspendată condiționat. În acest caz, partea din termenul de încercare care reprezintă durata pedepsei pronunțate de instanță se reduce în mod corespunzător. Dacă suspendarea condiționată este revocată sau anulată, se execută numai partea de pedeapsă rămasă negrațiată.</p> <p>Grațierea nu are efecte asupra pedepselor complementare, afară de cazul când se dispune altfel prin actul de grațiere.</p> <p>Grațierea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță și măsurilor educative”.</p>	<p>închisoarea de 20 de ani sau mai mare, se poate aplica pedeapsa detențiunii pe viață”.</p> <p>„Art.160 din Noul Cod penal:</p> <p>Efectele grațierii</p> <p>(1) Grațierea are ca efect înlăturarea, în totul sau în parte, a executării pedepsei ori comutarea acesteia în alta mai ușoară.</p> <p>(2) Grațierea nu are efecte asupra pedepselor complementare și măsurilor educative neprivative de libertate, în afară de cazul când se dispune altfel prin actul de grațiere.</p> <p>(3) Grațierea nu are efect asupra măsurilor de siguranță și asupra drepturilor persoanei vătămate.</p> <p>(4) Grațierea nu are efecte asupra pedepselor a căror executare este suspendată sub supraveghere, în afară de cazul în care se dispune altfel prin actul de grațiere”.</p>	
10.	<p>Decizia nr.XII din 21.11.2005</p> <p><i>În aplicarea dispozițiilor art. 140³ alin. 1 și ale art. 141 din Codul de procedură penală, stabilesc:</i></p>	<p>„Art.140³ alin.1 din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>Calea de atac împotriva încheierii pronunțate de judecător în cursul urmăririi penale privind măsurile preventive.</p> <p>Împotriva încheierii prin care</p>	<p>„Art.204 alin.1 din Noul Cod de procedură penală :</p> <p>Calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale</p> <p>(1) Împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți</p>	<p>1939 reglementare prevede, fără echivoc, posibilitatea formulării contestației împotriva încheierilor prin care judecătorul de cameră preliminară ori instanța dispune asupra măsurilor preventive, fără nicio</p>

	<p>1. <i>Încheierea prin care se dispune, în cursul urmăririi penale, respingerea cererii de revocare, înlocuire sau încetare a arestării preventive nu poate fi atacată, separat, cu recurs.</i></p> <p>2. <i>Încheierea dată în primă instanță și în apel, prin care se dispune respingerea cererii de revocare, înlocuire sau încetare a arestării preventive nu poate fi atacată, separat, cu recurs.</i></p>	<p> judecătorul dispune, în timpul urmăririi penale, luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea, încetarea de drept sau prelungirea măsurii preventive, precum și împotriva încheierii de respingere a propunerii de arestare preventivă, învinuitul sau inculpatul și procurorul pot face recurs la instanța superioară în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Încheierea prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac”.</p> <p>„Art.141 din Codul de procedură penală anterior : Calea de atac împotriva încheierii pronunțate de instanță în cursul judecății privind măsurile preventive Încheierea dată în primă instanță și în apel, prin care se dispune luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive, precum și împotriva încheierii prin care se dispune menținerea arestării preventive, poate fi atacată separat, cu recurs, de procuror sau de inculpat, în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și</p>	<p> dispune asupra măsurilor preventive, inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, în termen de 48 de ore de la înregistrare”.</p> <p>„Art.206 alin.1 din Noul Cod de procedură penală : Calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul judecății (1) Împotriva încheierilor prin care instanța dispune, în primă instanță, asupra măsurilor preventive inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune la instanța care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, instanței ierarhic superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare”.</p>	<p> distincție în raport de soluția adoptată prin încheiere.</p> <p>Prin urmare, decizia își încetează efectele odată cu intrarea în vigoare a noilor reglementări.</p>
--	---	--	--	---

		de la comunicare, pentru cei lipsă. Încheierea prin care prima instanță sau instanța de apel respinge cererea de revocare, înlocuire sau încetare de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac”.		
11.	<p>Decizia nr.XIII din 21.11.2005</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, stabilesc:</p> <p><i>Plângerea adresată direct instanței de judecată împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, dată de procuror, fără ca acestea să fie atacate, în prealabil, conform art. 278 din Codul de procedură penală, la procurorul ierarhic superior, este inadmisibilă.</i></p>	<p>„Art.278¹ din Codul de procedură penală anterior : Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteri în judecată</p> <p>După respingerea plângerii făcute conform art. 275 - 278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimiteri în judecată cuprinse în rechizitoriu.</p> <p>În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz,</p>	<p>„Art.340 din Noul Cod de procedură penală : Plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteri în judecată</p> <p>(1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.</p> <p>(2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare”.</p> <p>„Art.341 din Noul Cod de procedură penală : Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară</p> <p>(1) După înregistrarea plângerii la instanța competentă, aceasta se trimite</p>	<p>Ulterior pronunțării deciziei, textul art.278¹ din Codul de procedură penală a suferit modificări succesive.</p> <p>Astfel, prin Legea nr.356/2006 a fost introdus un nou alineat, respectiv alin.13, care prevede că <i>plângerea greșit îndreptată se trimite organului judiciar competent.</i></p> <p>Totodată, alin.13 al art.278¹ a fost modificat prin art.XVIII pct.39 din Legea nr.202/2010 în sensul că <i>plângerea greșit îndreptată se trimite, pe cale administrativă, organului judiciar competent.</i></p> <p>Rezultă, așadar, că decizia a încetat să-și mai producă efectele odată cu introducerea alin.13 al art.278¹ din Codul de procedură penală anterior. De altfel, art.341 alin.1 fraza a II-a din actuala reglementare preia integral prevederile alin.13, așa</p>

	<p>procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.</p> <p>Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.</p> <p>Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.</p> <p>La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.</p> <p>La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi</p>	<p>în aceeași zi judecătorului de cameră preliminară. Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent.</p> <p>(2) Judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare, care este comunicat, împreună cu un exemplar al plângerii, procurorului și părților, care pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Petentului i se va comunica termenul de soluționare. Persoana care a avut în cauză calitatea de inculpat poate formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.</p> <p>(3) Procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin. (2), transmite judecătorului de cameră preliminară dosarul cauzei.</p> <p>(4) În situația în care plângerea a fost depusă la procuror, acesta o va înainta, împreună cu dosarul cauzei, instanței competente.</p> <p>(5) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților.</p> <p>(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară</p>	<p>cum a fost modificat prin Legea nr.202/2010.</p>
--	---	--	---

	<p>penale și apoi procurorului.</p> <p>Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.</p> <p>Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;</p> <p>b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;</p> <p>c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probe existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.</p> <p>În cazul prevăzut în alin. 8 lit.</p>	<p>poate dispune una dintre următoarele soluții:</p> <p>a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;</p> <p>b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;</p> <p>c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.</p> <p>(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară:</p> <p>1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă;</p> <p>2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:</p> <p>a) respinge plângerea ca nefondată;</p> <p>b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;</p> <p>c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecății cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul</p>	
--	--	--	--

		<p>c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.</p> <p>Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.</p> <p>În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.</p> <p>Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.</p> <p>Plângerea greșit îndreptată se trimite, pe cale administrativă, organului judiciar competent”.</p>	<p>cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie;</p> <p>d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.</p> <p>(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.</p> <p>(9) În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.</p> <p>(10) Contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care se pronunță prin încheiere motivată, fără participarea procurorului și a inculpatului, putând dispune una dintre următoarele soluții:</p> <p>a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată și menține dispoziția de</p>	
--	--	--	---	--

			<p>începere a judecății;</p> <p>b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.</p> <p>(11) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei”.</p>	
12.	<p>Decizia nr.XIV din 21.11.2005</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 120 alin. 2 din Codul penal, stabilesc:</p> <p><i>Efectele grațierii condiționate asupra pedepselor a căror executare este suspendată condiționat, constând în reducerea termenului de încercare prevăzut în art. 82 din Codul penal cu durata pedepsei grațiate, se produc imediat și nu după împlinirea termenului condiție prevăzut de legea de grațiere, care se referă exclusiv la pedepsele executabile. La împlinirea termenului de încercare astfel redus cel condamnat este reabilitat de drept dacă sunt</i></p>	<p>„Art.120 alin.2 din Codul penal anterior :</p> <p>Efectele grațierii</p> <p>(2) Grațierea are efecte și asupra pedepselor a căror executare este suspendată condiționat. În acest caz, partea din termenul de încercare care reprezintă durata pedepsei pronunțate de instanță se reduce în mod corespunzător. Dacă suspendarea condiționată este revocată sau anulată, se execută numai partea de pedeapsă rămasă negrațiată”</p>	<p>„Art.160 alin.4 din Noul Cod penal :</p> <p>Efectele grațierii</p> <p>(4) Grațierea nu are efecte asupra pedepselor a căror executare este suspendată sub supraveghere, în afară de cazul în care se dispune altfel prin actul de grațiere”.</p>	<p>Actuala reglementare modifică substanțial dispoziția legală care a generat interpretări diferite, stabilind că <i>grațierea nu are efect asupra pedepselor a căror executare este suspendată sub supraveghere, în afară de cazul în care se dispune altfel prin actul de grațiere</i>. Prin urmare, potrivit noii reglementări, grațierea pedepselor a căror executare a fost suspendată sub supraveghere nu mai este posibilă, cu excepția ipotezei alin.4 teza finală al art.160, „când se dispune altfel prin actul de grațiere”.</p> <p>Efectul grațierii asupra unor asemenea pedepse (modalitatea executării) trebuie stabilit însă prin legea de grațiere.</p>

	<p><i>îndeplinite condițiile prevăzute de art. 86 din Codul penal.</i></p>			<p>Raportat la modificările intervenite, decizia își încetează efectele, cu excepția ipotezelor susceptibile a fi calificate drept situații tranzitorii. Astfel, față de dispozițiile art.15 și art.16 din LPA CP și ale art.5 din Noul Cod penal, decizia rămâne valabilă pentru faptele comise anterior intrării în vigoare a Noului Cod penal, cu privire la care dispozițiile legii vechi sunt mai favorabile</p>
13.	<p>Decizia nr.XV din 21.11.2005</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 14 alin. 3 lit.a din Codul de procedură penală și a dispozițiilor art. 184 din Codul de procedură civilă, stabilesc:</p> <p><i>1.În cauzele în care acțiunea penală s-a stins în faza de urmărire penală, printr-o soluție de netrimitere în judecată, adoptată de procuror, acesta are calitatea de a exercita în fața instanței civile acțiunea pentru</i></p>	<p>„Art.14 alin.3 lit.a din Codul de procedură penală anterior: Obiectul și exercitarea acțiunii civile Repararea pagubei se face potrivit dispozițiilor legii civile:</p> <p>a) în natură, prin restituirea lucrului, prin restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii, prin desființarea totală ori parțială a unui înscris și prin orice alt mijloc de reparare”.</p> <p>„Art.184 din Codul de procedură civilă anterior : Când nu este caz de judecată penală sau dacă acțiunea publică s-a stins sau s-a prescris, falsul se va cerceta de instanța civilă, prin orice mijloace de dovadă”.</p>	<p>„Art.19 alin.5 din Noul Cod de procedură penală : Obiectul și exercitarea acțiunii civile (5) Repararea prejudiciului material și moral se face potrivit dispozițiilor legii civile”.</p> <p>„Art.308 din Codul de procedură civilă : Cercetarea falsului de către instanța civilă : În cazul în care, potrivit legii, acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare ori nu poate continua, cercetarea falsului se va face de către</p>	<p>Prin art.1 pct.132 din Legea nr.356/2006, la alin.1 al art.245 din Codul de procedură penală a fost introdusă lit.c¹, conform căreia <i>prin ordonanța de încetare a urmăririi penale se dispune totodată asupra sesizării instanței civile competente cu privire la desființarea totală sau parțială a unui înscris.</i></p> <p>Mai mult, prin decizia nr.2 din 17.01.2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.45 alin.1 teza finală din Codul de procedură civilă, combinat cu dispozițiile art.245 alin.1 lit.c¹ din</p>

	<p><i>desființarea totală sau parțială a unui înscris falsificat, numai în cazurile prevăzute de art. 45 alin. 1 din Codul de procedură civilă.</i></p> <p><i>2. În celelalte cazuri, aceeași acțiune aparține părților.</i></p>	<p>„Art.45 alin.1 din Codul de procedură civilă anterior :</p> <p>Ministerul Public poate porni acțiunea civilă ori de câte ori este necesar pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicție și ale dispăruților, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege”.</p>	<p>instanța civilă, prin orice mijloace de probă”.</p> <p>„Art.92 din Codul de procedură civilă :</p> <p>Modalități de participare</p> <p>(1) Procurorul poate porni orice acțiune civilă, ori de câte ori este necesar pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicție și ale dispăruților, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege.</p> <p>(2) Procurorul poate să pună concluzii în orice proces civil, în oricare fază a acestuia, dacă apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept, a drepturilor și intereselor cetățenilor.</p> <p>(3) În cazurile anume prevăzute de lege, participarea și punerea concluziilor de către procuror sunt obligatorii, sub sancțiunea nulității absolute a hotărârii.</p> <p>(4) Procurorul poate să exercite căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate în cazurile prevăzute la alin. (1), chiar dacă nu a pornit acțiunea civilă, precum și atunci când a participat la judecată, în condițiile legii.</p> <p>(5) Procurorul poate să ceară punerea în executare a oricăror titluri executorii emise în favoarea persoanelor prevăzute la alin. (1).</p> <p>(6) În toate cazurile, Ministerul Public nu datorează taxe de timbru și</p>	<p>Codul de procedură penală, că <i>procurorul are legitimare procesuală activă de a formula acțiunea civilă pentru desființarea, în tot sau în parte, a unui înscris falsificat, atunci când acțiunea penală s-a stins în faza de urmărire penală printr-o soluție de netrimitere în judecată.</i></p> <p>Pe de altă parte, actuala reglementare prevede în art.315 alin.2 lit.d și art.318 alin.5, cu referire la art.549¹ din Noul Cod de procedură penală, că ordonanța de clasare/renunțare la urmărire cuprinde, între altele, dispoziții privind sesizarea judecătorului de cameră preliminară cu propunerea de desființare totală sau parțială a unui înscris.</p> <p>Prin urmare, decizia și-a încetat aplicabilitatea din anul 2006.</p>
--	--	--	--	---

			nici cauțiune.	
14.	<p>Decizia nr.XVII din 21.11.2005</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 309 din Codul de procedură penală, stabilesc:</p> <p><i>În cazurile în care judecătorul sau instanța se pronunță prin încheiere asupra măsurilor preventive este obligatorie întocmirea unei minute, sub sancțiunea nulității absolute.</i></p>	<p>„Art.309 din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>Minuta</p> <p>Rezultatul deliberării se consemnează într-o minută, care trebuie să aibă conținutul prevăzut pentru dispozitivul hotărârii. Minuta se semnează de membrii completului de judecată.</p> <p><i>(în forma existentă la data pronunțării deciziei în recursul în interesul legii)</i></p>	<p>„Art.400 din Noul Cod de procedură penală :</p> <p>Minuta</p> <p>(1) Rezultatul deliberării se consemnează într-o minută, care trebuie să aibă conținutul prevăzut pentru dispozitivul hotărârii. Minuta se semnează de membrii completului de judecată.</p> <p>(2) Întocmirea minutei este obligatorie în cazurile în care judecătorul sau instanța dispune asupra măsurilor preventive și în alte cazuri expres prevăzute de lege.</p> <p>(3) Minuta se întocmește în două exemplare originale, dintre care unul se atașează la dosarul cauzei, iar celălalt se depune, spre conservare, la dosarul de minute al instanței.</p>	<p>Dispozițiile art.309 au fost completate în sensul deciziei nr.XVII din 21 noiembrie 2005 prin Legea nr.356/2006, care a introdus alin.2 potrivit căruia <i>întocmirea minutei este obligatorie și în cazurile în care judecătorul sau instanța dispune asupra măsurilor preventive.</i></p> <p>Această prevedere a fost preluată și în actuala reglementare la art.400 alin.2 din Codul de procedură penală.</p> <p>Prin urmare, decizia și-a încetat aplicabilitatea din anul 2006.</p>
15.	<p>Decizia nr.XVIII din 12.12.2005</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 118 lit. b) din Codul penal și ale art. 17 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, privind confiscarea specială a mijlocului de transport în cazul infracțiunii de trafic de droguri, stabilesc:</p> <p><i>Măsura de siguranță a confiscării speciale a mijlocului de transport</i></p>	<p>„Art.118 lit.b din Codul penal anterior :</p> <p>Confiscarea specială</p> <p>Sunt supuse confiscării speciale:</p> <p>b) lucrurile care au servit sau care au fost destinate să servească la săvârșirea unei infracțiuni, dacă sunt ale infractorului”.</p> <p>„Art.17 alin.1 din Legea nr.143/2000 :</p> <p>(1) Drogurile și alte bunuri care au făcut obiectul infracțiunilor prevăzute la art. 2 - 10 se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata</p>	<p>„Art.112 lit.b din Noul Cod penal :</p> <p>Confiscarea specială</p> <p>b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor”.</p> <p>„Art.17 alin.1 din Legea nr.143/2000:</p> <p>(1) Drogurile ridicate în vederea confiscării se distrug potrivit art. 574 lit. d) din Codul de procedură penală. Păstrarea de contraprobe este obligatorie”.</p>	<p>Dispozițiile legale în interpretarea cărora s-a pronunțat instanța supremă nu au suferit modificări substanțiale care să determine încetarea efectelor deciziei.</p>

	<p>se va dispune, în temeiul art. 17 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, raportat la art. 118 lit. b) teza I din Codul penal, numai în cazul în care se dovedește că acesta a servit efectiv la realizarea laturii obiective a uneia dintre modalitățile normative ale infracțiunilor prevăzute de art. 2-10 din Legea nr. 143/2000, precum și în cazul în care se dovedește că mijlocul de transport a fost fabricat, pregătit ori adaptat în scopul realizării laturii obiective a acestor infracțiuni.</p>	echivalentului lor în bani.		
16.	<p>Decizia nr.XIX din 12 decembrie 2005 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>Stabilește că amânarea executării pedepsei închisorii își produce efectele începând cu data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de admitere a cererii.</p>	<p>Cpp 1969: ART. 415 Hotărâri executorii (1) Hotărârile instanțelor penale devin executorii la data când au rămas definitive.</p> <p>Cpp 1969 (forma în vigoare la data pronunțării deciziei în interesul legii): ART. 453 Cazurile de amânare (1) Executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi amânată în următoarele cazuri: a) când se constată pe baza unei</p>	<p>Cpp 2014: ART. 550 Hotărârile executorii (1) Hotărârile instanțelor penale devin executorii la data când au rămas definitive. (2) Hotărârile nedefinitive sunt executorii atunci când legea dispune aceasta.</p> <p>Cpp 2014: ART. 589 Cazurile de amânare (1) Executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi amânată în următoarele cazuri: a) când se constată, pe baza unei expertize medico-legale, că persoana</p>	<p>Prin art.1 pct.217 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, după alineatul 2 al articolului 453 s-a introdus alineatul 2², cu următorul cuprins: „În cazurile prevăzute în alin. 1 lit. a) și b), hotărârile prin care se dispune amânarea executării pedepsei sunt executorii de la data pronunțării" Drept</p>

	<p>expertize medico-legale că cel condamnat suferă de o boală care îl pune în imposibilitate de a executa pedeapsa. În acest caz, executarea pedepsei se amână până când condamnatul se va găsi în situația de a putea executa pedeapsa;</p> <p>b) când o condamnată este gravidă sau are un copil mai mic de un an. În aceste cazuri, executarea pedepsei se amână până la încetarea cauzei care a determinat amânarea;</p> <p>c) când din cauza unor împrejurări speciale executarea imediată a pedepsei ar avea consecințe grave pentru condamnat, familie sau unitatea la care lucrează. În acest caz, executarea poate fi amânată cel mult 3 luni și numai o singură dată.</p> <p>(2) Cererea de amânare a executării pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi făcută de procuror, de condamnat, de persoanele arătate în art. 362 alineatul ultim, iar în cazul prevăzut la lit. c) din prezentul articol, și de către conducerea unității la care lucrează condamnatul.</p> <p>(3) Dispozițiile prezentului articol se aplică și în cazul celui condamnat la executarea pedepsei la locul de muncă. În situația</p>	<p><i>condamnată suferă de o boală care nu poate fi tratată în rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor și care face imposibilă executarea imediată a pedepsei, dacă specificul bolii nu permite tratarea acesteia cu asigurarea pazei permanente în rețeaua sanitară a Ministerului Sănătății și dacă instanța apreciază că amânarea executării și lăsarea în libertate nu prezintă un pericol pentru ordinea publică. În această situație, executarea pedepsei se amână pentru o durată determinată;</i></p> <p>b) când o condamnată este gravidă sau are un copil mai mic de un an. În aceste cazuri, executarea pedepsei se amână până la încetarea cauzei care a determinat amânarea.</p> <p>.....</p> <p>(5) Hotărârile prin care se dispune amânarea executării pedepsei sunt executorii de la data pronunțării.</p>	<p>urmare, în reglementarea în vigoare la data de 31 ianuarie 2014, decizia în interesul legii își păstra valabilitatea doar în cazul hotărârilor prin care s-a dispus amânarea executării pedepsei în baza art.453 alin.1 lit.c) din Codul de procedură penală.</p> <p>Întrucât art.589 alin.5 NCpp nu mai distinge în raport de cazul în baza căruia instanța a dispus amânarea executării pedepsei (renunțându-se de altfel la prevederea drept caz de amânare a executării pedepsei a situației reglementate în vechiul Cpp la art.453 alin.1 lit.c), rezultă că toate hotărârile prin care s-a dispus amânarea executării pedepsei sunt executorii de la data pronunțării, astfel că decizia dată în interesul legii nu mai este de actualitate, ceea ce face să nu mai subziste caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p>
--	---	--	---

		prevăzută la lit. b), executarea pedepsei poate fi amânată pe perioada stabilită de normele legale cu privire la concediul ce se acordă salariaților înainte și după naștere.		
17.	<p>Decizia nr.I din 16 ianuarie 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 47 alin. 2 din Codul de procedură penală, stabilește că schimbarea încadrării juridice a faptei ce face obiectul actului de sesizare a instanței, prin încheiere pronunțată înainte de soluționarea cauzei, nu atrage incompatibilitatea judecătorului care a făcut parte din completul de judecată.</p>	<p>Cpp 1969: ART. 47 Judecător care s-a pronunțat anterior (2) De asemenea, nu mai poate participa la judecarea cauzei judecătorul care și-a exprimat anterior părerea cu privire la soluția care ar putea fi dată în acea cauză.</p>	<p>Cpp 2014: ART. 64 Incompatibilitatea judecătorului (1) Judecătorul este incompatibil dacă: f) există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată.</p> <p>Cpp 2014: ART. 3 Separarea funcțiilor judiciare (1) În procesul penal se exercită următoarele funcții judiciare: a) funcția de urmărire penală; b) funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală; c) funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată; d) funcția de judecată. (2) Funcțiile judiciare se exercită din oficiu, în afară de cazul când, prin lege, se dispune altfel. (3) În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este</p>	<p>Dispozițiile art.47 alin. 2 din Cpp anterior nu se mai găsesc ca atare în noua reglementare, însă cazul de la art.64 lit.f NCpp include și ipoteza avută în vedere de vechiul text.</p> <p>Argumentele de text care au motivat decizia dată în interesul legii au corespondent și în noua reglementare, fostul art.286 alin.2 Cpp anterior (<i>din forma în vigoare la data deciziei</i>), la care se face referire în considerentele deciziei, regăsindu-se în dispozițiile art.386 alin.2 NCpp.</p> <p>Pentru aceste motive decizia dată în interesul legii își păstrează actualitatea, astfel că subzistă caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p>

			compatibilă cu funcția de judecată.	
18.	<p>Decizia nr.II din 16 ianuarie 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 209 alin. 3 lit. h) din Codul penal, stabilește că fapta de însușire pe nedrept de cabluri, linii, echipamente și instalații de telecomunicații, radiocomunicații, precum și componente de comunicații constituie infracțiunea de furt calificat prevăzută de textul de lege menționat numai dacă, în momentul sustragerii, acestea erau efectiv integrate într-o rețea sau într-un sistem de comunicații aflat sau nu în funcțiune.</p>	<p>Cp 1969: ART. 209 Furtul calificat (3) Furtul privind următoarele categorii de bunuri: h) cabluri, linii, echipamente și instalații de telecomunicații, radiocomunicații, precum și componente de comunicații se pedepsește cu închisoare de la 4 la 18 ani.</p>	<p>Cp 2014: ART. 229 Furtul calificat (3) Furtul privind următoarele categorii de bunuri: h) cabluri, linii, echipamente și instalații de telecomunicații, radiocomunicații, precum și componente de comunicații, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani.</p>	<p>Rațiunile care au justificat pronunțarea deciziei se mențin și în prezent, actuala reglementare fiind identică sub toate aspectele, mai puțin sancțiunea, cu textul anterior.</p> <p>Pentru aceste motive decizia dată în interesul legii își păstrează actualitatea, astfel că subzistă caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p>
19.	<p>Decizia nr.V din 20 februarie 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>Stabilește că, actele de violență cu intenția de a</p>	<p>Cp 1969: ART. 176 Omorul deosebit de grav (1) Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări: b) asupra a două sau mai multor</p>	<p>Cp 2014: ART. 189 Omorul calificat (1) Omorul săvârșit în vreuna dintre următoarele împrejurări: f) asupra a două sau mai multor persoane;</p>	<p>Rațiunile care au justificat pronunțarea deciziei se mențin și în prezent, actuala reglementare fiind identică sub toate aspectele (mai puțin denumirea infracțiunii) textului</p>

	ucide, săvârșite în aceeași împrejurare asupra a două persoane, dintre care una a decedat, constituie atât infracțiunea de omor - simplu, calificat sau deosebit de grav - comisă asupra unei singure persoane, cât și tentativa de omor, după caz, simplu, calificat sau deosebit de grav, aflate în concurs. Agravanta prevăzută în art. 176 alin. 1 lit. b) din Codul penal nu este aplicabilă în cazul faptelor menționate.	persoane; se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi. (2) Tentativa se pedepsește. se pedepsește cu detențiune pe viață sau închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi. (2) Tentativa se pedepsește.	anterior. Pentru aceste motive decizia dată în interesul legii își păstrează actualitatea, astfel că subzistă caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.
20.	Decizia nr.VI din 20 februarie 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție În aplicarea dispozițiilor art. 52 alin. 5 din Codul de procedură penală, stabilește că, neindicarea concretă, în cuprinsul cererii de recuzare care privește întreaga instanță, a cazului de incompatibilitate în care se află fiecare	Cpp 1969 (forma în vigoare la data pronunțării deciziei în <i>interesul legii</i>): ART. 52 Procedura de soluționare în cursul judecății (5) Abținerea sau recuzarea care privește întreaga instanță trebuie să cuprindă indicarea concretă a cazului de incompatibilitate în care se află fiecare judecător și se soluționează de instanța ierarhic superioară. Aceasta, în cazul când găsește întemeiată abținerea sau recuzarea, desemnează pentru judecarea cauzei o instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-	Cpp 2014: ART. 67 Recuzarea (1) În cazul în care persoana incompatibilă nu a făcut declarație de abținere, părțile, subiecții procesuali principali sau procurorul pot face cerere de recuzare, de îndată ce au aflat despre existența cazului de incompatibilitate. (2) Cererea de recuzare se formulează doar împotriva persoanei din cadrul organului de cercetare penală, a procurorului sau a judecătorului care efectuează activități judiciare în cauză. Este inadmisibilă recuzarea judecătorului sau a procurorului chemat să decidă asupra	Prin art.1 pct.26 din Legea nr.356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, s-a modificat art.51 alin.2 Cpp, astfel: "Recuzarea se formulează oral sau în scris, cu arătarea pentru fiecare persoană în parte a cazului de incompatibilitate invocat și a tuturor temeiurilor de fapt cunoscute la momentul recuzării. Cererea de recuzare poate privi numai pe acei judecători

	<p>judcător atrage respingerea cererii ca nefondată.</p>	<p>a produs abținerea sau recuzarea.</p> <p>Cpp 1969 (forma în vigoare la 31 ianuarie 2014):</p> <p>ART. 51 Recuzarea</p> <p>.....</p> <p>(2) Recuzarea se formulează oral sau în scris, cu arătarea pentru fiecare persoană în parte a cazului de incompatibilitate invocat și a tuturor temeiurilor de fapt cunoscute la momentul recuzării.</p> <p>Cererea de recuzare poate privi numai pe acei judecători care compun completul de judecată.</p>	<p>recuzării.</p> <p>(3) Dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător în cazul recuzării magistratului-asistent și grefierului.</p> <p>(4) Cererea de recuzare se formulează oral sau în scris, cu arătarea, pentru fiecare persoană în parte, a cazului de incompatibilitate invocat și a temeiurilor de fapt cunoscute la momentul formulării cererii. Cererea de recuzare formulată oral se consemnează într-un proces-verbal sau, după caz, în încheierea de ședință.</p> <p>(5) Nerespectarea condițiilor prevăzute la alin. (2) - (4) sau formularea unei cereri de recuzare împotriva aceleiași persoane pentru același caz de incompatibilitate cu aceleași temeiuri de fapt invocate într-o cerere anterioară de recuzare, care a fost respinsă, atrage inadmisibilitatea cererii de recuzare. Inadmisibilitatea se constată de procurorul sau de completul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare.</p> <p>.....</p>	<p>care compun completul de judecată."</p> <p>Totodată au fost corespunzător modificate prin art.1 pct.28 din același act normative dispozițiile art.52 alin.5 Cpp, astfel:</p> <p>"Când pentru soluționarea abținerii sau a recuzării nu se poate alcătui completul potrivit alin. 1, abținerea sau recuzarea se soluționează de instanța ierarhic superioară. În cazul în care găsește întemeiată abținerea sau recuzarea și, din cauza abținerii sau recuzării, nu se poate alcătui completul de judecată la instanța competentă să soluționeze cauza, instanța ierarhic superioară desemnează pentru judecarea cauzei o instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a formulat abținerea sau recuzarea".</p> <p>Și în NCpp cererea de recuzare se poate formula doar împotriva persoanei din cadrul organului de cercetare penală, a procurorului sau a judecătorului care efectuează activități judiciare în cauză, sub</p>
--	--	--	---	--

				<p>sanctiunea respingerii ca inadmisibilă.</p> <p>Cum ipoteza avută în vedere în decizie (formularea unei cereri de recuzare care să privească <i>întreaga instanță</i>) nu mai este admisă în actuala reglementare, nici soluția dată în interesul legii (respingerea ca <i>nefondată</i> a cererii) nu mai este de actualitate, astfel că nu mai subzistă caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p>
21.	<p>Decizia nr.VII din 20 februarie 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 140 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, stabilește că, neverificarea de către instanță, în cursul judecății, a legalității și temeiniciei arestării preventive a inculpatului major înainte de împlinirea duratei de 60 de zile, la care se referă art. 160^b alin. 1 din Codul de procedură penală, a</p>	<p>Cpp 1969 (<i>forma în vigoare la data pronunțării deciziei în interesul legii</i>):</p> <p>ART. 140 Încetarea de drept a măsurilor preventive</p> <p>(1) Măsurile preventive încetează de drept:</p> <p>a) la expirarea termenelor prevăzute de lege sau stabilite de organele judiciare;</p> <p>.....</p> <p>ART. 160^b Verificări privind arestarea inculpatului în cursul judecății</p> <p>(1) În cursul judecății, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive.</p> <p>.....</p>	<p>Cpp 2014:</p> <p>ART. 241 Încetarea de drept a măsurilor preventive</p> <p>(1) Măsurile preventive încetează de drept:</p> <p>a) la expirarea termenelor prevăzute de lege sau stabilite de organele judiciare;</p> <p>.....</p> <p>Cpp 2014:</p> <p>ART. 207 Verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară</p> <p>.....</p> <p>(6) În tot cursul procedurii de cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară, din oficiu, verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la</p>	<p>Rațiunile care au justificat pronunțarea deciziei se mențin și în prezent, actuala reglementare prevăzând în mod identic cazul de încetare de drept cu privire la interpretarea căruia s-a pronunțat decizia, precum și obligația de verificare periodică a subzistenței temeiurilor care au determinat luarea măsurii preventive privative de libertate.</p> <p>Pentru aceste motive decizia dată în interesul legii își păstrează actualitatea, astfel că subzistă caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p>

	<p>inculpatului minor cu vârsta între 14 și 16 ani înainte de expirarea duratei de 30 de zile prevăzute în art. 160^h alin. 2 din Codul de procedură penală, iar a inculpatului minor mai mare de 16 ani înainte de expirarea duratei de 40 de zile prevăzute în art. 160^h alin. 3 din Codul de procedură penală atrage încetarea de drept a măsurii arestării preventive luate față de inculpați și punerea lor de îndată în libertate.</p>	<p>ART. 160^h Arestarea preventivă a minorului (2) Durata arestării inculpatului minor între 14 și 16 ani este, în cursul urmăririi penale, de cel mult 15 zile, iar verificarea legalității și temeiniciei arestării preventive se efectuează în cursul judecății periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile. Prelungirea acestei măsuri în cursul urmăririi penale sau menținerea ei în cursul judecății nu poate fi dispusă decât în mod excepțional. Arestarea preventivă a minorului în cursul urmăririi penale nu poate să depășească, în total, un termen rezonabil și nu mai mult de 60 de zile, fiecare prelungire neputând depăși 15 zile. În mod excepțional, când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoarea de 20 de ani sau mai mare, arestarea preventivă a inculpatului minor între 14 și 16 ani în cursul urmăririi penale poate fi prelungită până la 180 de zile. (3) Inculpatul minor mai mare de 16 ani poate fi arestat preventiv în cursul urmăririi penale pe o durată de cel mult 20 de zile. Durata măsurii preventive poate fi prelungită în cursul urmăririi penale, de fiecare dată cu 20 de zile. Arestarea preventivă a</p>	<p>domiciliu. Dispozițiile alin. (2) – (5) se aplică în mod corespunzător.</p> <p>Cpp 2014: ART. 208 Verificarea măsurilor preventive în cursul judecății (4) În tot cursul judecății, instanța, din oficiu, prin încheiere, verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu dispuse față de inculpate.</p>	
--	--	---	--	--

		<p>inculpatului minor în cursul urmăririi penale nu poate să depășească, în total, un termen rezonabil și nu mai mult de 90 de zile. În mod excepțional, când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoarea de 10 ani ori mai mare, arestarea preventivă a inculpatului minor în cursul urmăririi penale poate fi prelungită până la 180 de zile. Verificarea legalității și temeiniciei arestării preventive a inculpatului minor mai mare de 16 ani în cursul judecății se efectuează periodic, dar nu mai târziu de 40 de zile.</p> <p>.....</p> <p>Cpp 1969 (forma în vigoare la 31 ianuarie 2014): ART. 140 Încetarea de drept a măsurilor preventive (1) Măsurile preventive încetează de drept: a) la expirarea termenelor prevăzute de lege sau stabilite de organele judiciare ori la expirarea termenului prevăzut în art. 160^b alin. 1, dacă instanța nu a procedat la verificarea legalității și temeiniciei arestării preventive în acest termen;</p> <p>.....</p>		
22.	Decizia nr.VIII din 20 februarie 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de	Cpp 1969 (forma în vigoare la data pronunțării deciziei în <i>interesul legii</i>):	Cpp 2014: ART. 587 Liberarea condiționată	Rațiunile care au justificat pronunțarea deciziei se mențin și în prezent,

<p>Casație și Justiție</p> <p>Stabilește că, fixarea termenului de reînnoire în cazul respingerii cererii sau al propunerii de liberare condiționată se impune în toate cazurile în care soluția se întemeiază pe neîndeplinirea cumulativă a condițiilor cerute de textele art. 59 și următoarele din Codul penal, inclusiv în situația în care perioada rămasă de executat până la împlinirea fracțiunii legale este mai mică sau egală cu un an. În cazul în care cererea sau propunerea de liberare condiționată se respinge pentru neîndeplinirea condiției privitoare la fracțiunea prevăzută de art. 59 și următoarele din Codul penal, iar perioada rămasă de executat până la împlinirea acestei fracțiuni este mai mare de un an, instanța va stabili ca cererea sau propunerea să fie reînnoită potrivit art.</p>	<p>ART. 450 Liberarea condiționată</p> <p>.....</p> <p>(2) Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită, termen care nu poate fi mai mare de un an.</p> <p>.....</p> <p>Cpp 1969 (forma în vigoare la 31 ianuarie 2014):</p> <p>ART. 450 Liberarea condiționată</p> <p>.....</p> <p>(2) Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.</p> <p>.....</p>	<p>(2) Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.</p>	<p>actuala reglementare prevăzând în mod identic termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită, iar în dispozițiile art.99 și următoarele NCp sunt reglementate condițiile ce se cer îndeplinite pentru a se putea dispune liberarea condiționată.</p> <p>Pentru aceste motive decizia dată în interesul legii își păstrează actualitatea, astfel că subzistă caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p>
---	---	--	--

	450 alin. 2 din Codul de procedură penală, în termen de un an de la data împlinirii fracțiunii prevăzute de art. 59 și următoarele din Codul penal.			
23.	<p>Decizia nr.XIV din 22 mai 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 146 din Codul penal, stabilește că în cazul infracțiunii continuate, caracterul de „consecințe deosebit de grave” se determină prin totalizarea pagubelor materiale cauzate tuturor persoanelor fizice sau juridice, prin toate acțiunile sau inacțiunile prin care se realizează elementul material al infracțiunii.</p>	<p>Cp 1969 (forma în vigoare la data pronunțării deciziei în interesul legii): ART. 146 Consecințe deosebit de grave Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 2.000.000.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.</p> <p>ART. 41 Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe (2) Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni. </p>	<p>Cp 2014: ART. 183 Consecințe deosebit de grave Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 2.000.000 lei.</p> <p>Cp 2014: ART. 35*) Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe (1) Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni. *) <i>Reproducem mai jos prevederile art. 238 din Legea nr. 187/2012</i> “ART. 238 În aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Codul penal, condiția unității subiectului pasiv se consideră îndeplinită și atunci când: a) <i>bunurile ce constituie obiectul infracțiunii se află în coproprietatea mai multor persoane;</i> b) <i>infracțiunea a adus atingere unor subiecți pasivi secundari diferiți, dar</i></p>	<p>În noua reglementare, reținerea formei continuate a infracțiunii este condiționată de existența <i>unității de subiect pasiv</i>. Aceasta înseamnă că decizia dată în interesul legii își păstrează actualitatea, subzistând caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept, doar în măsura în care sunt îndeplinite cumulativ ambele condiții: existența unei <i>pagube materiale mai mari de 2.000.000 lei</i> în dauna unui <i>unic subiect pasiv principal</i>. Cea din urmă condiție este îndeplinită și în cazul coproprietății mai multor persoane cu privire la bunul/ bunurile ce constituie obiectul infracțiunii, respectiv cazul vătămării prin infracțiune a mai multor subiecți pasivi secundari, cu condiția însă ca subiectul pasiv principal să fie unic.</p>

			<i>subiectul pasiv principal este unic.”</i>	Așadar, dacă în cazul unității de subiect pasiv principal; infracțiunea fiind unică, este evident că și consecințele vor fi unitar evaluate, în cazul pluralității de subiecți pasivi, fiind exclusă unitatea infracțională, „totalizarea pagubelor materiale cauzate tuturor persoanelor fizice sau juridice” devine irelevantă pentru încadrarea juridică..
24.	<p>Decizia nr.XV din 22 mai 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, stabilește că, judecătorul care, prin încheiere, admite plângerea, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și reține cauza spre judecare, apreciind că probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, devine incompatibil să soluționeze fondul acesteia.</p>	<p>Cpp 1969 (<i>forma în vigoare la data pronunțării deciziei în interesul legii</i>):</p> <p>ART. 278¹ Plângerea în fața instanței împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimiterie în judecată</p> <p>.....</p> <p>(8) Instanța pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>.....</p> <p>c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, reține cauza spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac, aplicându-se în mod corespunzător.</p> <p>.....</p>	<p>Cpp 2014:</p> <p>ART. 341 Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară</p> <p>.....</p> <p>(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă; 2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și: <ol style="list-style-type: none"> a) respinge plângerea ca nefondată; b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală; c) admite plângerea, desființează 	<p>În NCpp se tranșează diferit, dar explicit, ipoteza avută în vedere de soluția dată în interesul legii. Astfel, după ce admite plângerea și dispune începerea judecății, judecătorul de cameră preliminară trimite dosarul spre repartizare aleatorie. Dacă însă, urmare acestei proceduri administrative, îi va fi repartizată cauza, dispozițiile art.3 alin.3 NCpp îi permit să o judece, funcția de verificare a netrimiterii în judecată nefiind incompatibilă cu exercitarea funcției de judecată. Pentru considerentele arătate, decizia dată în interesul legii nu mai este</p>

		<p>Cpp 1969 (forma în vigoare la 31 ianuarie 2014):</p> <p>ART. 278¹ Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată</p> <p>(8) Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>.....</p> <p>c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, <i>în complet legal constituit</i>, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.</p> <p>.....</p>	<p>soluția atacată și dispune începerea judecării cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie;</p> <p>d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.</p> <p>Cpp 2014: ART. 3 Separarea funcțiilor judiciare</p> <p>(1) În procesul penal se exercită următoarele funcții judiciare:</p> <p>a) funcția de urmărire penală;</p> <p>b) funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală;</p> <p>c) funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată;</p> <p>d) funcția de judecată.</p> <p>(2) Funcțiile judiciare se exercită din oficiu, în afară de cazul când, prin lege, se dispune altfel.</p> <p>(3) În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este compatibilă cu funcția de judecată.</p> <p>.....</p>	<p>de actualitate, astfel că nu mai subzistă caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p>
25.	Decizia nr.XVI din 22 mai 2006 a Secțiilor	Cp 1969 (forma în vigoare la data pronunțării deciziei în interesul	Cp 2014: ART. 83 Condițiile amânării	Prin dispozițiile art.187 NCp legiuitorul a definit

	<p>Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>Stabilește că, la aplicarea art. 81, 86¹ și 86⁷ din Codul penal, în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 2-10 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cu modificările și completările ulterioare, va fi avută în vedere pedeapsa stabilită în textul de încriminare, iar nu cea redusă conform art. 16 din aceeași lege.</p>	<p><i>legii):</i> ART. 81 Condițiile de aplicare a suspendării condiționate (3) Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani, precum și în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 182, art. 183, art. 197 alin. 1 și 2 și art. 267¹ alin. 1 și 2.</p> <p>ART. 86¹ Condițiile de aplicare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere (3) Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani, precum și în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 182, art. 183, art. 197 alin. 1 și 2 și art. 267¹ alin. 1 și 2. Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere poate fi dispusă în cazul infracțiunii de furt calificat prevăzute la art. 209 alin. 3, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 2 ani.</p> <p>.....</p> <p>ART. 86⁷ Condiții de aplicare </p>	<p>aplicării pedepsei (2) Nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 7 ani sau mai mare sau dacă infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicierea aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților.</p> <p>.....</p> <p>ART. 91 Condițiile suspendării executării pedepsei sub supraveghere (1) Instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere dacă sunt întrunite următoarele condiții: a) pedeapsa aplicată, inclusiv în caz de concurs de infracțiuni, este închisoarea de cel mult 3 ani; b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare; c) infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității; d) în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, de eforturile depuse de acesta pentru</p>	<p>sintagma „pedeapsă prevăzută de lege” ca fiind pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei. A fost astfel preluată normativ soluția dată prin decizia în interesul legii, care și-a pierdut caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p> <p>De altfel, după pronunțarea deciziei în recursul în interesul legii, sintagma „pedeapsa prevăzută de lege” a fost definită legal în art. 141¹ din Codul penal din 1968, introdus prin Legea nr. 278/2006.</p>
--	--	--	---	--

	<p>Executarea pedepsei la locul de muncă nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani, precum și în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 182, art. 183, art. 197 alin. 1 și 2 și art. 267¹ alin. 1 și 2. Executarea pedepsei la locul de muncă poate fi dispusă în cazul infracțiunii de furt calificat prevăzute la art. 209 alin. 3, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 2 ani.</p> <p>.....</p> <p>Cp 1969 (<i>forma în vigoare la 31 ianuarie 2014</i>):</p> <p>ART. 141¹ Pedeapsă prevăzută de lege (<i>textul fiind introdus prin Legea nr.278/2006</i>)</p> <p>Prin pedeapsă prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.</p>	<p>înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii, precum și de posibilitățile sale de îndreptare, instanța apreciază că aplicarea pedepsei este suficientă și, chiar fără executarea acesteia, condamnatul nu va mai comite alte infracțiuni, însă este necesară supravegherea conduitei sale pentru o perioadă determinată.</p> <p>(2) Când pedeapsa închisorii este însoțită de pedeapsa amenzii aplicate în condițiile art. 62, amenda se execută chiar dacă executarea pedepsei închisorii a fost suspendată sub supraveghere.</p> <p>(3) Nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, dacă:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) pedeapsa aplicată este numai amenda; b) aplicarea pedepsei a fost inițial amânată, dar ulterior amânarea a fost revocată; c) infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicierea aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților. <p>(4) Este obligatorie prezentarea motivelor pe care s-a întemeiat condamnarea, precum și a celor ce au determinat suspendarea executării pedepsei și atenționarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni sau nu va</p>	
--	--	---	--

			<p>respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.</p> <p>ART. 187 Pedepsă prevăzută de lege Prin pedeapsă prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.</p>	
26.	<p>Decizia nr.XVIII din 12 iunie 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 385¹ alin. 1 lit. e) teza finală din Codul de procedură penală, stabilește că, deciziile pronunțate în apel, prin care s-a dispus rejudecarea cauzei, pot fi atacate cu recurs numai cu privire la măsurile preventive, în condițiile art. 141 din Codul de procedură penală raportat la art. 160^b alin. 4 din același cod.</p>	<p>Cpp 1969 <i>(forma în vigoare la data pronunțării deciziei în interesul legii):</i> ART.385¹ Hotărârile supuse recursului (1) Pot fi atacate cu recurs: e) deciziile pronunțate, ca instanțe de apel, de tribunale, tribunale militare teritoriale, curți de apel și Curtea Militară de Apel, cu excepția deciziilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor; ART. 141 Calea de atac împotriva încheierii pronunțate de instanță în cursul judecății privind măsurile preventive Încheierea dată în primă instanță și în apel, prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea, încetarea sau menținerea unei măsuri preventive</p>	<p>Cpp 2014: ART. 434 Hotărârile supuse recursului în casație (12) Pot fi atacate cu recurs în casație deciziile pronunțate de curțile de apel, ca instanțe de apel, cu excepția deciziilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor. ART. 206 Calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul judecății (1) Împotriva încheierilor prin care instanța dispune, în primă instanță, asupra măsurilor preventive inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune la instanța care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, instanței ierarhic superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare.</p>	<p>Potrivit art.206 NCpp, astfel cum a fost modificat prin OUG 3/2014, sunt supuse contestației încheierile prin care instanța dispune <i>în primă instanță</i> asupra măsurilor preventive. Niciuna dintre dispozițiile date în apel (nici decizia, nici încheierile din cursul judecării apelului) nu sunt supuse contestației. Pentru motivele arătate, soluția dată în interesul legii nu mai este de actualitate, astfel că nu mai subzistă caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept. .</p>

	<p>ori prin care se constată încetarea de drept a arestării preventive, poate fi atacată separat, cu recurs, de procuror sau de inculpat. Termenul de recurs este de 24 de ore și curge de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă.</p> <p>Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore, iar recursul se judecă în 3 zile. Instanța de recurs va restitui dosarul primei instanțe în termen de 24 de ore de la soluționarea recursului.</p> <p>Recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menținerea unei măsuri preventive ori prin care s-a constatat încetarea de drept a arestării preventive nu este suspensiv de executare.</p> <p>Cpp 1969 (forma în vigoare la 31 ianuarie 2014): ART.385¹ Hotărârile supuse recursului</p> <p>(1) Pot fi atacate cu recurs:</p> <p>.....</p> <p>e) deciziile pronunțate, ca instanțe de apel, de curți de apel și Curtea Militară de Apel;</p> <p>.....</p> <p>ART. 141 Calea de atac împotriva încheierii pronunțate de instanță în cursul judecății</p>	<p>(2) Încheierile prin care Înalta Curte de Casație și Justiție dispune în primă instanță asupra măsurilor preventive pot fi contestate la completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție.</p> <p>(3) Contestația se soluționează în ședință publică, cu participarea procurorului și cu citarea inculpatului.</p> <p>(4) Contestația formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menținerea unei măsuri preventive ori prin care s-a constatat încetarea de drept a acesteia nu este suspensivă de executare.</p> <p>(5) Contestația formulată de inculpat se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare.</p> <p>(6) Contestația formulată de procuror împotriva încheierii prin care s-a dispus revocarea unei măsuri preventive sau înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă se soluționează înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior.</p> <p>(7) Dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, instanța poate dispune luarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) - d) sau majorarea cuantumului cauțiunii.</p>	
--	--	--	--

		<p>privind măsurile preventive</p> <p>Încheierea dată în primă instanță și în apel, prin care se dispune luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive, precum și împotriva încheierii prin care se dispune menținerea arestării preventive, poate fi atacată separat, cu recurs, de procuror sau de inculpat, în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Încheierea prin care prima instanță sau instanța de apel respinge cererea de revocare, înlocuire sau încetare de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac.</p> <p>Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore, iar recursul se judecă în 3 zile. Instanța de recurs va restitui dosarul primei instanțe în termen de 24 de ore de la soluționarea recursului.</p> <p>Recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menținerea unei măsuri preventive ori prin care s-a constatat încetarea de drept a arestării preventive nu este suspensiv de executare.</p>		
27.	Decizia nr.XIX din 12 iunie 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de	<p>Cp 1969: ART. 291 Uzul de fals Folosirea unui înscris oficial ori</p>	<p>Cp 2014: ART. 323 Uzul de fals Folosirea unui înscris oficial ori sub</p>	Rațiunile care au justificat pronunțarea deciziei se mențin și în prezent,

	<p>Casație și Justiție</p> <p>Stabilește că, fapta de folosire, cu vinovăție, de acte vamale false la Registrul Auto Român, în vederea verificării unui autoturism adus din străinătate în scopul înmatriculării acestuia, constituie infracțiunea de uz de fals prevăzută în art. 291 din Codul penal.</p>	<p>sub semnătură privată, cunoscând că este fals, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani când înscrisul este oficial, și cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă când înscrisul este sub semnătură privată.</p> <p>LEGE Nr. 141 / 1997 privind Codul vamal al României ART. 178 Folosirea, la autoritatea vamală, a documentelor vamale, de transport sau comerciale falsificate constituie infracțiunea de folosire de acte falsificate și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.</p>	<p>semnătură privată, cunoscând că este fals, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă, când înscrisul este oficial, și cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, când înscrisul este sub semnătură privată.</p> <p>LEGE Nr. 86 / 2006 privind Codul vamal al României ART. 273 Folosirea, la autoritatea vamală, a documentelor vamale de transport sau comerciale falsificate constituie infracțiunea de folosire de acte falsificate și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.</p>	<p>actuala reglementare fiind identică sub toate aspectele (mai puțin sancțiunea) cu dispozițiile anterioare. Pentru aceste motive decizia dată în interesul legii își păstrează actualitatea, astfel că subzistă caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p>
28.	<p>Decizia nr.XX din 12 iunie 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>Stabilește că, pentru infracțiunea de tulburare de posesie prevăzută în art. 220 din Codul penal, astfel cum a fost modificat prin articolul unic pct. 2 din titlul IX al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri</p>	<p>Cp 1969: ART. 220 Tulburarea de posesie Ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia, fără consimțământul acestuia sau fără aprobare prealabilă primită în condițiile legii, ori refuzul de a elibera imobilul astfel ocupat se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.</p> <p>Dacă fapta prevăzută în alin. 1 se săvârșește prin violență sau amenințare ori prin desființarea semnelor de hotar, a reperelor de marcare, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.</p>	<p>Cp 2014: ART. 256 Tulburarea de posesie (1) Ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, prin violență sau amenințare ori prin desființarea sau strămutarea semnelor de hotar, a unui imobil aflat în posesia altuia se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>Decizia în interesul legii a fost impusă de modificarea art.220 din Codul penal anterior prin Legea nr.247/2005, conform căreia punerea în mișcare a acțiunii penale pentru infracțiunea de tulburare de posesie nu mai era condiționată de plângerea prealabilă a persoanei vătămate. În raport de acea reglementare s-a impus concluzia că și în cazul infracțiunii prevăzute de art. 220 din Codul penal anterior era obligatorie</p>

	<p>adiacente, sesizarea instanței se face din oficiu, prin rechizitoriu.</p>	<p>Dacă fapta prevăzută în alin. 2 se săvârșește de două sau mai multe persoane împreună, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 15 ani.</p> <p>Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.</p> <p>Legea nr.7/1996 - Legea cadastrului și a publicității imobiliare(forma în vigoare la data pronunțării deciziei în interesul legii): ART. 65</p> <p>(4) De asemenea, constituie infracțiune de tulburare de posesie și se pedepsește, potrivit prevederilor art. 220 din Codul penal, modificarea cu intenție a materializărilor limitelor de proprietate, înființarea sau mutarea semnelor de hotar și a reperelor de marcă a limitelor de zonă a căii ferate, drumurilor, canalelor, aeroporturilor, porturilor, căilor navigabile, delimitărilor de hotare cadastrale, silvice, geologice și miniere, fără aprobarea prevăzută de lege.</p>	<p>Prin art. 53 din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, art.65 alin.3 (devenit, prin renumerotare ca urmare a republicării, art. 46 alin. 3) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>.....</p> <p>(3) Modificarea materializărilor limitelor de proprietate, înființarea sau mutarea semnelor de hotar și a reperelor de marcă a limitelor de zonă a căii ferate, drumurilor, canalelor, aeroporturilor, porturilor, căilor navigabile, delimitărilor de hotare cadastrale, silvice, geologice și miniere, fără drept, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă."</p>	<p>efectuarea urmăririi penale, iar instanța de judecată nu putea fi sesizată decât prin rechizitoriu emis de procuror.</p> <p>Prin art.256 alin.2 din noul Cod penal se prevede în mod expres <i>condiția de procedibilitate a plângerii prealabile</i>, astfel că decizia dată în interesul legii nu mai este de actualitate, nemaisubzistând caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p> <p>În ceea ce privește infracțiunea prevăzută de art.46 alin.3 din L7/1996, ea nu mai este reglementată ca o formă a infracțiunii de tulburare de posesie, ci ca infracțiune de sine stătătoare, lipsa oricărei trimiteri la dispozițiile din Codul penal privind tulburarea de posesie făcând ca aceasta să aibă un regim propriu, supus regulii urmăririi din oficiu.</p>
29.	Decizia nr.XXIV din 18 septembrie 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și	<p>Cpp 1969: ART. 310 Pronunțarea hotărârii Hotărârea se pronunță în ședință publică de către președintele</p>	<p>Cpp 2014: ART. 405 Pronunțarea hotărârii (1) Hotărârea se pronunță în ședință publică de către președintele</p>	Dispozițiile legale sunt echivalente, astfel că problema de drept își găsește aceeași rezolvare,

<p>Justiție</p> <p>În aplicarea prevederilor art. 310, art. 357 alin. 4 și ale art. 358 din Codul de procedură penală, stabilește că, dispozitivul hotărârii trebuie să cuprindă mențiunea că pronunțarea acesteia s-a făcut în ședință publică.</p> <p>Nerespectarea acestei cerințe atrage nulitatea hotărârii, în condițiile reglementate prin art. 197 alin. 1 și 4 din Codul de procedură penală, numai atunci când se dovedește că s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea acelui act, iar anularea actului este necesară pentru aflarea adevărului și pentru justa soluționare a cauzei.</p>	<p>completului de judecată asistat de grefier.</p> <p>.....</p> <p>ART. 357 Conținutul dispozitivului</p> <p>.....</p> <p>(4) Dispozitivul trebuie să cuprindă totdeauna mențiunea că hotărârea este supusă apelului sau, după caz, recursului, cu arătarea termenului în care poate fi exercitat și menționarea datei când hotărârea a fost pronunțată și că pronunțarea s-a făcut în ședință publică.</p> <p>ART. 358 Pronunțarea dispozitivului hotărârii</p> <p>(1) Dispozitivul hotărârii se pronunță potrivit art. 310 alin. 1.</p> <p>.....</p> <p>ART. 197 Încălcările care atrag nulitatea</p> <p>(1) Încălcările dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrag nulitatea actului, numai atunci când s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea acelui act.</p> <p>.....</p> <p>(4) Încălcarea oricărei alte dispoziții legale decât cele prevăzute în alin. 2 atrage nulitatea actului în condițiile alin.</p>	<p>completului de judecată, asistat de grefier.</p> <p>ART. 404 Conținutul dispozitivului</p> <p>.....</p> <p>(7) Dispozitivul trebuie să cuprindă mențiunea că hotărârea este supusă apelului, cu arătarea termenului în care acesta poate fi exercitat, indicarea datei în care hotărârea a fost pronunțată și a faptului că pronunțarea s-a făcut în ședință publică.</p> <p>ART. 282 Nulitățile relative</p> <p>(1) Încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.</p> <p>(2) Nulitatea relativă poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate.</p> <p>(3) Nulitatea relativă se invocă în cursul sau imediat după efectuarea actului ori cel mai târziu în termenele prevăzute la alin. (4).</p> <p>(4) Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) poate fi invocată:</p> <p>a) până la închiderea procedurii de cameră preliminară, dacă încălcarea a</p>	<p>considerentele care au justificat pronunțarea deciziei menținându-se și în prezent.</p> <p>Pentru aceste motive decizia dată în interesul legii își păstrează actualitatea, astfel că subzistă caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p>
---	--	--	--

		<p>1, numai dacă a fost invocată în cursul efectuării actului când partea este prezentă sau la primul termen de judecată cu procedura completă când partea a lipsit la efectuarea actului. Instanța ia în considerare din oficiu încălcările, în orice stare a procesului, dacă anularea actului este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.</p>	<p>intervenit în cursul urmăririi penale sau în această procedură;</p> <p>b) până la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale, când instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției;</p> <p>c) până la următorul termen de judecată cu procedura completă, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecății.</p> <p>(5) Nulitatea relativă se acoperă atunci când:</p> <p>a) persoana interesată nu a invocat-o în termenul prevăzut de lege;</p> <p>b) persoana interesată a renunțat în mod expres la invocarea nulității.</p>	
30.	<p>Decizia nr.XXVII din 18 septembrie 2006 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>În aplicarea prevederilor art. 11 pct. 2 lit. b), cu referire la art. 10 alin. 1 lit. h) teza a II-a din Codul de procedură penală, stabilește că, încetarea procesului penal în cazul infracțiunilor pentru care împăcarea părților înlătură răspunderea penală poate fi dispusă de</p>	<p>Cpp 1969 (<i>forma în vigoare la data pronunțării deciziei în interesul legii</i>):</p> <p>ART.. 11 Clasarea, scoaterea de sub urmărire, încetarea urmăririi penale, achitarea și încetarea procesului penal</p> <p>Când se constată existența vreunui din cazurile prevăzute în art. 10:</p> <p>.....</p> <p>2. În cursul judecății instanța pronunță:</p> <p>.....</p> <p>b) încetarea procesului penal în cazurile prevăzute în art. 10 lit. f)-j).</p> <p>ART. 10 Cazurile în care</p>	<p>Cpp 2014:</p> <p>ART. 396 Rezolvarea acțiunii penale</p> <p>.....</p> <p>(6) Încetarea procesului penal se pronunță în cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. e) - j).</p> <p>ART. 16 Cazurile care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale</p> <p>(1) Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:</p> <p>.....</p> <p>g) a fost retrasă plângerea prealabilă, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, a intervenit</p>	<p>Dispozițiile legale sunt echivalente, astfel că problema de drept își găsește aceeași rezolvare, considerentele care au justificat pronunțarea deciziei menținându-se și în prezent.</p> <p>Pentru aceste motive decizia dată în interesul legii își păstrează actualitatea, astfel că subzistă caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept.</p>

	<p>instanță numai atunci când aceasta constată nemijlocit acordul de voință al inculpatului și al persoanei vătămate de a se împăca total, necondiționat și definitiv, exprimat în ședința de judecată de aceste părți, personal sau prin persoane cu mandat special, ori prin înscrisuri autentice.</p>	<p>punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată</p> <p>Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:</p> <p>.....</p> <p>h) a fost retrasă plângerea prealabilă ori părțile s-au împăcat, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea plângerii sau împăcarea părților înlătură răspunderea penală;</p> <p>.....</p> <p>Cpp 1969 (forma în vigoare la 31 ianuarie 2014):</p> <p>ART. 10 Cazurile în care punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată</p> <p>Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:</p> <p>.....</p> <p>h) a fost retrasă plângerea prealabilă ori părțile s-au împăcat ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea plângerii sau împăcarea părților înlătură răspunderea penală;</p> <p>.....</p>	<p>împăcarea ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii;</p>	
--	--	---	---	--

31.	<p>Decizia nr.XXVIII din 18.09.2006</p> <p>În aplicarea prevederilor art. 160^h alin.1 din Codul de procedură penală, se stabilește că în cazul învinuiților sau inculpaților minori între 14 și 16 ani, prin pedeapsă prevăzută de lege în accepțiunea reglementării din articolul menționat se înțelege pedeapsa prevăzută în textul care incriminează fapta săvârșită în forme consumate, fără luarea în considerare a cauzei de reducere a pedepsei prevăzută de dispozițiile art. 109 din Codul penal.</p>	<p>ART. 160^h Arestarea preventivă a minorului</p> <p>(1) Minorul între 14 și 16 ani nu poate fi arestat preventiv decât dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta de care este învinuit este detențiunea pe viață sau închisoarea de 10 ani ori mai mare și o altă măsură preventivă nu este suficientă.</p> <p>ART. 109 Pedepsele pentru minori</p> <p>(1) Pedepsele ce se pot aplica minorului sunt închisoarea sau amenda prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită. Limitele pedepselor se reduc la jumătate.</p> <p>ART.141¹ Pedeapsă prevăzută de lege</p> <p>Prin pedeapsa prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută de textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.</p>	<p>ART. 243 Condiții speciale de aplicare față de minori a măsurilor preventive</p> <p>(1) Față de suspectul și inculpatul minor se pot dispune măsuri preventive potrivit dispozițiilor prevăzute în secțiunile 1 - 7 din prezentul capitol, cu derogările și completările prevăzute în prezentul articol.</p> <p>ART. 223 Condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive</p> <p>(2) Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a</p>	<p>Problema de drept care a constituit obiectul recursului în interesul legii a fost determinată de condițiile impuse de art.160^h din Codul de procedură penală anterior privind arestarea preventivă a minorilor, precum și de lipsa definiției sintagmei „pedeapsă prevăzută de lege” la momentul formării jurisprudenței neunitare.</p> <p>Astfel, pentru a fi admisibilă arestarea unui minor cu vârsta între 14 și 16 ani, se cerea ca pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită să fie detenția pe viață sau închisoarea de cel puțin 10 ani.</p> <p>Lipsa unei explicații a noțiunii de „pedeapsă prevăzută de lege” a generat jurisprudență neunitară în raport de dispozițiile art.109 din Codul penal anterior, care în cazul minorilor impuneau reducerea la jumătate a limitelor de pedeapsă.</p> <p>Adoptarea art. 141¹ din Codul penal anterior (prin art.I pct.50 din Legea nr.278 din 4 iulie 2006),</p>
-----	--	--	---	---

			<p>antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.</p> <p>ART.187</p> <p>Pedeapsă prevăzută de lege</p> <p>Prin pedeapsă prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută de textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.</p>	<p>prin care sintagma „pedeapsă prevăzută de lege” a fost explicată, a constituit unul dintre argumentele reținute în motivarea deciziei examinate.</p> <p>Asemănarea existentă între art.223 alin.2 din reglementarea în vigoare (la care face trimitere art.243) și art.160^h din Codul de procedură penală anterior privind condiția referitoare la cuantumul pedepsei prevăzute de lege pentru a se putea dispune arestarea preventivă a unui minor, nu conduce automat la concluzia că decizia de recurs în interesul legii va produce efecte.</p> <p>Astfel, în ceea ce privește minorii trebuie menționat că Noul Cod penal a modificat regimul sancționator aplicabil, statuând că față de aceștia pot fi luate doar măsuri educative nu și pedepse.</p> <p>De asemenea, se observă că în reglementarea nouă nu mai există vreo dispoziție legală de tipul celei prevăzute de art.109 din Codul penal anterior care a generat jurisprudența</p>
--	--	--	--	---

				neunitară și a determinat pronunțarea deciziei în recurs în interesul legii. În consecință, se constată că decizia examinată nu va mai produce efecte.
32.	<p>Decizia nr. XXIX din 9.10.2006</p> <p>Termenul de declarare a apelului și recursului pentru inculpatul care a lipsit atât la dezbateri cât și la pronunțare, chiar dacă a fost reprezentat de apărător, curge de la comunicare.</p>	<p>ART. 363 Termenul de declarare a apelului</p> <p>(3) Pentru partea care a fost prezentă la dezbateri sau la pronunțare, termenul curge de la pronunțare. Pentru părțile care au lipsit atât la dezbateri, cât și la pronunțare, precum și pentru inculpatul deținut ori pentru inculpatul militar în termen, militar cu termen redus, rezervist concentrat, elev al unei instituții militare de învățământ, ori pentru inculpatul internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ, care au lipsit de la pronunțare, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv.</p> <p>ART.174</p> <p>(1) În cursul judecății învinuitul și inculpatul, precum și celelalte părți pot fi reprezentate, cu excepția cazurilor în care prezența învinuitului sau inculpatului este obligatorie.</p>	<p>ART. 410 Termenul de declarare a apelului</p> <p>(1) Pentru procuror, persoana vătămată și părți, termenul de apel este de 10 zile, dacă legea nu dispune altfel, și curge de la comunicarea copiei minutei.</p> <p>(2) În cazul prevăzut la art. 409 alin. (1) lit. e), apelul poate fi exercitat de îndată după pronunțarea încheierii prin care s-a dispus asupra cheltuielilor judiciare, indemnizațiilor și amenzilor judiciare și cel mai târziu în 10 zile de la pronunțarea sentinței prin care s-a soluționat cauza.</p> <p>(3) Pentru persoanele prevăzute la art. 409 alin. (1) lit. f), termenul de apel este de 10 zile și curge de la data la care acestea au aflat despre actul sau măsura care a provocat vătămarea.</p>	<p>Noile dispoziții procesual penale instituie, cu caracter general, obligativitatea comunicării minutelor hotărârilor pronunțate de către instanțele de fond (art.407 alin.1).</p> <p>În raport de această împrejurare, termenul de exercitare a apelului va curge de la data comunicării copiei minutei, indiferent dacă persoana a fost prezentă sau nu la judecată.</p> <p>Prin urmare, se constată că decizia examinată nu va mai produce efecte începând cu 1 februarie 2014.</p>
33.	<p>Decizia nr. XXX din 9.10.2006</p>	<p>ART. 401 Instanța competentă</p>	<p>ART. 458 Instanța competentă</p>	<p>Dispozițiile legale care au constituit obiectul</p>

	<p>În aplicarea art.401 din Codul de procedură penală, se stabilește că instanța competentă să soluționeze cererea de revizuire este instanța care a judecat cauza în primă instanță, chiar dacă, la momentul introducerii cererii, datorită modificării dispozițiilor legii procesual penale, aceasta nu mai avea competența de a judeca fondul cauzei în primă instanță.</p>	<p>Competență să judece cererea de revizuire este instanța care a judecat cauza în primă instanță. Când temeiul cererii de revizuire constă în existența unor hotărâri ce nu se pot concilia, competența se determină potrivit dispozițiilor art. 35.</p>	<p>Competență să judece cererea de revizuire este instanța care a judecat cauza în prima instanță. Când temeiul cererii de revizuire constă în existența unor hotărâri ce nu se pot concilia, competența se determină potrivit dispozițiilor art. 44.</p>	<p>recursului în interesul legii nu au fost modificate prin Noul Cod de procedură penală, prin urmare decizia va produce efecte și ulterior datei de 1 februarie 2014, cu mențiunea că va viza art.458 din Noul Cod de procedură penală.</p>
34.	<p>Decizia nr.XXXI din 9.10.2006</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 112/2001, se stabilește că în cazul hotărârii de condamnare pronunțată în temeiul art. 1-3 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 112/2001, măsurile prevăzute în art. 5 din același act normativ sunt aduse la îndeplinire de către Direcția Generală de Pașapoarte, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și Serviciu Public Comunitar pentru</p>	<p>ART.5 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.112/2001</p> <p>Cetățeanului român condamnat în temeiul dispozițiilor art. 1 - 3 i se refuză eliberarea pașaportului sau, după caz, i se suspendă dreptul de folosire a acestuia pe o perioadă de 5 ani.</p>	<p>ART.66 Conținutul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi</p> <p>(1) Pedepsa complementară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea exercitării, pe o perioadă de la unu la 5 ani, a unuia sau mai multora dintre următoarele drepturi:</p> <p>j) dreptul de a părăsi teritoriul României.</p> <p>ART.29 alin.1 lit. j din Legea nr.253/2013</p> <p>Punerea în executare a pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi</p> <p>(1) În cazul dispunerii pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi, judecătorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitivul hotărârii, în funcție de</p>	<p>Ca urmare a abrogării Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.112/2001 prin art.98 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul Penal, se constată că decizia examinată își încetează aplicabilitatea rămânând fără obiect.</p> <p>În prezent, în cuprinsul art.66 alin.1 lit.j din Noul Cod penal este prevăzută ca pedeapsă complementară interzicerea exercitării dreptului de a părăsi teritoriul României.</p> <p>Această pedeapsă va fi pusă în executare potrivit art.29 alin.1 lit. j din Legea</p>

	<p>Eliberarea și Evidența Pașapoartelor, cărora le revine această atribuție specifică, pe baza comunicării de către instanță a dispozitivului hotărârii de condamnare.</p>		<p>drepturile a căror exercitare a fost interzisă, persoanei juridice de drept public sau de drept privat autorizate să supravegheze exercitarea dreptului respectiv, după cum urmează:</p> <p>j) pentru interzicerea dreptului de a părăsi teritoriul României, comunicarea se face Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, Direcției Generale de Pașapoarte și Inspectoratului General pentru Imigrări, în situația cetățenilor străini;</p>	<p>nr.253/2013, urmând ca judecătorul delegat cu executarea să trimită o copie de pe dispozitivul hotărârii Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, Direcției Generale de Pașapoarte și Inspectoratului General pentru Imigrări, în cazul cetățenilor străini.</p>
35.	<p>Decizia nr. XXXIV din 6.11.2006</p> <p>Instanța investită cu soluționarea cererilor de amânare ori întrerupere a executării pedepsei închisorii sau detențiunii pe viață, de revizuire și contestație la executare, în cazul retragerii acestora, urmează să ia act de această manifestare de voință.</p>	<p>ART. 246 din Codul de procedură civilă</p> <p>Reclamantul poate să renunțe oricând la judecată, fie verbal în ședință, fie prin cerere scrisă.</p> <p>Renunțarea la judecată se constată prin încheiere dată fără drept de apel.</p> <p>Dacă renunțarea s-a făcut după comunicarea cererii de chemare în judecată, instanța, la cererea pârâtului, va obliga pe reclamant la cheltuieli.</p> <p>Când părțile au intrat în dezbaterile fondului, renunțarea nu se poate face decât cu învoirea celeilalte părți.</p> <p>ART. 721 din Codul de procedură civilă</p> <p>Dispozițiile codului de față alcătuiesc procedura de drept comun în materie civilă și comercială; ele se aplică și în materiile prevăzute de alte legi în</p>	<p>ART. 589</p> <p>Cazurile de amânare</p> <p>(4) Cererea (de amânare a pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață) poate fi retrasă de persoana care a formulat-o.</p> <p>ART. 592</p> <p>Cazurile de întrerupere</p> <p>(1) Executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi întreruptă în cazurile și în condițiile prevăzute la art. 589, la cererea persoanelor arătate la alin. (3) al aceluiași articol, iar în cazul prevăzut la art. 589 alin. (1) lit. a), și la cererea administrației penitenciarelor.</p> <p>ART. 599</p> <p>Rezolvarea contestației la executare</p> <p>(3) Cererea poate fi retrasă de condamnat sau de procuror, când este formulată de acesta.</p>	<p>Se constată că în cazul amânării, respectiv întreruperii executării pedepsei închisorii și a detențiunii pe viață, precum și în cazul contestației la executare, noua reglementare prevede expres posibilitatea retragerii cererilor.</p> <p>Prin urmare, Noul Cod de procedură penală, în cazul instituțiilor mai sus menționate, a preluat cele statuate prin decizia examinată.</p> <p>Singura instituție care nu a fost adaptată conținutului deciziei este revizuirea, în acest caz decizia pronunțată în recurs în interesul legii urmând a produce efecte și după data de 1 februarie 2014.</p>

		măsura în care acestea nu cuprind dispoziții potrivnice.		
36.	<p>Decizia nr.XXXV din 6.11.2006</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 18¹ din Codul penal, se stabilește că în cazul săvârșirii de către aceeași persoană a unor fapte concurente care, în accepțiunea textului de lege menționat, nu prezintă gradul de pericol social al unor infracțiuni, se va aplica o singură sancțiune cu caracter administrativ, conform dispozițiilor art. 91 din Codul penal.</p>	<p>ART. 18¹</p> <p>Faptă care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni</p> <p>(1) Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă prin atingerea minimă adusă uneia din valorile apărute de lege și prin conținutul ei concret, fiind lipsită în mod vădit de importanță, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.</p> <p>(3) În cazul faptelor prevăzute în prezentul articol, procurorul sau instanța poate aplica una dintre sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute la art. 91.</p> <p>ART. 91</p> <p>Sancțiunile cu caracter administrativ</p> <p>Când instanța dispune înlocuirea răspunderii penale, aplică una dintre următoarele sancțiuni cu caracter administrativ:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) muștrarea; b) muștrarea cu avertisment; c) amenda de la 10 lei la 1.000 lei. 	Nu există dispoziții legale corespondente.	<p>Întrucât prin art.250 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 a fost abrogat întregul Cod penal și implicit și art. 18¹ din reglementarea anterioară, decizia examinată nu va mai produce efecte pentru faptele săvârșite ulterior datei de 1 februarie 2014.</p> <p>Situațiile tranzitorii privind această instituție urmează a se soluționa prin raportare la dispozițiile art.19 din Legea nr.255/2013 și art.5 din Noul Cod penal, în cazul acestora decizia continuând să producă efecte.</p>
37.	<p>Decizia nr. XXXVI din 11.12.2006</p> <p>În aplicarea disp.art.29 alin.6 din Legea nr.47/1992 privind</p>	<p>ART.29 din Legea nr.47/1992</p> <p>(5) Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere</p>	Nu există modificări.	<p>Noul Cod de procedură penală și legea de punere în aplicare a acestuia nu cuprind modificări referitoare la Legea nr.</p>

	<p>organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, se stabilește că încheierile instanțelor de recurs de respingere, ca inadmisibile, a cererilor de sesizare a Curții Constituționale, cu soluționarea unei excepții de neconstituționalitate, sunt supuse căii de atac a recursului.</p>	<p>motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.</p> <p>Ca urmare a republicării Legii nr.47/1992, art.29 alin.6 invocat în cuprinsul deciziei a devenit art.29 alin.5.</p>		<p>47/1992, prin urmare decizia pronunțată în recurs în interesul legii va produce efecte și după data de 1 februarie 2014.</p> <p>Totodată, se observă că singura cale ordinară de atac prevăzută în Noul Cod de procedură penală este apelul.</p> <p>În atare situație, s-ar putea considera că, după modificările legislative intervenite, decizia examinată ar fi aplicabilă încheierilor instanțelor de apel de respingere, ca inadmisibile, a cererilor de sesizare a Curții Constituționale, cu soluționarea unei excepții de neconstituționalitate.</p>
38.	<p>Decizia nr.XXXVII din 11.12.2006</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art.45 alin.3 din Legea nr.224/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu referire la art.44 alin.2 din Legea nr.302/2004 și a art.54 alin.1 din Legea nr.304/2004 privind</p>	<p>ART. 44 din Legea nr.302/2004 Procedura judiciară și reguli speciale de competență</p> <p>(2) Cererea de extrădare se soluționează de secția penală a curții de apel competente, în complet format din doi judecători.</p> <p>ART. 45 din Legea nr.302/2004 Arestarea provizorie și sesizarea instanței</p> <p>(3) Arestarea provizorie în vederea extrădării se dispune și este prelungită de același complet învestit cu soluționarea cererii de</p>	<p>ART.I pct.3 și 4 din Legea nr.222/2008</p> <p>La articolul 44, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:</p> <p>(2) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării și cererea de extrădare se soluționează de un complet format dintr-un judecător al secției penale a curții de apel competente."</p> <p>La articolul 45, alineatul (1), (3), (5), (6) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:</p> <p>(3) Arestarea provizorie în vederea</p>	<p>Decizia examinată nu mai produce efecte întrucât dispozițiile legale la care aceasta face trimitere au fost modificate prin art.I pct.3 și 4 din Legea nr.222/2008. Aceste modificări au preluat aspectele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia pronunțată în recurs în interesul legii.</p> <p>Prin urmare, noile dispoziții legale care au intrat în vigoare la 1</p>

	<p>organizarea judiciară, republicată, așa cum a fost modificată prin Legea nr.247/2005, se stabilește că cererea de arestare provizorie, în vederea extrădării, precum și cererea de prelungire a acestei măsuri, se judecă în complet format dintr-un singur judecător.</p>	<p>extrădare, printr-o încheiere dată în camera de consiliu. Încheierea poate fi atacată separat cu recurs, în termen de 24 de ore de la pronunțare. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore, iar recursul se judecă în 24 de ore. Recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus arestarea nu este suspensiv de executare.</p> <p>Dispozițiile legale de mai sus sunt redată în forma în vigoare la data promovării și admiterii recursului în interesul legii.</p>	<p>extrădării se dispune și este prelungită de același complet investit cu soluționarea cererii de extrădare, prin încheiere, fără ca durata totală a arestării provizorii să poată depăși 180 de zile. După întocmirea hotărârii prin care s-a dispus arestarea, judecătorul emite de îndată mandat de arestare provizorie în vederea extrădării. Prevederile Codului de procedură penală cu privire la conținutul și executarea mandatului de arestare se aplică în mod corespunzător.</p> <p>ART. 42 din Legea nr.302/2004 astfel cum a fost modificat prin Legea nr.300/2013</p> <p>Procedura judiciară și reguli speciale de competență</p> <p>(2) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării și cererea de extrădare se soluționează de un complet format dintr-un judecător al secției penale a curții de apel competente.</p> <p>ART. 43 din Legea nr.302/2004 astfel cum a fost modificat prin Legea nr.300/2013</p> <p>Arestarea provizorie și sesizarea instanței</p> <p>(3) Arestarea provizorie în vederea extrădării se dispune și este prelungită de același complet investit cu soluționarea cererii de extrădare, prin încheiere, fără ca durata totală a arestării provizorii să poată depăși 180 de zile.</p>	<p>februarie 2014 nu influențează decizia examinată.</p>
--	---	---	--	--

			(5) În cursul soluționării cererii de extrădare, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, necesitatea menținerii arestării provizorii, putând dispune, după caz, menținerea arestării provizorii sau înlocuirea acesteia cu măsura arestului la domiciliu, controlului judiciar sau pe cauțiune.	
39.	<p>Decizia nr.I din 15.01.2007</p> <p>1.Faptele de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul sau tramvai de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală și de ucidere din culpă cu această ocazie, a unei persoane, constituie o singură infracțiune, complexă, de ucidere din culpă prevăzută în art. 178 alin. 3 teza I-a din Codul penal, în care este absorbită infracțiunea prevăzută în art. 87 alin. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată.</p> <p>2. Uciderea unei persoane în aceleași împrejurări, comisă de către un conducător auto</p>	<p>ART.178</p> <p>Uciderea din culpă</p> <p>(3) Când uciderea din culpă a unei persoane este săvârșită de un conducător de vehicul cu tracțiune mecanică, având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală sau care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani</p> <p>ART. 87 din O.U.G. nr.195/2002</p> <p>(1) Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tramvai de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.</p>	<p>ART. 192</p> <p>Uciderea din culpă</p> <p>(1) Uciderea din culpă a unei persoane se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Uciderea din culpă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani. Când încălcarea dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere constituie prin ea însăși o infracțiune se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.</p> <p>(3) Dacă prin fapta săvârșită s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane, limitele speciale ale pedepsei prevăzute în alin. (1) și alin. (2) se majorează cu jumătate.</p> <p>ART. 336</p> <p>Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe</p> <p>(1) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii</p>	<p>Noul Cod penal nu mai prevede ca formă agravată a infracțiunii de ucidere din culpă săvârșirea faptei de un conducător de autovehicul având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală sau care se află în stare de ebrietate.</p> <p>Prin urmare, decizia pronunțată în recurs în interesul legii nu mai produce efecte.</p> <p>Pentru faptele care se circumscriu ipotezei prevăzute la punctul 1 al deciziei comise după data de 1 februarie 2014, se va reține infracțiunea de ucidere din culpă prevăzută de art.192 alin.2 din Noul Cod penal în concurs real cu cea de conducere sub influența alcoolului prevăzută de art.336 alin.1 din același cod. Pentru celelalte ipoteze (punctul 2</p>

	<p>având o îmbibație alcoolică sub limita legală, dar care se află în stare de ebrietate constatată clinic sau prin orice alt mijloc de probă, constituie infracțiunea unică de ucidere din culpă, prevăzută de art. 178 alin. 3 teza a II-a din Codul penal.</p> <p>3. Uciderea unei persoane în aceleași împrejurări, comisă de către un conducător auto având o îmbibație alcoolică sub limita legală, dar căruia nu i s-a stabilit prin alt mijloc de probă starea de ebrietate, constituie infracțiunea unică de ucidere din culpă, prevăzută de art. 178 alin. 2 din Codul penal.</p>		<p>permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.</p>	<p>al deciziei) va fi reținută numai infracțiunea de ucidere din culpă.</p>
40.	<p>Decizia nr.VII din 5.02.2007</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 48 alin. 1 lit. a teza ultimă din Codul de procedură penală, se stabilește că judecătorul care a participat la judecarea recursului, împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea ori</p>	<p>ART. 48</p> <p>Alte cauze de incompatibilitate</p> <p>(1) Judecătorul este de asemenea incompatibil de a judeca, dacă în cauza respectivă:</p> <p>a) a soluționat propunerea de arestare preventivă ori de prelungire a arestării preventive în cursul urmăririi penale.</p>	<p>ART. 64</p> <p>Incompatibilitatea judecătorului</p> <p>(4) Judecătorul de drepturi și libertăți nu poate participa, în aceeași cauză, la procedura de cameră preliminară, la judecata în fond sau în căile de atac.</p> <p>(6) Judecătorul care s-a pronunțat cu privire la o măsură supusă contestației nu poate participa la soluționarea contestației.</p>	<p>Similar dispozițiilor anterioare, nici Noul Cod de procedură penală nu include printre cazurile de incompatibilitate a judecătorului situația avută în vedere în decizia examinată.</p> <p>Prin urmare, decizia pronunțată în recurs în interesul legii va produce efecte și ulterior datei de 1</p>

	prelungirea măsurii arestării preventive, în cursul urmăririi penale nu devine incompatibil să judece un nou recurs, având ca obiect o altă încheiere, prin care s-a dispus în aceeași fază de urmărire penală cu privire la măsura arestării preventive în aceeași cauză.			februarie 2014, cu mențiunea că referirea din cuprinsul ei se va face la dispozițiile art.64 alin.4 din Noul Cod de procedură penală.
41.	<p>Decizia nr.VIII din 5.02.2007</p> <p>Instanța, investită, în baza art. 461 alin. 1 lit. d teza penultimă din Codul de procedură penală, în cadrul contestației la executare în care se invocă modificarea înțelesului noțiunii de „consecințe deosebit de grave”, potrivit art. 146 Cod penal, nu poate schimba încadrarea juridică dată faptei prin hotărârea judecătorească rămasă definitivă și, apoi, reduce pedeapsa aplicată în cauză, întrucât modificarea înțelesului noțiunii de „consecințe deosebit de grave”, prevăzută de textul sus-menționat nu este identică cu cerința de a fi</p>	<p>ART. 146 Consecințe deosebit de grave Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.</p> <p>ART. 14 Aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximumul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maximum.</p>	<p>ART. 183 Consecințe deosebit de grave Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 2.000.000 lei.</p> <p>ART. 6 Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei (1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximumul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maximum.</p> <p>ART. 595 Intervenirea unei legi penale noi</p>	<p>Decizia pronunțată în recurs în interesul legii a fost generată de modificarea succesivă a art.146 din Codul penal anterior, prin majorarea cuantumului pagubei materiale care atrage reținerea agravantei „consecințelor deosebit de grave”.</p> <p>S-a statuat că această modificare nu echivalează cu intervenirea unei legi penale mai favorabile pentru a fi incidente dispozițiile art.458 și 461 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală.</p> <p>Astfel, majorarea succesivă a cuantumului valoric ce imprimă caracter „deosebit de grav” consecințelor aduse prin anumite infracțiuni, a fost</p>

<p>intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, la care se referă textele art. 14 și 15 din Codul penal, pentru a fi incidente dispozițiile art. 458 și, respectiv, art. 461 alin. 1 lit. d teza penultimă din Codul de procedură penală.</p>	<p>ART. 458 Intervenirea unei legi penale noi Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea, ori o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 12, 14 și 15 din Codul penal.</p> <p>Aplicarea dispozițiilor din alineatul precedent se face din oficiu sau la cererea procurorului ori a celui condamnat, de către instanța de executare, iar dacă cel condamnat se află în executarea pedepsei, de către instanța corespunzătoare în grad în a cărei circumscripție se află locul de deținere sau unitatea unde condamnatul execută pedeapsa la locul de muncă.</p> <p>ART. 461 Contestația la executare Contestația contra executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri:</p> <p>d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, precum și orice alt incident ivit în cursul executării.</p>	<p>(1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 4 și 6 din Codul penal.</p> <p>(2) Aplicarea dispozițiilor alin. (1) se face din oficiu sau la cererea procurorului ori a persoanei condamnate de către instanța de executare, iar dacă persoana condamnată se află în executarea pedepsei sau a unei măsuri educative, de către instanța corespunzătoare în grad în a cărei circumscripție se află locul de deținere sau, după caz, centrul educativ ori centrul de detenție.</p> <p>ART. 598 Contestația la executare (1) Contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri:</p> <p>d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.</p>	<p>justificată de adaptarea acestuia la fluctuația cursului monedei în circulație, ceea ce nu echivalează cu intervenirea unei legi noi, mai favorabile.</p> <p>Se constată că prin art.183 din Noul Cod penal s-a majorat cuantumul pagubei materiale care impune reținerea caracterului agravant al unor infracțiuni la 2.000.000 lei.</p> <p>Spre deosebire de modificările legislative care au vizat art.146 din Codul penal anterior, prin cuantumul instituit în cuprinsul art.183 s-a urmărit o reapreciere a gravității faptei și o reducere a pedepsei pentru infracțiunile considerate sub imperiul legii vechi mai grave.</p> <p>În raport de acest considerent, diferit de cel care a determinat modificările legislative intervenite în privința art.146 din Codul penal anterior (adaptarea la fluctuația cursului monedei de circulație), se poate concluziona că decizia</p>
--	--	--	--

				examinată nu va mai fi aplicabilă raportului dintre art.146 din Codul penal anterior și art.183 din Noul Cod penal.
42.	<p>Decizia nr.XVI din 19.03.2007</p> <p>În aplicarea dispozițiilor incriminatorii ale art. 329 din Codul penal și ale art. 12 și 13 din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, se stabilește că:</p> <p>1. Distanța dintre infracțiunea de trafic de persoane prevăzută de art. 12 și respectiv art. 13 din Legea nr. 678/2001 și cea de proxenetism prevăzută de art. 329 alin. 1 din Codul penal este dată de obiectul juridic generic diferit al celor două incriminări, respectiv de valoarea socială diferită, protejată de legiuitor prin textele incriminatorii ale celor două legi: în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 678/2001 aceasta fiind apărarea dreptului la libertatea de voință și acțiune a</p>	<p>ART. 329</p> <p>Proxenetismul</p> <p>Îndemnul ori înlesnirea practicării prostituției sau tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o persoană se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Recrutarea unei persoane pentru prostituție ori traficul de persoane în acest scop, precum și constrângerea la prostituție se pedepsesc cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Dacă fapta prevăzută în alin. 1 sau 2 este săvârșită față de un minor sau prezintă un alt caracter grav, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Banii, valorile sau orice alte bunuri care au servit sau au fost destinate să servească, direct sau indirect, la comiterea infracțiunii prevăzute la alin. 1 - 3 și cele care au fost dobândite prin săvârșirea acesteia se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.</p>	<p>ART. 213</p> <p>Proxenetismul</p> <p>(1) Determinarea sau înlesnirea practicării prostituției ori obținerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției de către una sau mai multe persoane se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) În cazul în care determinarea la începerea sau continuarea practicării prostituției s-a realizat prin constrângere, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Dacă faptele sunt săvârșite față de un minor, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu jumătate.</p> <p>(4) Prin practicarea prostituției se înțelege întreținerea de acte sexuale cu diferite persoane în scopul obținerii de foloase patrimoniale pentru sine sau pentru altul.</p> <p>ART. 210</p> <p>Traficul de persoane</p> <p>(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, adăpostirea sau primirea unei persoane în scopul exploatarei acesteia, săvârșită:</p> <p>a) prin constrângere, răpire, inducere în eroare sau abuz de autoritate;</p>	<p>Dispozițiile legale la care se face referire în decizia examinată au suferit modificări de conținut, acestea schimbând parțial cele statuate în cuprinsul hotărârii.</p> <p>Împrejurările care produc efecte asupra deciziei pornesc de la includerea infracțiunilor de trafic de persoane și trafic de minori în Partea specială a Noului Cod penal, art.12 și 13 din Legea nr. 678/2001 fiind abrogate prin art.94 din Legea nr.187/2012.</p> <p>În același context se observă că infracțiunile mai sus menționate, precum și cea de proxenetism se regăsesc în cuprinsul aceluiași capitol VII intitulat „Traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile” din titlul III al Noului Cod penal destinat infracțiunilor contra persoanei.</p> <p>În acest mod distincția</p>

<p>persoanei iar în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzută de art. 329 din Codul penal, apărarea bunelor moravuri în relațiile de conviețuire socială și asigurare licită a mijloacelor de existență</p> <p>2. Drept urmare, în cazul în care o persoană, fără a întrebuița constrângeri, îndeamnă sau înlesnește practicarea prostituției ori trage foloase de pe urma practicării prostituției de către persoane majore săvârșește infracțiunea de proxenetism prevăzută de art. 329 alin. 1 din Codul penal.</p> <p>3. În cazul în care o persoană, fără a întrebuița constrângerea, recrutează persoane majore pentru prostituție ori trafică persoane majore în acest scop, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de proxenetism prevăzută de art. 329 alin. 2 tezele I și II din Codul penal.</p> <p>4. În situația unor acte de recrutare, transportare,</p>	<p>Tentativa se pedepsește.</p> <p>ART. 12 din Legea nr.678/2001</p> <p>Traficul de persoane</p> <p>(1) Constituie infracțiunea de trafic de persoane recrutarea, transportarea, transferarea, cazarea ori primirea unei persoane, prin amenințare, violență sau prin alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea acelei persoane de a se apăra sau de a-și exprima voința ori prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatării acestei persoane, și se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 10 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) Traficul de persoane săvârșit în una dintre următoarele împrejurări:</p> <p>a) de două sau mai multe persoane împreună;</p> <p>b) s-a cauzat victimei o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății;</p> <p>c) de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 15 ani și interzicerea unor drepturi.</p>	<p>b) profitând de imposibilitatea de a se apăra sau de a-și exprima voința ori de starea de vădită vulnerabilitate a acelei persoane;</p> <p>c) prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase în schimbul consimțământului persoanei care are autoritate asupra acelei persoane, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Traficul de persoane săvârșit de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu se pedepsește cu închisoare de la 5 la 12 ani.</p> <p>(3) Consimțământul persoanei victimă a traficului nu constituie cauză justificativă.</p> <p>ART. 211</p> <p>Traficul de minori</p> <p>(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, adăpostirea sau primirea unui minor, în scopul exploatării acestuia, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Dacă fapta a fost săvârșită în condițiile art. 210 alin. (1) sau de către un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Consimțământul persoanei victimă a traficului nu constituie cauză justificativă.</p>	<p>dintre infracțiunile analizate, justificată de obiectul juridic generic diferit al incriminărilor, respectiv de valoarea socială diferită protejată de legiuitor prin textele incriminatorii ale celor două acte normative, nu se mai menține, lăsând fără efect argumentația primului punct al deciziei examinate.</p> <p>Diferențele dintre infracțiunile la care se referă decizia se mențin și în prezent cu observația că acestea rezultă din latura obiectivă a infracțiunilor și nu din obiectul juridic generic al acestora, prin urmare punctele 2 și 4 ale deciziei vor produce efecte.</p> <p>De asemenea, se constată modificarea formei agravate a infracțiunii de proxenetism. Noul Cod penal renunță la suprapunerile existente cu infracțiunea de trafic de persoane și nu mai preia ca forme agravate ale infracțiunii recrutarea unei persoane pentru prostituție și traficul de persoane în acest scop.</p> <p>În concret, alineatul 2 al art.213 din noua</p>
--	--	---	--

<p>transferare, cazare sau primire a unei persoane, prin amenințare, violență, răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau prin alte forme de constrângere ori profitând de imposibilitatea acelei persoane de a-și exprima voința sau prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de persoane, prevăzută de art. 12 din Legea nr. 678/2001.</p> <p>5. În cazul în care o persoană acționează asupra altei persoane prin modalitățile arătate la punctele 2 și 3, îndemnând, înlesnind sau trăgând foloase de pe urma practicării, de bună voie, a prostituției, iar ulterior acționează asupra aceleiași persoane și prin modalitățile arătate în conținutul textului art. 12</p>	<p>(3) Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>ART. 13 din Legea nr.678/2001</p> <p>Traficul de minori</p> <p>(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, găzduirea sau primirea unui minor, în scopul exploatarea acestuia, constituie infracțiunea de trafic de minori și se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 15 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) este săvârșită prin amenințare, violență sau alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea minorului de a se apăra ori de a-și exprima voința sau prin oferirea, darea, acceptarea ori primirea de bani sau de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra minorului, pedeapsa este închisoare de la 7 ani la 18 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(3) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) și (2) sunt săvârșite în condițiile prevăzute la art. 12 alin. (2) sau de către un membru de familie, pedeapsa este închisoare de la 7 ani la 18 ani și interzicerea</p>		<p>reglementare renunță la formele agravate ale infracțiunii de proxenetism prevăzute de art.329 alin.2 tezele I și II din Codul penal anterior.</p> <p>Față de această modificare legislativă se constată că aspectele statuate la punctul 3 al deciziei pronunțate în recurs în interesul legii rămân fără obiect.</p> <p>În ceea ce privește punctul 5 al deciziei acesta rămâne de actualitate.</p> <p>În concluzie, decizia pronunțată în recurs în interesul legii va produce efecte în continuare (cu excepția punctelor 1 și 3), începând cu 1 februarie 2014 impunându-se corelarea dispozițiilor legale invocate în cuprinsul acesteia cu noile prevederi (art.213, 210 și 211 din Noul Cod penal).</p>
--	--	--	---

	din Legea nr. 678/2001, se va reține atât săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 329 alin. 1 din Codul penal sau art. 329 alin. 2 tezele I și II din Codul penal, după caz, cât și a infracțiunii prevăzute de art. 12 din Legea nr. 678/2001, în concurs real.	unor drepturi, în cazul prevăzut la alin. (1), și închisoare de la 10 ani la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, în cazul prevăzut la alin. (2). (4) Dacă faptele prevăzute în prezentul articol au avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoare de la 15 ani la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.		
43.	Decizia nr. XVII din 19.03.2007 Cererea de revizuire îndreptată împotriva unei hotărâri judecătorești definitive pronunțată în temeiul art. 278 ¹ alin. 8 lit. a și b din Codul de procedură penală, este inadmisibilă.	ART. 278¹ Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată (8) Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții: a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată; b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;	ART.341 Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară (6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții: a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată; b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală; c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea. (7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară:	Decizia va produce efecte și după intrarea în vigoare a Noului Cod de procedură penală întrucât nu se constată modificări referitor la posibilitatea exercitării revizuirii împotriva hotărârilor de tipul celor avute în vedere prin aceasta.

		<p>ART. 393 Hotărârile supuse revizuirii Hotărârile judecătorești definitive pot fi supuse revizuirii, atât cu privire la latura penală cât și cu privire la latura civilă.</p> <p>Când o hotărâre privește mai multe infracțiuni sau mai multe persoane, revizuirea se poate cere pentru oricare dintre fapte sau dintre făptuitori.</p>	<p>1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă;</p> <p>2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:</p> <p>a) respinge plângerea ca nefondată;</p> <p>b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;</p> <p>d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.</p> <p>ART. 452 Hotărârile supuse revizuirii (1) Hotărârile judecătorești definitive pot fi supuse revizuirii atât cu privire la latura penală, cât și cu privire la latura civilă.</p> <p>(2) Când o hotărâre privește mai multe infracțiuni sau mai multe persoane, revizuirea se poate cere pentru oricare dintre fapte sau dintre făptuitori.</p>	
44.	<p>Decizia nr.XVIII din 19.03.2007 În cazul săvârșirii unei noi infracțiuni, de către o persoană condamnată definitiv la mai multe pedepse, dintre care</p>	<p>ART. 37 Recidiva în cazul persoanei fizice Există recidivă pentru persoana fizică în următoarele cazuri:</p> <p>a) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de</p>	<p>ART. 41 Recidiva (1) Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare,</p>	<p>Noul Cod penal prin art. 41 renunță la formele recidivei existente în reglementarea anterioară, însă tratamentul sancționator al acesteia prevăzut de art.43 este</p>

	<p>unele au fost executate, iar pentru altele durata pedepsei nu s-a împlinit, trebuie să se rețină că acea infracțiune a fost săvârșită atât în condițiile stării de recidivă post condamnatorie, cât și în cele ale stării de recidivă postexecutorie, ceea ce atrage aplicarea concomitentă a dispozițiilor art. 37 lit. a și ale art. 37 lit. b din Codul penal.</p>	<p>condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru a doua infracțiune este închisoarea mai mare de un an;</p> <p>b) când după executarea unei pedepse cu închisoare mai mare de 6 luni, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după împlinirea termenului de prescripție a executării unei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an;</p> <p>c) când după condamnarea la cel puțin trei pedepse cu închisoare până la 6 luni sau după executare, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după prescrierea executării a cel puțin trei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an.</p> <p>ART. 39 Pedeapsa în caz de recidivă pentru persoana fizică În cazul recidivei prevăzute în art. 37 alin. 1 lit. a), pedeapsa stabilită pentru infracțiunea</p>	<p>condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare.</p> <p>(2) Există recidivă și în cazul în care una dintre pedepsele prevăzute în alin. (1) este detențiunea pe viață.</p> <p>(3) Pentru stabilirea stării de recidivă se ține seama și de hotărârea de condamnare pronunțată în străinătate, pentru o faptă prevăzută și de legea penală română, dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit legii.</p> <p>ART. 43 Pedeapsa în caz de recidivă (1) Dacă înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, pedeapsa stabilită pentru aceasta se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.</p> <p>(2) Când înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată sunt săvârșite mai multe infracțiuni concurente, dintre care cel puțin una se află în stare de recidivă, pedepsele stabilite se contopesc potrivit dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni, iar pedeapsa rezultată se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.</p> <p>(3) Dacă prin însumarea pedepselor</p>	<p>stabilit diferențiat în funcție de stadiul în care se află executarea pedepsei aplicate anterior la momentul săvârșirii faptei care atrage reținerea stării de recidivă.</p> <p>Prin urmare, întrucât noua reglementare menține în privința tratamentului sancționator al recidivei o distincție similară celei existente anterior, decizia va produce efecte sub acest aspect.</p> <p>Astfel, ulterior datei de 1 februarie 2014, chiar dacă starea de recidivă reținută potrivit art.41 va fi unică, în raport de motivarea deciziei examinate aceasta va rămâne valabilă sub aspectul tratamentului sancționator multiplu incident în situația supusă analizei.</p>
--	--	--	---	---

	<p>săvârșită ulterior și pedeapsa aplicată pentru infracțiunea anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor art. 34 și 35. Sporul prevăzut în art. 34 alin. 1 lit. b) se poate mări până la 7 ani.</p> <p>Dacă pedeapsa anterioară a fost executată în parte, contopirea se face între pedeapsa ce a mai rămas de executat și pedeapsa aplicată pentru infracțiunea săvârșită ulterior.</p> <p>În cazul săvârșirii unei infracțiuni după evadare, prin pedeapsa anterioară se înțelege pedeapsa care se execută, cumulată cu pedeapsa aplicată pentru evadare.</p> <p>În cazul recidivei prevăzute în art. 37 alin. 1 lit. b), se poate aplica o pedeapsă până la maximul special. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor de până la 10 ani, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult două treimi din maximul special.</p> <p>În cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. c) se aplică în mod corespunzător dispozițiile din alineatele precedente.</p> <p>Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și mai înainte ca pedeapsa să fi fost executată sau considerată ca executată, se descoperă că cel condamnat se află în stare de</p>	<p>în condițiile alin. (1) și alin. (2) s-ar depăși cu mai mult de 10 ani maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puțin una dintre infracțiunile săvârșite pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 20 de ani sau mai mare, în locul pedepselor cu închisoarea se poate aplica pedeapsa detențiunii pe viață.</p> <p>(4) Când pedeapsa anterioară sau pedeapsa stabilită pentru infracțiunea săvârșită în stare de recidivă este detențiunea pe viață, se va executa pedeapsa detențiunii pe viață.</p> <p>(5) Dacă după ce pedeapsa anterioară a fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracțiune se majorează cu jumătate.</p> <p>(6) Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare pentru noua infracțiune și mai înainte ca pedeapsa să fi fost executată sau considerată ca executată se descoperă că cel condamnat se află în stare de recidivă, instanța aplică dispozițiile alin. (1) - (5).</p> <p>(7) Dispozițiile alin. (6) se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.</p>	
--	---	--	--

		<p>recidivă, instanța aplică dispozițiile din alin. 1 în cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. a) și dispozițiile din alin. 4 în cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. b).</p> <p>Dispozițiile alineatului precedent se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.</p>		
45.	<p>Decizia nr.XIX din 19.03.2007</p> <p>Fapta cetățeanului român, aflat în străinătate, de a se prezenta sub o identitate falsă autorităților unui stat străin, constituie infracțiunea de fals privind identitatea prevăzută de art. 293 alin. 1 teza I din Codul penal.</p>	<p>ART. 293 Falsul privind identitatea</p> <p>Prezentarea sub o identitate falsă ori atribuirea unei asemenea identități altei persoane, pentru a induce sau a menține în eroare un organ sau o instituție de stat sau o altă unitate dintre cele la care se referă art. 145, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine ori pentru altul, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.</p> <p>Cu aceeași pedeapsă se sancționează încredințarea unui înscris care servește pentru dovedirea stării civile ori pentru legitimare sau identificare, spre a fi folosit fără drept.</p> <p>ART. 145 Public</p> <p>Prin termenul "public" se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice,</p>	<p>ART. 327 Falsul privind identitatea</p> <p>(1) Prezentarea sub o identitate falsă ori atribuirea unei asemenea identități altei persoane, făcută unei persoane dintre cele prevăzute în art. 175 sau transmisă unei unități în care aceasta își desfășoară activitatea prin folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat, pentru a induce sau a menține în eroare un funcționar public, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine ori pentru altul, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(2) Când prezentarea s-a făcut prin întrebuintarea identității reale a unei persoane, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(3) Încredințarea unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile spre a fi folosit</p>	<p>Art.328 din Noul Cod penal preia cele statuate prin decizia pronunțată în recurs în interesul legii, stabilind expres că dispozițiile capitolului privind Falsul în înscrisuri din Codul penal se aplică și atunci când fapta privește o identitate asumată în fața unei autorități competente a unui stat străin.</p> <p>Astfel, se observă că decizia analizată nu va mai produce efecte, noua reglementare consacrand expres cele statuate în cuprinsul ei.</p>

		<p>instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.</p>	<p>fără drept se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>ART. 328</p> <p>Infrațiuni de fals comise în legătură cu autoritatea unui stat străin</p> <p>Dispozițiile cuprinse în prezentul capitol se aplică și atunci când fapta privește acte emise de o autoritate competentă a unui stat străin sau de o organizație internațională instituită printr-un tratat la care România este parte sau declarații ori o identitate asumate în fața acesteia.</p> <p>ART. 175</p> <p>Funcționar public</p> <p>(1) Funcționar public, în sensul legii penale, este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești; b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură; c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia. <p>(2) De asemenea, este considerată funcționar public, în sensul legii</p>	
--	--	---	---	--

			penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.	
46.	<p>Decizia nr. XXIV (24) din 16 aprilie 2007</p> <p>„Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, prevăzută în legea penală română în conținutul art. 64 din Codul penal, se aplică în condițiile art. 65 din același cod și inculpaților cetățeni străini”.</p>	<p>Art.64 din Codul penal anterior - Interzicerea unor drepturi</p> <p>„Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea unuia sau unora din următoarele drepturi:</p> <p>a) dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice;</p> <p>b) dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat;</p> <p>c) dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate, de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii;</p> <p>d) drepturile părintești;</p> <p>e) dreptul de a fi tutore sau curator.</p> <p>Interzicerea drepturilor prevăzute la lit. b) nu se poate pronunța decât pe lângă interzicerea drepturilor prevăzute la lit. a), afară de cazul când legea dispune altfel”.</p> <p>Art.65 din Codul penal anterior - Aplicarea pedepsei interzicerii</p>	<p>Art.66 alin.1 lit.a – o din Codul penal - Conținutul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi</p> <p>(1) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constă în interzicerea exercitării, pe o perioadă de la unu la 5 ani, a unuia sau mai multora dintre următoarele drepturi:</p> <p>a) dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;</p> <p>b) dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat;</p> <p>c) dreptul străinului de a se afla pe teritoriul României;</p> <p>d) dreptul de a alege;</p> <p>e) drepturile părintești;</p> <p>f) dreptul de a fi tutore sau curator;</p> <p>g) dreptul de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii;</p> <p>h) dreptul de a deține, purta și folosi orice categorie de arme;</p> <p>i) dreptul de a conduce anumite categorii de vehicule stabilite de instanță;</p> <p>j) dreptul de a părăsi teritoriul</p>	<p>Decizia își produce, în continuare, efectele, în virtutea aceluiași argumente, valabile și sub imperiul noilor dispoziții.</p> <p>Astfel, aplicabilitatea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi vizează și pe cetățenii străini, cu particularitățile cazurilor prevăzute de art.66 alin.1 din Codul penal.</p> <p>1 ex.: cazul prevăzut de art.66 alin.1 lit.j – nu poate fi aplicat cetățenilor străini și apatrizilor, ci doar cetățenilor români.</p>

		<p>unor drepturi</p> <p>„Pedepsa complementară a interzicerii unor drepturi poate fi aplicată, dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea de cel puțin 2 ani și instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana infractorului, această pedeapsă este necesară.</p> <p>Aplicarea pedepsei interzicerii unor drepturi este obligatorie când legea prevede această pedeapsă.</p> <p>Condiția arătată în alin. 1 cu privire la cuantumul pedepsei principale trebuie să fie îndeplinită și în cazul în care aplicarea pedepsei prevăzute în acel alineat este obligatorie”.</p>	<p>României;</p> <p>k) dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public;</p> <p>l) dreptul de a se afla în anumite localități stabilite de instanță;</p> <p>m) dreptul de a se afla în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță;</p> <p>n) dreptul de a comunica cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracțiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori de a se apropia de acestea;</p> <p>o) dreptul de a se apropia de locuința, locul de muncă, școala sau alte locuri unde victima desfășoară activități sociale, în condițiile stabilite de instanța de judecată.</p>	
47.	<p>Decizia nr.XXV (25) din 16.04.2007</p> <p>„În cazul cererilor de liberare condiționată formulate potrivit art. 59 și 60 din Codul penal pentru infracțiuni comise anterior adoptării Legii nr. 140/1996, fracțiunile din pedepsele aplicate ce trebuie executate sunt cele prevăzute de dispozițiile legale mai sus arătate, nemodificate prin actul normativ</p>	<p>Art.59 din Codul penal anterior – Liberarea condiționată</p> <p>„După ce a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau cel puțin trei pătrimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, condamnatul care este stăruitor în muncă, disciplinat și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale, poate fi liberat condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei.</p> <p>În calculul fracțiunilor de</p>	<p>Art.100 din Codul penal</p> <p>Condițiile liberării condiționate în cazul pedepsei închisorii</p> <p>(1) Liberarea condiționată în cazul închisorii poate fi dispusă, dacă:</p> <p>a) cel condamnat a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii care nu depășește 10 ani, sau cel puțin trei pătrimi din durata pedepsei, dar nu mai mult de 20 de ani, în cazul închisorii mai mari de 10 ani;</p> <p>(3) În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (1) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca</p>	<p>Decizia stabilește dispozițiile aplicabile în cazul liberării condiționate în situația tranzitorie determinată de succesiunea legii penale.</p> <p>Decizia își păstrează valabilitatea în ceea ce privește identificarea situațiilor tranzitorii în materie de liberare condiționată: de la data săvârșirii infracțiunii până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei (<i>a se vedea, în</i></p>

	<p>indicat”.</p> <p>pedeapsă prevăzute în alin. 1 se ține seama de partea din durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz însă, liberarea condiționată nu poate fi acordată înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei când aceasta nu depășește 10 ani și a cel puțin două treimi când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>Art.60 din Codul penal anterior - Liberarea condiționată în cazuri speciale</p> <p>„Condamnatul care, din cauza stării sănătății sau din alte cauze, nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit, poate fi liberat condiționat după executarea fracțiunilor de pedeapsă arătate în art. 59 sau, după caz, în art. 59¹, dacă dă dovezi temeinice de disciplină și de îndreptare.</p>	<p>executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p>	<p><i>același sens, și decizia nr. 214/1997 a Curții Constituționale).</i></p>
48.	<p>Decizia nr.XXVI (26) din 16.04.2007</p> <p>„În cauzele ce au ca obiect infracțiunile prevăzute de art. 331-352 din Codul penal, precum și alte infracțiuni săvârșite în legătură cu îndatoririle de serviciu, comise de personalul</p>	<p>Art.40 din Codul de procedură penală anterior - Competența în caz de schimbare a calității inculpatului</p> <p>(1) Când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când:</p>	<p>Art.48 din Codul de procedură penală - Competența în caz de schimbare a calității inculpatului</p> <p><i>(1) Când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când:</i></p> <p><i>a) fapta are legătură cu atribuțiile</i></p> <p>Decizia se referă la situațiile tranzitorii determinate de adoptarea Legii nr.281/2003 prin care a fost modificată competența cu privire la soluționarea cauzelor ce au avut ca obiect infracțiuni săvârșite în legătură cu îndatoririle de serviciu, comise de personalul</p>

	<p>militar al fostei Direcții Generale a Penitenciarelor, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 293/2004:</p> <p>a) și înregistrate pe rolul instanțelor militare înaintea actului normativ menționat, competența judecării lor revine instanțelor militare, în condițiile art. 40 din Codul de procedură penală și art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală.</p> <p>b) și înregistrate pe rolul instanțelor ulterior intrării în vigoare a actului normativ menționat, competența judecării lor revine instanței civile”.</p>	<p>a) fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului;</p> <p>b) s-a dat o hotărâre în primă instanță.</p> <p>(2) Dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței, cu excepția infracțiunilor săvârșite de persoanele prevăzute în art. 29 pct. 1.</p>	<p><i>de serviciu ale făptuitorului;</i></p> <p><i>b) s-a dat citire actului de sesizare a instanței.</i></p> <p>(2) Dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței, cu excepția infracțiunilor săvârșite de persoanele prevăzute la art. 40 alin. (1).</p>	<p>militar al fostei Direcții Generale a Penitenciarelor, anterior intrării în vigoare a legii.</p> <p>În condițiile epuizării situațiilor tranzitorii (generate de demilitarizarea, prin Legea nr.293/2004, a personalului din sistemul fostei DGP) avute în vedere la pronunțarea deciziei, aceasta și-a încetat valabilitatea.</p>
49.	<p>Decizia nr.XXVII (27) din 16.04.2007</p> <p>„Asistența juridică acordată în procesul penal unui inculpat sau învinuit de o persoană care nu a dobândit calitatea de avocat în condițiile Legii nr. 51/1995, modificată prin Legea nr. 255/2004,</p>	<p>Codul de procedură penală anterior reglementează în Titlul V, Capitolul 1, Asistența juridică și Reprezentarea (art.171 – 172)</p> <p>Legea nr.51/1995</p>	<p>Codul de procedură penală reglementează în Capitolul VII, art.88 – 96, Avocatul, Asistența juridică și Reprezentarea, iar prin Legea nr.51 din 7 iunie 1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, modificată și completată s-au instituit reguli stricte privind exercitarea acestei profesii.</p>	<p>Decizia pronunțată în recursul în interesul legii își produce efectele în continuare, asistența juridică acordată în procesul penal unui inculpat sau învinuit care nu a dobândit calitatea de avocat în condițiile Legii nr.51/1995, modificată și completată, echivalează cu lipsa de apărare a acestuia.</p>

	echivalează cu lipsa de apărare a acestuia”.			Dispozițiile legale nu au suferit modificări esențiale de natură să afecteze aplicabilitatea deciziei pronunțate în recursul în interesul legii.
50.	<p>Decizia nr.XXVIII (28) din 16.04.2007</p> <p>„Hotărârea instanței de fond prin care s-a dispus restituirea dosarului procurorului, în vederea refacerii actului de sesizare, în temeiul art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, este supusă căii ordinare de atac a recursului într-un termen de 3 zile de la pronunțare pentru cei prezenți și de la comunicare pentru cei lipsă, potrivit art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală”.</p>	<p>Art.300 alin.2 din Codul de procedură penală anterior - Verificarea sesizării instanței</p> <p>(2) În cazul când se constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii, iar neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop, dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia”.</p>	<p>Dispozițiile art.300 alin.2 din Codul de procedură penală anterior se regăsesc în art.347 din Codul de procedură penală.</p> <p>Conform art.347 din Codul de procedură penală, Contestația</p> <p>(1) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii prevăzute la art. 346 alin. (1), procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3) - (5).</p> <p>(3) Dispozițiile art. 343 - 346 se aplică în mod corespunzător.</p> <p>Reiese că, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii judecătorului de cameră preliminară, prin care se dispune restituirea cauzei la parchet, procurorul și inculpatul pot face contestație; contestația se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate.</p>	<p>Codul de procedură penală prevede expres faptul că, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii judecătorului de cameră preliminară prin care s-a dispus, printre altele, restituirea cauzei la parchet, procurorul poate face contestație.</p> <p>Decizia și-a încetat valabilitatea.</p>
51.	<p>Decizia nr.XXIX (29) din 16.04.2007</p> <p>„În cazul respingerii cererii de înlocuire a</p>	<p>Art.192 alin.3 din Codul de procedură penală anterior - Plata cheltuielilor avansate de stat în celelalte cazuri</p> <p>(3) În toate celelalte cazuri,</p>	<p>Dispozițiile art.192 din Codul de procedură penală anterior se regăsesc în art.275 alin.3 din Codul de procedură penală - Plata cheltuielilor judiciare avansate de</p>	<p>Decizia pronunțată în recursul în interesul legii își produce efectele în continuare, dispozițiile legale nu au suferit</p>

	măsurii internării medicale cu obligarea la tratament medical, formulată de persoana internată, cheltuielile judiciare ocazionate de judecarea acesteia rămân în sarcina statului, potrivit art. 192 alin. 3 din Codul de procedură penală”.	cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.	stat în celelalte cazuri. (3) În toate celelalte cazuri, cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.	modificări esențiale de natură să afecteze aplicabilitatea acesteia.
52.	Decizia nr.XXX (30) din 16.04.2007 „Se stabilește că și în situația cererii întemeiate pe dispozițiile art.449 din Codul de procedură penală, în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de un inculpat minor, căruia i s-au aplicat atât pedepse cât și măsuri educative, acestea se contopesc conform art.34 din Codul penal, în sensul aplicării sancțiunii rezultante celei mai grele”.	Art.449 din Codul de procedură penală anterior - Alte modificări de pedepse „(1) Pedepsa pronunțată poate fi modificată, dacă la punerea în executare a hotărârii sau în cursul executării pedepsei se constată, pe baza unei alte hotărâri definitive, existența vreuneia dintre următoarele situații: a) concursul de infracțiuni; b) recidiva; c) acte care intră în conținutul aceleiași infracțiuni.	Art.585 din Codul de procedură penală - Alte modificări de pedepse „(1) Pedepsa pronunțată poate fi modificată, dacă la punerea în executare a hotărârii sau în cursul executării pedepsei se constată, pe baza unei alte hotărâri definitive, existența vreuneia dintre următoarele situații: a) concursul de infracțiuni; b) recidiva; c) pluralitatea intermediară; d) acte care intră în conținutul aceleiași infracțiuni. Capitolul IV – Dispoziții speciale privind regimul sancționator aplicabil minorilor, art.17 – 22 din Legea nr.187/2012	Legea nouă renunță la posibilitatea aplicării pedepselor pentru faptele săvârșite în timpul minorității în favoarea măsurilor educative privative sau neprivative de libertate, regula impusă de legiuitor fiind în sensul că minorului îi vor fi aplicate măsuri educative neprivative de libertate (art.114 alin.1 din Codul penal) și numai în cazul în care sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de alin.2 lit.a și b al art.114 din Codul penal, instanța are posibilitatea, și nu obligația, de a aplica o măsură educativă privativă de libertate. Decizia și-a încetat valabilitatea.
53.	Decizia nr.XXXI (31)	Art.211 alin.2¹ lit.c din Codul	Art.234 alin.1 lit.f din Codul penal -	Variantă agravată

	<p>din 16.04.2007</p> <p>„1. Fapta de pătrundere, în orice mod, într-o locuință sau dependențe ale acesteia, urmată de săvârșirea unei tâlhării constituie un concurs real între infracțiunea de violare de domiciliu prevăzută de art.192 din Codul penal și infracțiunea de tâlhărie, prevăzută de art.211 alin.2¹ lit.c din Codul penal.</p> <p>2. Fapta de pătrundere în orice mod, într-o curte sau într-un loc împrejmuit ce ține de domiciliul persoanei, urmată de săvârșirea unei tâlhării constituie un concurs real între infracțiunea de violare de domiciliu prevăzută de art.192 din Codul penal și infracțiunea de tâlhărie prevăzută de art.211 din Codul penal, cu excepția circumstanței incriminate în art.211 alin.2¹ lit.c din Codul penal”.</p>	<p>penal anterior - Tâlhăria</p> <p>„(2¹) Pedepsa este închisoarea de la 7 la 20 de ani, dacă tâlhăria a fost săvârșită:</p> <p>c) într-o locuință sau în dependențe ale acesteia”.</p>	<p>Tâlhăria calificată</p> <p>„(1) Tâlhăria săvârșită în următoarele împrejurări:</p> <p>f) prin violare de domiciliu sau sediu profesional,</p> <p>se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi”.</p>	<p>prevăzută de art.211 alin.2¹ din Codul penal anterior a fost preluată în noul Cod penal, cu modificări, într-o incriminare distinctă și anume, tâlhăria calificată.</p> <p>În alin.1 al art.234 la lit.f este reglementată ipoteza tâlhăriei săvârșite prin violare de domiciliu sau sediu profesional, o infracțiune complexă constituită din acțiunea de pătrundere fără drept într-un domiciliu sau sediu profesional și din săvârșirea unei tâlhării.</p> <p>Ca atare, într-o astfel de situație va fi reținută numai săvârșirea infracțiunii de tâlhărie calificată prevăzută de art.234 alin.(1) lit.f, fără ca această infracțiune să intre în concurs cu infracțiunea de violare de domiciliu sau de violare de sediu profesional.</p> <p>Decizia și-a încetat efectele.</p>
54.	<p>Decizia nr.XXXIV (34) din 7.05.2007</p>	<p>Art.501 din Codul de procedură penală anterior - Apelul și recursul</p>	<p>Art.535 din Codul de procedură penală - Contestația</p> <p>„Sentința prin care instanța rezolvă</p>	<p>Decizia stabilește, în situația tranzitorie determinată de adoptarea</p>

	<p>„Dispozițiile art.501 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că :</p> <p>1.hotărârile pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii nr.356/2006 sunt supuse atât apelului, cât și recursului;</p> <p>2.hotărârile pronunțate după intrarea în vigoare a Legii nr.356/2006 sunt supuse numai căii ordinare de atac a recursului, în condițiile art.358¹ alin.1 lit.f din Codul de procedură penală”.</p>	<p>„Hotărârea prin care instanța rezolvă cererea de reabilitare este supusă apelului, iar hotărârea pronunțată de instanța de apel este supusă recursului”.</p>	<p>cererea de reabilitare este supusă contestației în termen de 10 zile de la comunicare, care se soluționează de instanța ierarhic superioară. Judecarea contestației la hotărârea primei instanțe se face în ședință nepublică, cu citarea petentului. Participarea procurorului este obligatorie. Decizia instanței prin care se soluționează contestația este definitivă”.</p> <p>ART. 10 alin.2 din Legea nr.255/2013</p> <p>(2) Recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, declarate împotriva hotărârilor pentru care legea veche nu prevede calea de atac a apelului, se soluționează de către aceeași instanță, conform dispozițiilor din legea nouă privitoare la apel.</p>	<p>Legii nr.356/2006, care este calea de atac ce se poate exercita împotriva hotărârii prin care se rezolvă cererea de reabilitare.</p> <p>Decizia și-a încetat efectele.</p>
55.	<p>Decizia nr.XLVIII (48) din 4.06.2007</p> <p>„Dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. c din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că:</p> <p>În cazul plângerii formulate împotriva rezoluției, ordonanței și dispoziției din rechizitoriu, prin care s-a dispus neînceperea urmăririi penale sau clasarea, instanța investită nu poate pronunța soluția</p>	<p>Art.278¹ alin.8 lit.c din Codul de procedură penală anterior - Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată</p> <p>„(8) Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în</p>	<p>Art.341 alin.6 și alin.7 pct.2 lit.c din Codul de procedură penală - Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară</p> <p>„(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:</p> <p>a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;</p> <p>b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea</p>	<p>Decizia a vizat ipoteza cauzelor soluționate în faza actelor premergătoare, când nici urmărirea penală nu a fost începută.</p> <p>Pe de altă parte, art.341 alin.7 pct.2 lit.c din Codul de procedură penală stabilește, fără dubiu, că judecătorul de cameră preliminară poate dispune admiterea plângerii, desființarea soluției atacate și începerea judecății cu privire la faptele și persoanele pentru care, în</p>

	prevăzută de art. 278 ¹ alin. 8 lit. c din Codul de procedură penală”.	mod corespunzător”.	<p>penală și a completa urmărirea penală; c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea”</p> <p>„(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară: 2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și: c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecății cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie”.</p> <p>Dispozițiile referitoare la începerea urmăririi penale se regăsesc în art.305 alin.1 și 2 din Codul de procedură penală</p> <p>Prevederile referitoare la punerea în mișcare a acțiunii penale sunt stipulate de art.309 din Codul de procedură penală</p>	<p>cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie. <i>Decizia și-a încetat efectele.</i></p>
56.	Decizia nr.XLIX (49) din 4 iunie 2007	Art.12 din Legea nr.678/2001 „(1) Constituie infracțiunea de	Art. 210 din Codul penal - Traficul de persoane	Art.12 și art.13 din Legea nr.678/2001 sunt preluate

	<p>„Traficul de persoane incriminat prin dispozițiile art. 12 și art. 13 din Legea nr. 678/2001, comis asupra mai multor subiecți pasivi, în aceleași condiții de loc și de timp, constituie o infracțiune unică, în formă continuată, iar nu mai multe infracțiuni aflate în concurs”.</p>	<p>trafic de persoane recrutarea, transportarea, transferarea, cazarea sau primirea unei persoane, prin amenințare, violență sau prin alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea acelei persoane de a se apăra sau de a-și exprima voința, ori prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatării acestei persoane, și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) Traficul de persoane săvârșit în una dintre următoarele împrejurări:</p> <p>a) de două sau mai multe persoane împreună;</p> <p>b) s-a cauzat victimei o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății;</p> <p>c) de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 15 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(3) Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi”.</p>	<p>„(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, adăpostirea sau primirea unei persoane în scopul exploatării acesteia, săvârșită:</p> <p>a) prin constrângere, răpire, inducere în eroare sau abuz de autoritate;</p> <p>b) profitând de imposibilitatea de a se apăra sau de a-și exprima voința ori de starea de vădită vulnerabilitate a acelei persoane;</p> <p>c) prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase în schimbul consimțământului persoanei care are autoritate asupra acelei persoane,</p> <p>se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Traficul de persoane săvârșit de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu se pedepsește cu închisoare de la 5 la 12 ani.</p> <p>(3) Consimțământul persoanei victimă a traficului nu constituie cauză justificativă”</p>	<p>de art.210 și art.211 din Codul penal, care a inclus infracțiunile de trafic de persoane și traficul de minori în Titlul I „Infracțiuni contra persoanei”, Capitolul VII „Traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile”.</p> <p>Or, prin raportare la art.35 alin.1 din Codul penal, pluralitatea de victime traficate va atrage reținerea concursului de infracțiuni.</p> <p><i>Efectele deciziei au încetat.</i></p>
--	---	---	---	---

	<p>Art.13 din Legea nr.678/2001 „(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, găzduirea sau primirea unui minor, în scopul exploatării acestuia, constituie infracțiunea de trafic de minori și se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 15 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) este săvârșită prin amenințare, violență sau alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea minorului de a se apăra ori de a-și exprima voința sau prin oferirea, darea, acceptarea ori primirea de bani sau de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra minorului, pedeapsa este închisoare de la 7 ani la 18 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(3) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) și (2) sunt săvârșite în condițiile prevăzute la art. 12 alin. (2), pedeapsa este închisoare de la 7 ani la 18 ani și interzicerea unor drepturi, în cazul prevăzut la alin. (1), și închisoare de la 10 ani la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, în cazul prevăzut la alin. (2).</p> <p>(4) Dacă faptele prevăzute în prezentul articol au avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei,</p>	<p>Art.211 din Codul penal - Traficul de minori „(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, adăpostirea sau primirea unui minor, în scopul exploatării acestuia, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Dacă fapta a fost săvârșită în condițiile art. 210 alin. (1) sau de către un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Consimțământul persoanei victimă a traficului nu constituie cauză justificativă”.</p> <p>ART. 35) Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe (1) Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.</p>	
--	---	---	--

		<p>pedeapsa este închisoare de la 15 ani la 25 de ani și interzicerea unor drepturi”.</p> <p>ART. 41 Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe În cazul infracțiunii continuate și al infracțiunii complexe nu există pluralitate de infracțiuni. Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.</p>		
57.	<p>Decizia nr.L (50) din 4 iunie 2007</p> <p>„Dispozițiile art. 63¹ din Codul penal se interpretează în sensul că, în cazul înlocuirii pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii, pedeapsa ce se stabilește de instanță nu poate fi decât cu executare efectivă”.</p>	<p>Art.63¹ din Codul penal anterior - Înlocuirea pedepsei amenzii „Dacă cel condamnat se sustrage cu rea-credință de la executarea amenzii, instanța poate înlocui această pedeapsă cu pedeapsa închisorii în limitele prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, ținând seama de partea din amendă care a fost achitată”.</p>	<p>Art.63 din Codul penal – Înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii „(1) Dacă persoana condamnată, cu rea-credință, nu execută pedeapsa amenzii, în tot sau în parte, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoare. (2) Dacă amenda neexecutată a însoțit pedeapsa închisorii, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoare, care se adaugă la pedeapsa închisorii, pedeapsa astfel rezultată fiind considerată o singură pedeapsă. (3) În cazul înlocuirii pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii, în</p>	<p><i>Dispozițiile legale nu au suferit modificări de natură să afecteze aplicabilitatea deciziei.</i></p>

			condițiile alin. (1) și alin. (2), unei zile-amendă îi corespunde o zi de închisoare”.	
58.	<p>Decizia nr. LI (51) din 4 iunie 2007</p> <p>„Pedeapsa accesorie prevăzută de art.71 raportat la art.64 lit.a) și b) și art.71 alin.3 cu referire la art.64 lit.d) din Codul penal este aplicabilă și inculpaților minori, pedeapsă a cărei executare va începe la împlinirea vârstei de 18 ani, atunci când minorul urmează să devină major în cursul procesului penal sau în timpul executării pedepsei”.</p>	<p>Aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor cu ocazia condamnării inculpaților minori - art.71 (n.n. - potrivit alin.1, pedeapsa accesorie constă în interzicerea drepturilor prevăzute în art.64, iar potrivit alin.2, condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii atrage de drept interzicerea drepturilor prevăzute în art.64 lit.a - c din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei) raportat la art.64 lit.a (n.n. - dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții elective publice) și b (n.n. - dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat) și art.71 alin.3 «n.n. - interzicerea drepturilor prevăzute în art.64 lit.d și e(n.n. - dreptul de a fi tutore sau curator)», se aplică ținându-se seama de natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, de împrejurările cauzei, de persoana infractorului și de interesele copilului ori ale</p>		<p>Noile dispoziții prevăd ca sancțiuni aplicabile minorului infractor numai măsuri educative, chiar dacă unele dintre acestea sunt privative de libertate (art.113 și urm.).</p> <p>În contextul noii reglementări, neexistând posibilitatea aplicării de pedepse minorilor, nu va exista nici posibilitatea aplicării unor pedepse accesorii (pedeapsa accesorie însoțește întotdeauna o pedeapsă principală).</p> <p>Prin natura sancțiunilor aplicabile minorilor este exclusă aplicarea pedepsei accesorii acestora.</p> <p>Efectele deciziei au încetat.</p>

		<i>persoanei aflate sub tutelă sau curatelă) cu referire la art.64 lit.d (drepturile părintești) din Codul penal.</i>		
59.	<p>Decizia nr.LVII (57) din 24 septembrie 2007</p> <p>„Plângerea îndreptată împotriva măsurilor luate sau actelor efectuate de procuror ori în baza dispozițiilor date de acesta, altele decât rezoluțiile sau ordonanțele procurorului de netrimiteră în judecată, reglementate de art.278¹ alin.1 din Codul de procedură penală, este inadmisibilă”.</p>	<p>Stabilirea admisibilității plângerii în fața instanței de judecată împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta, altele decât rezoluțiile sau ordonanțele procurorului de netrimiteră în judecată reglementate de art.278¹ alin.1 din Codul de procedură penală (n.n. - după respingerea plângerii făcute conform art.275 - 278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, dup caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art.277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimiteră în judecată cuprinse în rechizitoriu).</p> <p>Art.278¹ alin.1 din Codul de</p>	<p>Art.340 din Codul de procedură penală reglementează plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată stabilind: alin.1 - persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art.339 (n.n. - plângerea împotriva actelor procurorului) poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.</p>	Decizia își menține valabilitatea.

		procedură penală a fost introdus prin art.I pct.168 din Legea nr.281/2003 și modificat prin art.I pct.139 din Legea nr.356/2006.		
60.	Decizia nr.LVIII (58) din 24 septembrie 2007 „În cazul în care partea vătămată este minor, cheltuielile judiciare ocazionate de judecarea cauzei vor fi suportate de minorul parte vătămată, prin reprezentant legal”.	Interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art.192 alin.1 pct.1 lit.a (n.n. - în caz de achitare în fața instanței de judecată, cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate de partea vătămată, în măsura în care cheltuielile au fost determinate de aceasta) și pct.2 lit.b (n.n. - în caz de încetare a procesului penal în fața instanței de judecată, cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate de ambele părți, în caz de împăcare) și c (n.n. - în caz de încetare a procesului penal în fața instanței de judecată, cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate de partea vătămată, în caz de retragere a plângerii sau în cazul în care plângerea a fost tardiv introdusă) din Codul de procedură penală privind cheltuielile judiciare avansate de stat în cazul în care, partea vătămată fiind minor, plângerea prealabilă a fost introdusă prin reprezentant legal sau cu încuviințarea acestuia.	În condițiile art.275 alin.1 pct.1 lit.a, b din Codul de procedură penală , cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate, în caz de achitare, de către persoana vătămată, în măsura în care i se reține o culpă procesuală, iar de către partea civilă căreia i s-au respins în totul pretențiile civile, în măsura în care i se reține o culpă procesuală. Potrivit art.275 alin.1 pct.2 lit.b, c, d , cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate, în caz de încetare a procesului penal, de către persoana vătămată, în caz de retragere a plângerii prealabile sau în cazul în care plângerea prealabilă a fost tardiv introdusă; partea prevăzută în acordul de mediere, respectiv inculpatul și persoana vătămată, în caz de împăcare. În conformitate cu art.275 alin.1 pct.3 lit.a , dacă inculpatul cere continuarea procesului penal, cheltuielile judiciare sunt suportate de către persoana vătămată, atunci când aceasta și-a retras plângerea prealabilă ori s-a dispus clasarea în temeiul dispozițiilor art.16 alin.1 lit.a - c sau achitarea inculpatului.	Decizia își menține valabilitatea, cu diferențele impuse de noua reglementare (persoana vătămată suportă cheltuielile judiciare, nu în măsura în care au fost determinate de aceasta (conform legii vechi), ci în măsura în care i se reține o culpă procesuală (conform legii noi).
61.	Decizia nr.LIX (59) din 24 septembrie 2007. În aplicarea dispozițiilor	- art.6 ¹ alin.2 și 4 din Legea nr.78/2000 în referire la art.256, art.257, art.255 alin.3 și 5 din	„Art.291 din Codul penal : Traficul de influență (1) Pretinderea, primirea ori	Infracțiunea de cumpărare de influență a fost preluată în Codul penal (art.6 ¹ din

<p>din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, se interpretează în sensul că :</p> <p>- dispozițiile art.6¹ alin.(2)și (4) din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, privind nepedepsirea făptuitorilor și restituirea banilor, valorilor sau oricăror altor bunuri care au făcut obiectul infracțiunii, sunt aplicabile numai infracțiunilor prevăzute de legea specială;</p> <p>- dispozițiile art.255 alin.3 și 5 din Codul penal sunt aplicabile numai infracțiunilor încadrate exclusiv conform art.255 din Codul penal, nefiind aplicabile dispozițiile legii speciale, respectiv ale art.6¹ alin.(2) și (4) din Legea nr.78/2000.</p>	<p>Codul penal anterior.</p> <p>„Art.. 6¹ alin.2 și 4 din Legea nr.78/2000 :</p> <p>(2) Făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea faptă.</p> <p>(4) Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat în cazul prevăzut la alin. (2)”. „Art.256 din Codul penal anterior : Primirea de foloase necuvenite</p> <p>Primirea de către un funcționar, direct sau indirect, de bani ori de alte foloase, după ce a îndeplinit un act în virtutea funcției sale și la care era obligat în temeiul acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>Banii, valorile sau orice alte bunuri primite se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani”.</p> <p>„Art.257 din Codul penal anterior :</p> <p>Traficul de influență</p> <p>Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană</p>	<p>acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Banii, valorile sau orice alte bunuri primite sunt supuse confiscării, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent”.</p> <p>„Art.292 din Codul penal :</p> <p>Cumpărarea de influență</p> <p>(1) Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, pentru sine sau pentru altul, direct ori indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public, pentru a-l determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță fapta mai înainte ca</p>	<p>Legea nr.78/2000 se regăsește în art.292 din Codul penal); dispozițiile a căror interpretare au făcut obiectul recursului în interesul legii au fost preluate în art.292 alin.2 și 3 din Codul penal.</p> <p>În condițiile reglementării actuale a infracțiunii de corupție în Codul penal, <i>efectele deciziei au încetat.</i></p>
--	---	---	---

		<p>care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.</p> <p>Dispozițiile art. 256 alin. 2 se aplică în mod corespunzător”.</p> <p>„Art.255 alin.3 și 5 din Codul penal anterior :</p> <p>Darea de mită</p> <p>Mituitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea infracțiune.</p> <p>Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat în cazurile arătate în alin. 2 și 3”.</p>	<p>organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta.</p> <p>(3) Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat, dacă au fost date după denunțul prevăzut în alin. (2).</p> <p>(4) Banii, valorile sau orice alte bunuri date sau oferite sunt supuse confiscării, iar dacă acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent”.</p>	
62.	<p>Decizia nr.LX (60) din 24 septembrie 2007</p> <p>Cererea de revizuire care se întemeiază pe alte motive decât cazurile prevăzute de art.394 din Codul de procedură penală este inadmisibilă.</p>	<p>„Art.394 din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>Cazurile de revizuire</p> <p>Revizuirea poate fi cerută când:</p> <p>a) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei;</p> <p>b) un martor, un expert sau un interpret a săvârșit infracțiunea de mărturie mincinoasă în cauza a cărei revizuire se cere;</p> <p>c) un înscris care a servit ca temei al hotărârii a cărei revizuire se cere a fost declarat fals;</p> <p>d) un membru al completului de</p>	<p>„Art.453 din Codul de procedură penală :</p> <p>Cazurile de revizuire</p> <p>(1) Revizuirea hotărârilor judecătorești definitive, cu privire la latura penală, poate fi cerută când:</p> <p>a) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză;</p> <p>b) hotărârea a cărei revizuire se cere s-a întemeiat pe declarația unui martor, opinia unui expert sau pe situațiile învederate de un interpret, care a săvârșit infracțiunea de mărturie</p>	<p>Prevederile incidente nu au suferit modificări de natură să afecteze aplicarea dispozițiilor deciziei ale cărei efecte își mențin valabilitatea.</p>

		<p> judecată, procurorul ori persoana care a efectuat acte de cercetare penală a comis o infracțiune în legătură cu cauza a cărei revizuire se cere;</p> <p>e) când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia.</p> <p>Cazul de la lit. a) constituie motiv de revizuire, dacă pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de achitare, de încetare a procesului penal ori de condamnare.</p> <p>Cazurile de la lit. b), c) și d) constituie motive de revizuire, dacă au dus la darea unei hotărâri nelegale sau netemeinice.</p> <p>În cazul prevăzut de lit. e), toate hotărârile care nu se pot concilia sunt supuse revizuirii”.</p>	<p> mincinoasă în cauza a cărei revizuire se cere, influențând astfel soluția pronunțată;</p> <p>c) un înscris care a servit ca temei al hotărârii a cărei revizuire se cere a fost declarat fals în cursul judecății sau după pronunțarea hotărârii, împrejurare care a influențat soluția pronunțată în cauză;</p> <p>d) un membru al completului de judecată, procurorul ori persoana care a efectuat acte de urmărire penală a comis o infracțiune în legătură cu cauza a cărei revizuire se cere, împrejurare care a influențat soluția pronunțată în cauză;</p> <p>e) când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia;</p> <p>f) hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală ce a fost declarată neconstituțională după ce hotărârea a devenit definitivă, în situația în care consecințele încălcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.</p> <p>(2) Revizuirea hotărârilor judecătorești penale definitive, exclusiv cu privire la latura civilă, poate fi cerută numai în fața instanței civile, potrivit Codului de procedură civilă.</p> <p>(3) Cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și f) pot fi invocate ca motive de revizuire numai în favoarea persoanei condamnate sau a celei față de care s-a</p>	
--	--	---	--	--

			<p>dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei.</p> <p>(4) Cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) constituie motiv de revizuire dacă pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori de încetare a procesului penal, iar cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b) - d) și f) constituie motive de revizuire dacă au dus la pronunțarea unei hotărâri nelegale sau netemeinice.</p> <p>(5) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. e), toate hotărârile care nu se pot concilia sunt supuse revizuirii”.</p>	
63.	<p>Decizia nr.LXIV (64) din 15 octombrie 2007</p> <p>Dispozițiile art.171 alin.3 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că :</p> <p>Asistența juridică nu este obligatorie, pentru petenți sau intimați, în cauzele ce au ca obiect plângeri formulate în condițiile art.278¹ din Codul de procedură penală.</p>	<p>„Art.171 alin.3 din Codul penal anterior :</p> <p>Asistența învinuitului sau a inculpatului</p> <p>(3) În cursul judecății, asistența juridică este obligatorie și în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare”.</p> <p>„Art.278¹ din Codul penal anterior :</p> <p>Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată</p> <p>După respingerea plângerii făcute conform art. 275 - 278 împotriva rezoluției de neîncepere</p>	<p>„Art.90 lit.c din Codul de procedură penală :</p> <p>Asistența juridică obligatorie a suspectului sau a inculpatului</p> <p>Asistența juridică este obligatorie:</p> <p>c) în cursul judecății în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani”.</p> <p>Art. 341</p> <p>Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară</p> <p>(1) După înregistrarea plângerii la instanța competentă, aceasta se trimite în aceeași zi judecătorului de cameră preliminară. Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar</p>	<p>Decizia se referea la asistența acordată persoanelor chemate la soluționarea plângerii de către instanță.</p> <p>Noile dispoziții procesuale relevante prevăd soluționarea plângerii în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a vreunei persoane dintre cele vizate de soluție. Or, problema asistării nu se poate pune decât privitor la persoanele care participă la procedură, respectiv numai în cadrul procedurilor care permit/impun participarea (referirea la asistența inculpatului în procedura de cameră preliminară are</p>

	<p>a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimiteră în judecată cuprinse în rechizitoriu.</p> <p>În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.</p> <p>Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.</p> <p>Persoana față de care s-a dispus</p>	<p>competent.</p> <p>(2) Judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare, care este comunicat, împreună cu un exemplar al plângerii, procurorului și părților, care pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Petentului i se va comunica termenul de soluționare. Persoana care a avut în cauză calitatea de inculpat poate formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.</p> <p>(3) Procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin. (2), transmite judecătorului de cameră preliminară dosarul cauzei.</p> <p>(4) În situația în care plângerea a fost depusă la procuror, acesta o va înainta, împreună cu dosarul cauzei, instanței competente.</p> <p>(5) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților.</p> <p>(9) În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a</p>	<p>în vedere acele acte care trebuie îndeplinite cu participarea lui, de ex. verificarea măsurilor preventive).</p> <p><i>Decizia și-a încetat efectele.</i></p>
--	--	---	--

	<p>neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.</p> <p>La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.</p> <p>La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și apoi procurorului.</p> <p>Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.</p> <p>Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;</p> <p>b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau</p>	<p>efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.</p> <p>(10) Contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care se pronunță prin încheiere motivată, fără participarea procurorului și a inculpatului, putând dispune una dintre următoarele soluții:</p> <p>a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată și menține dispoziția de începere a judecății;</p> <p>b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin.7 pct.2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.</p>	
--	--	---	--

		<p>ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;</p> <p>c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.</p> <p>În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.</p> <p>Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a și b poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte.</p> <p>În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia</p>		
--	--	--	--	--

		<p> judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.</p> <p>Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.</p> <p>Plângerea greșit îndreptată se trimite organului judiciar competent”.</p>		
64.	<p>Decizia nr.LXV (65) din 15 octombrie 2007</p> <p>În interpretarea dispozițiilor art.332 cu referire la art.159 alin.13 ultima teză din Codul de procedură penală, stabilesc că, în situația restituirii cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale, durata maximă a arestării preventive nu poate depăși 180 de zile, calculată prin adăugarea tuturor perioadelor anterioare din cursul urmăririi penale și ulterioare restituirii</p>	<p>„Art.159 alin.13 ultima teză în raport cu dispozițiile art.332 din Codul de procedură penală anterior.</p> <p>„Art.159 alin.13 ultima teză din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>Durata totală a arestării preventive în cursul urmăririi penale nu poate depăși un termen rezonabil, și nu mai mult de 180 de zile”.</p> <p>„Art.332 din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>Restituirea pentru refacerea</p>	<p>„Art.236 alin.4 din Codul de procedură penală :</p> <p>Admiterea propunerii de prelungire a arestării preventive în cursul urmăririi penale</p> <p>(4) Durata totală a arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale nu poate depăși un termen rezonabil și nu poate fi mai mare de 180 de zile.</p> <p>„Art.346 din Codul de procedură penală :</p> <p>Soluțiile</p>	<p>Prevederile legale nu au suferit modificări de natură să afecteze aplicabilitatea dispozițiilor deciziei ale cărei efecte își mențin valabilitatea.</p>

	cauzei la procuror.	<p>urmăririi penale</p> <p>Când se constată, înainte de terminarea cercetării judecătorești, că în cauza supusă judecății s-a efectuat cercetare penală de un alt organ decât cel competent, instanța se desesizează și restituie cauza procurorului, care procedează potrivit art. 268 alin. 1. Cauza nu se restituie atunci când constatarea are loc după începerea dezbaterilor sau când instanța, în urma cercetării judecătorești, schimbă încadrarea juridică a faptei într-o altă infracțiune pentru care cercetarea penală ar fi revenit altui organ de cercetare.</p> <p>Instanța se desesizează și restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinutului sau a inculpatului și asistarea acestuia de către apărător.</p> <p>În cazurile în care dispune restituirea, instanța se pronunță și asupra măsurilor preventive, asupra măsurilor de siguranță prevăzute în art. 113 și 114 din Codul penal, precum și asupra măsurilor asigurătorii.</p> <p>Împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror și de orice persoană</p>	<p>(1) Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului. Încheierea se comunică de îndată procurorului și inculpatului.</p> <p>(2) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții ori nu a ridicat din oficiu excepții, la expirarea termenelor prevăzute la art. 344 alin. (2) sau (3), judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecății.</p> <p>(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății; b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale; c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții. <p>(4) În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea</p>	
--	---------------------	--	--	--

		<p>ale cărei interese au fost vătămate prin hotărâre, în 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă.</p> <p>Dosarul este trimis procurorului imediat după rămânerea definitivă a hotărârii la prima instanță sau în cel mult 3 zile de la pronunțarea hotărârii de către instanța de recurs. În cazul în care inculpatul este arestat preventiv, procurorul procedează potrivit dispozițiilor art. 156 și 159”.</p>	<p>legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecății.</p> <p>(5) Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.</p> <p>(6) Dacă apreciază că instanța sesizată nu este competentă, judecătorul de cameră preliminară procedează potrivit art. 50 și 51, care se aplică în mod corespunzător.</p> <p>(7) Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecății exercită funcția de judecată în cauză”.</p>	
65.	<p>Decizia nr.LXVI (66) din 15 octombrie 2007</p> <p>Sintagma „vătămarea integrității corporale ori sănătății uneia sau mai multor persoane”, conținută în dispozițiile art.89 alin.(1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002, republicată, se interpretează în sensul că se referă doar la vătămarile ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mari de 10 zile, precum și la celelalte urmări prevăzute în art.182 alin.2 din Codul penal.</p>	<p>- art.89 alin.1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 în raport cu prevederile art.184 și art.182 alin.2 din Cod penal anterior.</p> <p>„Art.75 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 :</p> <p>Accidentul de circulație este evenimentul care întrunește cumulativ următoarele condiții:</p> <p>a) s-a produs pe un drum deschis circulației publice ori și-a avut originea într-un asemenea loc;</p> <p>b) a avut ca urmare decesul, rănirea uneia sau a mai multor persoane ori avarierea a cel puțin unui vehicul sau alte pagube materiale;</p> <p>c) în eveniment a fost implicat cel puțin un vehicul în mișcare.</p>	<p>- art.338 în raport cu prevederile art.196 cu referire la art.193 alin.2 și art.194 din Codul penal.</p> <p>„Art.75 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 :</p> <p>Accidentul de circulație este evenimentul care întrunește cumulativ următoarele condiții:</p> <p>a) s-a produs pe un drum deschis circulației publice ori și-a avut originea într-un asemenea loc;</p> <p>b) a avut ca urmare decesul, rănirea uneia sau a mai multor persoane ori avarierea a cel puțin unui vehicul sau alte pagube materiale;</p> <p>c) în eveniment a fost implicat cel puțin un vehicul în mișcare.</p>	<p>Conform art.121 pct.3 și art.247 din Legea nr.187/2012, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr.286/2009), art.89 se abrogă, însă dispozițiile sunt preluate, cu modificări, în art.338 din Codul penal.</p> <p>Potrivit art.338 alin.1 din Codul penal pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii nu mai este necesară îndeplinirea condiției ca fapta să aibă următorul rezultat „uciderea sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane, așa cum era prevăzut în art.89 din</p>

		<p>„Art.89 alin.1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 :</p> <p>(1) Părăsirea locului accidentului de către conducătorul vehiculului sau de către instructorul auto, aflat în procesul de instruire, sau de examinatorul autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, implicat într-un accident de circulație în urma căruia a rezultat uciderea sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane ori dacă accidentul s-a produs ca urmare a unei infracțiuni, fără încuviințarea poliției care efectuează cercetarea locului faptei, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani”.</p> <p>„Art.184 din Cod penal anterior:</p> <p>(1) Fapta prevăzută la art. 180 alin. 2 și 2¹, care a pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mari de 10 zile, precum și cea prevăzută la art. 181, săvârșite din culpă, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.</p> <p>(2) Dacă fapta a avut vreuna din urmările prevăzute la art. 182 alin.</p>	<p>„Art.338 din Codul penal :</p> <p>Părăsirea locului accidentului ori modificarea sau ștergerea urmelor acestuia</p> <p>(1) Părăsirea locului accidentului, fără încuviințarea poliției sau a procurorului care efectuează cercetarea locului faptei, de către conducătorul vehiculului sau de către instructorul auto, aflat în procesul de instruire, ori de către examinatorul autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, implicat într-un accident de circulație, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>„Art.196 din Codul penal :</p> <p>Vătămarea corporală din culpă</p> <p>(1) Fapta prevăzută în art. 193 alin. (2) săvârșită din culpă de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice ori a unei substanțe psihoactive sau în desfășurarea unei activități ce constituie prin ea însăși infracțiune se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(2) Fapta prevăzută în art. 194 alin. (1) săvârșită din culpă se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu</p>	<p>Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 195/2002”.</p> <p><i>Efectele deciziei au încetat.</i></p>
--	--	--	---	---

	<p>1 sau 2, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda.</p> <p>(3) Când săvârșirea faptei prevăzute în alin. 1 este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii, ori pentru îndeplinirea unei anume activități, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda.</p> <p>(4) Fapta prevăzută în alin. 2 dacă este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere arătate în alineatul precedent se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(4¹) Dacă faptele prevăzute la alin. 3 și 4 sunt săvârșite de către o persoană care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la unu la 3 ani, în cazul alin. 3, și închisoarea de la unu la 5 ani, în cazul alin. 4.</p> <p>(5) Pentru faptele prevăzute în alin. 1 și 3, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală”.</p> <p>„Art.182 alin.2 din Cod penal anterior : Vătămarea corporală gravă Dacă fapta a produs vreuna din</p>	<p>amendă.</p> <p>(3) Când fapta prevăzută în alin. (2) a fost săvârșită ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amenda.</p> <p>(4) Dacă urmările prevăzute în alin. (1) - (3) s-au produs față de două sau mai multe persoane, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.</p> <p>(5) Dacă nerespectarea dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere sau desfășurarea activității care a condus la comiterea faptelor prevăzute în alin. (1) și alin. (3) constituie prin ea însăși o infracțiune se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.</p> <p>(6) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate”.</p> <p>„Art.193 alin.2 din Codul penal : Lovirea sau alte violențe</p> <p>(2) Fapta prin care se produc leziuni traumatiche sau este afectată sănătatea unei persoane, a cărei gravitate este evaluată prin zile de îngrijiri medicale de cel mult 90 de zile, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani sau cu amendă”.</p> <p>„Art.194 din Codul penal : Vătămarea corporală (1) Fapta prevăzută în art. 193, care a cauzat vreuna dintre următoarele</p>	
--	---	---	--

		următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, sluirea, avortul, ori punerea în primejdie a vieții persoanei, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 10 ani”.	consecințe: a) o infirmitate; b) leziuni traumatice sau afectarea sănătății unei persoane, care au necesitat, pentru vindecare, mai mult de 90 de zile de îngrijiri medicale; c) un prejudiciu estetic grav și permanent; d) avortul; e) punerea în primejdie a vieții persoanei, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani. (2) Când fapta a fost săvârșită în scopul producerii uneia dintre consecințele prevăzute în alin. (1) lit. a), lit. b) și lit. c), pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani. (3) Tentativa la infracțiunea prevăzută în alin. (2) se pedepsește”.	
66.	<p>Decizia nr.LXVII (67) din 15 octombrie 2007</p> <p>Dispozițiile art.59-61 din Codul penal, ale art.75-77 din Legea nr.275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, precum și ale art.450 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că :</p> <p>Cererea de liberare condiționată va fi</p>	<p>„Art.59 – art.61 din Codul penal anterior :</p> <p>Art.59 Liberarea condiționată</p> <p>După ce a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau cel puțin trei pătrimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, condamnatul care este stăruitor în muncă, disciplinat și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale, poate fi liberat condiționat înainte de</p>	<p>- art.99 – 106 din Codul penal;</p> <p>Art. 99 Condițiile liberării condiționate în cazul detențiunii pe viață</p> <p>(1) Liberarea condiționată în cazul detențiunii pe viață poate fi dispusă, dacă:</p> <p>a) cel condamnat a executat efectiv 20 de ani de detențiune; b) cel condamnat a avut o bună conduită pe toată durata executării pedepsei; c) cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin</p>	Prevederile legale nu au suferit modificări de natură să afecteze aplicabilitatea dispozițiilor deciziei.

	<p>examinată de instanță, sub aspectul îndeplinirii tuturor condițiilor legale, la momentul judecării acesteia, și nu la momentul introducerii ei.</p>	<p>executarea în întregime a pedepsei.</p> <p>În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. 1 se ține seama de partea din durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz însă, liberarea condiționată nu poate fi acordată înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei când aceasta nu depășește 10 ani și a cel puțin două treimi când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>Când condamnatul execută mai multe pedepse cu închisoare care nu se contopesc, fracțiunile de pedeapsă arătate în alin. 1 se socotesc în raport cu totalul pedepselor.</p> <p>În aplicarea dispozițiilor alineatelor precedente se are în vedere durata pedepsei pe care o execută condamnatul”.</p> <p>Art. 59¹</p> <p>Liberarea condiționată în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă</p> <p>Cel condamnat pentru săvârșirea uneia sau mai multor infracțiuni din culpă poate fi liberat condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei, după ce a executat cel puțin jumătate din durata pedepsei în cazul închisorii care nu</p>	<p>hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească;</p> <p>d) instanța are convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate.</p> <p>(2) Este obligatorie prezentarea motivelor de fapt ce au determinat acordarea liberării condiționate și atenționarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune, dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori dacă nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.</p> <p>(3) De la data liberării condiționate, condamnatul este supus unui termen de supraveghere de 10 ani.</p> <p>Art. 100</p> <p>Condițiile liberării condiționate în cazul pedepsei închisorii</p> <p>(1) Liberarea condiționată în cazul închisorii poate fi dispusă, dacă:</p> <p>a) cel condamnat a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii care nu depășește 10 ani, sau cel puțin trei pătrimi din durata pedepsei, dar nu mai mult de 20 de ani, în cazul închisorii mai mari de 10 ani;</p> <p>b) cel condamnat se află în executarea pedepsei în regim semideschis sau deschis;</p> <p>c) cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin</p>	
--	---	---	--	--

	<p>depășește 10 ani sau cel puțin două treimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă îndeplinește și celelalte condiții prevăzute în art. 59 alin.1.</p> <p>Dispozițiile art. 59 alin. 2 se aplică în mod corespunzător, liberarea condiționată neputând fi acordată înainte de executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei când aceasta nu depășește 10 ani și a cel puțin jumătate când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>În cazul în care pedeapsa ce se execută este rezultată din concursul între infracțiuni săvârșite din culpă și infracțiuni intenționate, se aplică dispozițiile art. 59.</p> <p>Dispozițiile art. 59 alin. 3 și 4 se aplică în mod corespunzător.</p> <p>Art.60</p> <p>Liberarea condiționată în cazuri speciale</p> <p>Condamnatul care, din cauza stării sănătății sau din alte cauze, nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit, poate fi liberat condiționat după executarea fracțiunilor de pedeapsă arătate în art. 59 sau, după caz, în art. 59¹, dacă dă dovezi temeinice de disciplină și de îndreptare.</p> <p>Cei condamnați în timpul minorității, când ajung la vârsta de</p>	<p>hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească;</p> <p>d) instanța are convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate.</p> <p>(2) În cazul condamnatului care a împlinit vârsta de 60 de ani, se poate dispune liberarea condiționată, după executarea efectivă a jumătate din durata pedepsei, în cazul închisorii ce nu depășește 10 ani, sau a cel puțin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. (1) lit. b) - d).</p> <p>(3) În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (1) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>(4) În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (2) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu</p>	
--	---	---	--

	<p>18 ani, precum și condamnații trecuți de vârsta de 60 de ani pentru bărbați și de 55 de ani pentru femei, pot fi liberați condiționat, după executarea unei treimi din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau a unei jumătăți în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă îndeplinesc celelalte condiții prevăzute în art. 59 alin. 1.</p> <p>Persoanele prevăzute în alin. 2, condamnate pentru săvârșirea unei infracțiuni din culpă, pot fi liberate condiționat după executarea unei pătrimi din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau a unei treimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă îndeplinesc celelalte condiții prevăzute în art. 59 alin. 1.</p> <p>Dacă pedeapsa ce se execută este rezultată din concursul între infracțiuni săvârșite din culpă și infracțiuni intenționate, se aplică dispozițiile privind liberarea condiționată în cazul infracțiunilor intenționate.</p> <p>Când condamnatul execută mai multe pedepse cu închisoare, care nu se contopesc, fracțiunile de pedeapsă se socotesc în raport cu totalul pedepselor.</p> <p>În toate cazurile, la calculul fracțiunii de pedeapsă se ține seama de partea din durata pedepsei considerată, potrivit</p>	<p>depășește 10 ani, și a cel puțin jumătate, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>(5) Este obligatorie prezentarea motivelor de fapt ce au determinat acordarea liberării condiționate și atenționarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune, dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.</p> <p>(6) Intervalul cuprins între data liberării condiționate și data împlinirii duratei pedepsei constituie termen de supraveghere pentru condamnat”.</p> <p>Art. 101 Măsurile de supraveghere și obligațiile</p> <p>(1) Dacă restul de pedeapsă rămas neexecutat la data liberării este de 2 ani sau mai mare, condamnatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele persoanei desemnate cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, orice schimbare a locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență. 	
--	---	--	--

		<p>legii, ca executată pe baza muncii prestate.</p> <p>Dispozițiile art. 59 alin. 4 se aplică în mod corespunzător.</p> <p>Art. 61</p> <p>Efectele liberării condiționate</p> <p>Pedeapsa se consideră executată dacă în intervalul de timp de la liberare și până la împlinirea duratei pedepsei, cel condamnat nu a săvârșit din nou o infracțiune. Dacă în același interval cel liberat a comis din nou o infracțiune, instanța, ținând seama de gravitatea acesteia, poate dispune fie menținerea liberării condiționate, fie revocarea. În acest din urmă caz, pedeapsa stabilită pentru infracțiunea săvârșită ulterior și restul de pedeapsă ce a mai rămas de executat din pedeapsa anterioară se contopesc, putându-se aplica un spor până la 5 ani.</p> <p>Revocarea este obligatorie în cazul când fapta săvârșită este o infracțiune contra siguranței statului, o infracțiune contra păcii și omenirii, o infracțiune de omor, o infracțiune săvârșită cu intenție care a avut ca urmare moartea unei persoane sau o infracțiune prin care s-au produs consecințe deosebit de grave”.</p>	<p>(2) În cazul prevăzut în alin. (1), instanța poate impune condamnatului să execute una sau mai multe dintre următoarele obligații:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) să urmeze un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională; b) să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate; c) să nu părăsească teritoriul României; d) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță; e) să nu comunice cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu participanții la săvârșirea infracțiunii sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori să nu se apropie de acestea; f) să nu conducă anumite vehicule stabilite de instanță; g) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme. <p>(3) Obligațiile prevăzute în alin. (2) lit. c) - g) pot fi impuse în măsura în care nu au fost aplicate în conținutul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi.</p> <p>(4) Când stabilește obligația prevăzută la alin. (2) lit. d) - f), instanța individualizează, în concret, conținutul acestei obligații, ținând seama de împrejurările cauzei.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>(5) Măsurile de supraveghere și obligațiile prevăzute în alin. (2) lit. a) și lit. b) se execută din momentul acordării liberării, pe o perioadă egală cu o treime din durata termenului de supraveghere, dar nu mai mult de 2 ani, iar obligațiile prevăzute în alin. (2) lit. c) - g) se execută pe toată durata termenului de supraveghere”.</p> <p>Art. 102</p> <p>Supravegherea condamnatului</p> <p>(1) Pe durata supravegherii, datele prevăzute în art. 101 alin. (1) lit. c) - e) se comunică serviciului de probațiune.</p> <p>(2) Supravegherea executării obligațiilor prevăzute în art. 101 alin. (2) lit. a) și lit. b) se face de serviciul de probațiune. Verificarea modului de îndeplinire a obligațiilor prevăzute în art. 101 alin. (2) lit. c) - g) se face de organele abilitate, care vor sesiza serviciul de probațiune cu privire la orice încălcare a acestora.</p> <p>(3) Supravegherea executării obligațiilor prevăzute în art. 101 alin. (2) lit. d) și lit. e) poate fi realizată și printr-un sistem electronic de supraveghere, în condițiile prevăzute de legea specială.</p> <p>(4) Pe durata supravegherii, serviciul de probațiune are obligația să sesizeze instanța, dacă:</p> <p>a) au intervenit motive care justifică fie modificarea obligațiilor impuse de instanță, fie încetarea executării unora dintre acestea;</p> <p>b) persoana supravegheată nu</p>	
--	--	--	--	--

			<p>respectă măsurile de supraveghere sau nu execută, în condițiile stabilite, obligațiile ce îi revin.</p> <p>Art. 103 Modificarea sau încetarea obligațiilor</p> <p>(1) Dacă pe durata supravegherii au intervenit motive care justifică fie impunerea unor noi obligații, fie sporirea sau diminuarea condițiilor de executare a celor existente, instanța dispune modificarea obligațiilor în mod corespunzător, pentru a asigura condamnatului șanse mai mari de reintegrare socială.</p> <p>(2) Instanța dispune încetarea executării unora dintre obligațiile pe care le-a impus, când apreciază că menținerea acestora nu mai este necesară”.</p> <p>Art. 104 Revocarea liberării condiționate</p> <p>(1) Dacă pe durata supravegherii persoana condamnată, cu rea-credință, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse, instanța revocă liberarea și dispune executarea restului de pedeapsă.</p> <p>(2) Dacă după acordarea liberării cel condamnat a săvârșit o nouă infracțiune, care a fost descoperită în termenul de supraveghere și pentru care s-a pronunțat o condamnare la pedeapsa închisorii, chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă liberarea și dispune executarea restului de pedeapsă. Pedeapsa pentru</p>	
--	--	--	--	--

			<p>noua infracțiune se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor de la recidivă sau pluralitate intermediară.</p> <p>(3) Dispozițiile alin. (1) și alin. (2) se aplică în mod corespunzător și în cazul liberării condiționate din executarea pedepsei detențiunii pe viață”.</p> <p>Art. 105 Anularea liberării condiționate</p> <p>(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la acordarea liberării, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, liberarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.</p> <p>(2) În cazul în care, în raport de pedeapsa rezultată, sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 99 sau art. 100, instanța poate acorda liberarea condiționată. Dacă s-a dispus liberarea, termenul de supraveghere se calculează de la data acordării primei liberări.</p> <p>(3) Când, după anulare, instanța dispune executarea pedepsei rezultante, partea din durata pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi neexecutată la data anulării liberării se va executa după executarea pedepsei închisorii.</p> <p>Art. 106</p>	
--	--	--	--	--

		<p>„Art.75 din Legea nr.275/2006 : Condițiile de acordare a liberării condiționate</p> <p>Persoana condamnată care este stăruitoare în muncă, disciplinată și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale, poate fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei, în condițiile Codului penal”.</p> <p>„Art.76 din Legea nr.275/2006 : Partea din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale</p> <p>(1) Pedepsa care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în vederea acordării liberării condiționate, se calculează după cum urmează:</p> <p>a) în cazul în care se prestează o</p>	<p>Efectele liberării condiționate</p> <p>În cazul în care condamnatul nu a săvârșit o nouă infracțiune descoperită până la expirarea termenului de supraveghere, nu s-a dispus revocarea liberării condiționate și nu s-a descoperit o cauză de anulare, pedeapsa se consideră executată”.</p> <p>„Art.95 – 97 din Legea nr.254/2013, privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal :</p> <p>Art. 95</p> <p>Condițiile de acordare a liberării condiționate</p> <p>Persoana condamnată poate fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei privative de libertate, dacă îndeplinește condițiile prevăzute la art. 99 sau, după caz, la art. 100 din Codul penal”.</p> <p>Art. 96</p> <p>Partea din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate și/sau a instruirii școlare și formării profesionale</p> <p>(1) Pedepsa care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în vederea acordării liberării condiționate, se calculează după cum urmează:</p> <p>a) în cazul în care se prestează o muncă remunerată, se consideră 5 zile</p>	
--	--	--	--	--

	<p>muncă remunerată în condițiile prevăzute la art. 59 alin. (1) și (2), se consideră 5 zile executate pentru 4 zile de muncă, în cazul condamnaților majori, și 3 zile executate pentru două zile de muncă, în cazul condamnaților minori și tineri;</p> <p>b) în cazul în care se prestează o muncă neremunerată în condițiile prevăzute în art. 59 alin. (1) și (2), se consideră 4 zile executate pentru 3 zile de muncă, în cazul condamnaților majori, și 2 zile executate pentru o zi de muncă, în cazul condamnaților minori și tineri;</p> <p>c) în cazul în care munca este prestată în condițiile prevăzute în art. 59 alin. (3), se consideră 4 zile executate pentru 3 zile de muncă;</p> <p>d) în cazul în care munca este prestată în condițiile prevăzute în art. 59 alin. (4), se consideră 3 zile executate pentru 2 nopți de muncă;</p> <p>e) în cazul participării la cursuri de școlarizare sau de calificare ori recalificare profesională, se consideră 30 de zile executate pentru absolvirea unui semestru școlar și 15 zile executate pentru absolvirea unui curs de calificare ori recalificare profesională;</p> <p>f) în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se consideră 3</p>	<p>executate pentru 4 zile de muncă;</p> <p>b) în cazul în care se prestează o muncă neremunerată, se consideră 4 zile executate pentru 3 zile de muncă;</p> <p>c) în cazul în care munca este prestată pe timpul nopții, se consideră 3 zile executate pentru două nopți de muncă;</p> <p>d) în cazul participării la cursurile de școlarizare pentru formele de învățământ general obligatoriu, se consideră 30 de zile executate pentru absolvirea unui an școlar;</p> <p>e) în cazul participării la cursurile de calificare ori recalificare profesională, se consideră 20 de zile executate pentru absolvirea unui curs de calificare ori recalificare profesională;</p> <p>f) în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se consideră 30 de zile executate, pentru fiecare lucrare științifică sau invenție și inovație brevetate.</p> <p>(2) Reducerea fracțiunii de pedeapsă care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale nu poate fi revocată.</p>	
--	--	--	--

		<p>zile executate pentru 2 zile de muncă.</p> <p>(2) Reducerea fracțiunii de pedeapsă care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale nu poate fi revocată”.</p> <p>„Art.77 din Legea nr.275/2006 : Procedura de acordare a liberării condiționate</p> <p>(1) Liberarea condiționată se acordă potrivit procedurii prevăzute în Codul de procedură penală, la cererea persoanei condamnate sau la propunerea comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate.</p> <p>(2) Comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, cu participarea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, în calitate de președinte, propune liberarea condiționată ținând seama de fracțiunea din pedeapsă efectiv executată și de partea din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate, de conduita persoanei condamnate și de eforturile acesteia pentru reintegrarea socială, în special în cadrul activităților educative, culturale, terapeutice, de consiliere</p>	<p>Art. 97 Procedura de acordare a liberării condiționate</p> <p>(1) Liberarea condiționată se acordă potrivit procedurii prevăzute în Codul de procedură penală, la cererea persoanei condamnate sau la propunerea comisiei pentru liberare condiționată.</p> <p>(2) Comisia pentru liberare condiționată este alcătuită din judecătorul de supraveghere a privării de libertate, care este și președintele comisiei, directorul penitenciarului, directorul adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar, directorul adjunct pentru educație și asistență psihosocială și un consilier de probațiune din cadrul serviciului de probațiune competent potrivit legii în circumscripția căruia se află penitenciarul. Secretariatul comisiei se asigură de către șeful serviciului evidență din penitenciarul respectiv.</p> <p>(3) Comisia formulează propuneri de liberare condiționată a persoanei condamnate, ținând seama de:</p> <p>a) fracțiunea din pedeapsă efectiv executată și de partea din durata</p>	
--	--	--	---	--

	<p>psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale, de responsabilitățile încredințate, de recompensele acordate, de sancțiunile disciplinare aplicate și de antecedentele sale penale.</p> <p>(3) Propunerea comisiei de admitere a liberării condiționate, cuprinsă într-un proces-verbal motivat, împreună cu documentele care atestă mențiunile cuprinse în procesul-verbal, se înaintează judecătoriei în a cărei circumscripție se află locul de deținere și se comunică persoanei condamnate.</p> <p>(4) În cazul în care comisia constată că persoana condamnată nu întrunește condițiile pentru a fi liberată condiționat, în procesul-verbal întocmit potrivit alin. (3) fixează un termen pentru reexaminarea situației acesteia, care nu poate fi mai mare de un an. Totodată, comisia comunică procesul-verbal persoanei condamnate și îi aduce la cunoștință acesteia, sub semnătură, că se poate adresa direct instanței cu cerere de liberare condiționată.</p> <p>(5) Când persoana condamnată se adresează direct instanței, cerând liberarea condiționată, odată cu cererea se trimite și procesul-verbal întocmit de</p>	<p>pedepsei care este considerată ca executată, conform art. 96;</p> <p>b) regimul de executare a pedepsei privative de libertate în care este repartizată;</p> <p>c) îndeplinirea obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare, în afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească;</p> <p>d) conduita persoanei condamnate și eforturile acesteia pentru reintegrare socială, în special în cadrul muncii prestate, al activităților educative, moral-religioase, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale, precum și responsabilitățile încredințate, recompensele acordate și sancțiunile disciplinare aplicate;</p> <p>e) antecedentele sale penale.</p> <p>(4) În activitatea sa, comisia ține cont și de rezultatele aplicării instrumentelor-standard de evaluare a activităților desfășurate de deținuți, aprobate prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor.</p> <p>(5) Persoana condamnată este adusă în fața comisiei pentru liberare condiționată, cu excepția situațiilor în care prezintă afecțiuni medicale confirmate de medic, care nu permit prezentarea sa. În acest caz, persoana condamnată poate depune înscrisuri.</p> <p>(6) Propunerea comisiei pentru</p>	
--	--	---	--

		<p>comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, împreună cu documentele care atestă mențiunile cuprinse în acesta.</p> <p>(6) În vederea soluționării cererii de liberare condiționată a persoanei condamnate sau a propunerii formulate de comisie, instanța poate consulta dosarul individual al persoanei condamnate”.</p>	<p>liberare condiționată este cuprinsă într-un proces-verbal motivat, care cuprinde poziția membrilor comisiei față de propunerea de liberare.</p> <p>(7) La procesul-verbal de propunere a liberării condiționate se anexează, prin grija consilierului de probațiune din cadrul serviciului de probațiune competent potrivit legii în circumscripția căruia se află penitenciarul, recomandările cu privire la măsurile de supraveghere și obligațiile prevăzute la art. 101 din Codul penal care pot fi aplicate de către instanța de judecată, în cazul în care restul de pedeapsă rămas neexecutat la data liberării persoanei condamnate este de 2 ani sau mai mare.</p> <p>(8) Dispozițiile alin. (7) nu se aplică persoanelor condamnate de cetățenie străină, față de care s-a dispus pedeapsa complementară prevăzută la art. 66 alin. (1) lit. c) din Codul penal.</p> <p>(9) Persoana condamnată poate prezenta, în fața comisiei pentru liberare condiționată, dovezi că și-a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare ori s-a aflat în imposibilitatea îndeplinirii acestor obligații.</p> <p>(10) Procesul-verbal prevăzut la alin. (6), împreună cu documentele care atestă mențiunile cuprinse în acesta, se înaintează judecătorei în a cărei circumscripție se află penitenciarul, iar procesul-verbal se</p>	
--	--	--	--	--

			<p>comunică de îndată persoanei condamnate.</p> <p>(11) În cazul în care comisia pentru liberare condiționată constată că persoana condamnată nu întrunește condițiile pentru a fi liberată condiționat, în procesul-verbal întocmit potrivit alin. (6) fixează un termen pentru reexaminarea situației acesteia, care nu poate fi mai mare de un an. În cazul în care cererea de liberare condiționată este formulată înainte de îndeplinirea condiției privind îndeplinirea fracțiunii prevăzute de Codul penal, iar perioada rămasă de executat până la împlinirea acestei fracțiuni este mai mare de un an, termenul stabilit de comisie va fi data împlinirii fracțiunii prevăzute de Codul penal. În cazul în care perioada rămasă de executat până la împlinirea acestei fracțiuni este mai mică de un an, termenul fixat de comisie poate depăși data împlinirii fracțiunii prevăzute de Codul penal, dar nu poate fi mai mare de un an. Totodată, comisia comunică, de îndată, procesul-verbal persoanei condamnate, care are posibilitatea ca, în termen de 3 zile de la aducerea la cunoștință, sub semnătură, să se adreseze, cu cerere de liberare condiționată, judecătoriei în circumscripția căreia se află penitenciarul.</p> <p>(12) Metodologia de lucru a comisiei pentru liberare condiționată este stabilită prin regulamentul de</p>	
--	--	--	---	--

		<p>aplicare a prezentei legi.</p> <p>(13) În vederea soluționării cererii de liberare condiționată a persoanei condamnate sau a propunerii formulate de comisie, instanța poate consulta dosarul individual al persoanei condamnate sau poate solicita copii ale actelor și documentelor din acesta.</p>	
	<p>„Art.450 din Codul de procedură penală anterior : Liberarea condiționată</p> <p>Liberarea condiționată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere, iar în cazul prevăzut în art. 62 alin. 3 din Codul penal, de către tribunalul militar în a cărui circumscripție se află închisoarea militară.</p> <p>Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.</p> <p>Instanțele prevăzute în alin. 1 se pronunță și asupra revocării</p>	<p>„Art.587 din Codul de procedură penală :</p> <p>Liberarea condiționată</p> <p>(1) Liberarea condiționată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere.</p> <p>(2) Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.</p> <p>(3) Hotărârea judecătorei poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în termen de 3 zile de la comunicare. Contestația formulată de procuror este suspensivă de executare.</p> <p>(4) O copie de pe hotărârea rămasă definitivă se comunică serviciului de probațiune competent, precum și</p>	

		<p>liberării condiționate, în cazul când instanța care a judecat pe condamnat pentru o altă infracțiune nu s-a pronunțat în această privință.</p> <p>Hotărârea instanței este supusă recursului. Termenul de recurs este de 3 zile. Recursul declarat de procuror este suspensiv de executare.</p> <p>Instanța în fața căreia hotărârea a rămas definitivă este obligată să comunice locului de deținere copie de pe dispozitivul prin care s-a dispus revocarea liberării condiționate”.</p>	<p>unității de poliție în a cărei circumscripție locuiește cel eliberat”.</p>	
67.	<p>Decizia nr.LXVIII (68) din 15 octombrie 2007</p> <p>Hotărârile pronunțate în temeiul art.285 teza I din Codul de procedură penală, prin care instanța sesizată în mod greșit cu o plângere prealabilă o trimite organului competent, sunt sentințe supuse recursului, în condițiile art.332 alin.4 din Codul de procedură penală.</p>	<p>„Art.285 teza I din Codul de procedură penală anterior : Plângerea greșit îndreptată</p> <p>Plângerea prealabilă greșit îndreptată la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată se trimite organului competent”.</p> <p>„Art.332 alin.4 din Codul de procedură penală anterior : Restituirea pentru refacerea urmăririi penale</p> <p>Împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror și de orice persoană ale cărei interese au fost vătămăte prin hotărâre, în 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă”.</p>	<p>„Art.296 alin.5 din Codul de procedură penală :</p> <p>Termenul de introducere a plângerii prealabile</p> <p>(5) Plângerea prealabilă greșit îndreptată la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată se trimite, pe cale administrativă, organului judiciar competent”.</p>	<p>Prin Legea nr.202/2010 textul a fost modificat, introducându-se sintagma „pe cale administrativă”. Prin aceasta, procedura trimerii la organul competent a devenit o procedură administrativă, iar nu judiciară. Pierzându-și caracterul judiciar, nu mai este supusă nici căilor de atac. De aceea, <i>decizia și-a pierdut valabilitatea încă din 2010, prin modificarea adusă de Legea nr.202/2010.</i></p>
68.	Decizia nr. LXIX (69)	„Art.292 din Codul de	„Art.354 din Codul de procedură	Noile reglementări au

	<p>din 15 octombrie 2007</p> <p>Declarația de abținere sau cererea de recuzare se judecă de complete constituite în compunerea prevăzută de lege pentru soluționarea cauzei în care a intervenit incidentul procedural, respectiv în compunerea de un judecător în cauzele în primă instanță, de 2 judecători în apel și 3 judecători în recurs.</p>	<p>procedură penală : Compunerea instanței</p> <p>Instanța judecă în complet de judecată, a cărei compunere este cea prevăzută de lege.</p> <p>Completul de judecată trebuie să rămână același în tot cursul judecării cauzei. Când aceasta nu este posibil, completul se poate schimba până la începerea dezbaterilor.</p> <p>După începerea dezbaterilor, orice schimbare intervenită în compunerea completului atrage reluarea de la început a dezbaterilor”.</p> <p>„Art.54 alin.1 și 2 din Legea nr.304/2004, modificată prin Legea nr.247/2005 :</p> <p>(1) Cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătorei, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția cauzelor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale.</p> <p>(2) Apelurile se judecă în complet format din 2 judecători, iar recursurile, în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel”.</p>	<p>penală : Compunerea instanței</p> <p>(1) Instanța judecă în complet de judecată, a cărei compunere este cea prevăzută de lege.</p> <p>(2) Completul de judecată trebuie să rămână același în tot cursul judecării cauzei. Când acest lucru nu este posibil, completul se poate schimba până la începerea dezbaterilor.</p> <p>(3) După începerea dezbaterilor, orice schimbare intervenită în compunerea completului atrage reluarea dezbaterilor”.</p> <p>„Art.54 alin.1 și 2 din Legea nr.304/2004:</p> <p>(1) Cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătorei, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția cauzelor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale.</p> <p>(2) Apelurile se judecă în complet format din 2 judecători, iar recursurile, în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel”.</p> <p>„Art.98 alin.4 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor, modificat prin Hotărârea Consiliului</p>	<p>instituit proceduri diferite de soluționare a cererii de recuzare / declarației de abținere în funcție de fiecare organ judiciar care a formulat cererea de abținere sau față de care s-a formulat cerere de recuzare (<i>art. 68-70 NCPP</i>).</p> <p>Decizia își menține efectele parțial, cu privire la instanța de judecată, în ceea ce privește caracterul similar al compunerii completului care judecă cererea/declarația cu compunerea prevăzută de lege pentru completul care soluționează fondul cauzei, în raport de faza procesuală (<i>fond, căi de atac</i>) în care a intervenit incidentul procedural.</p>
--	---	---	---	---

		<p>Superior al Magistraturii nr.614/2008 :</p> <p>(4) În situația în care incidentele procedurale se referă la o parte din membrii completului de judecată, soluționarea acestora se va face de către un complet constituit prin includerea judecătorului sau a judecătorilor stabiliți prin planificarea de permanență, pe materii, realizată cel puțin semestrial. Completul de judecată astfel constituit va păstra cauza pentru judecată în situația în care, în urma soluționării incidentelor procedurale, se va stabili că judecătorul sau judecătorii cu privire la care s-au invocat incidentele procedurale nu pot participa la judecarea cauzei.</p>	
	<p>„Art.52 alin.1 și 5 din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>Procedura de soluționare în cursul judecății</p> <p>(1) Abținerea sau recuzarea judecătorului, procurorului, magistratului-asistent sau grefierului se soluționează de un alt complet, în ședință secretă, fără participarea celui ce declară că se abține sau care este recuzat.</p> <p>(5) Când pentru soluționarea abținerii sau a recuzării nu se poate alcătui completul potrivit alin. 1, abținerea sau recuzarea se soluționează de instanța ierarhic superioară. În cazul în care găsește</p>	<p>„Art.68 alin.1, 2, 3 și 6 din Codul de procedură penală :</p> <p>Procedura de soluționare a abținerii sau recuzării</p> <p>(1) Abținerea sau recuzarea judecătorului de drepturi și libertăți și a judecătorului de cameră preliminară se soluționează de un judecător de la aceeași instanță.</p> <p>(2) Abținerea sau recuzarea judecătorului care face parte din completul de judecată se soluționează de un alt complet de judecată.</p> <p>(3) Abținerea sau recuzarea magistratului-asistent se soluționează de completul de judecată.</p>	

		<p>întemeiată abținerea sau recuzarea și, din cauza abținerii sau recuzării, nu se poate alcătui completul de judecată la instanța competentă să soluționeze cauza, instanța ierarhic superioară desemnează pentru judecarea cauzei o instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a formulat abținerea sau recuzarea.</p>	<p>(6) În caz de admitere a abținerii sau a recuzării, se va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se mențin”.</p> <p>„Art.70 alin.1 din Codul de procedură penală : Procedura de soluționare a abținerii sau recuzării procurorului (1) În tot cursul procesului penal, asupra abținerii sau recuzării procurorului se pronunță procurorul ierarhic superior”.</p>	
69.	<p>Decizia nr.LXX (70) din 15 octombrie 2007 Instanțele de control judiciar nu pot dispune direct în căile de atac contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea care a făcut obiectul judecății cu pedepse aplicate infracțiunilor concurente, pentru care există o condamnare definitivă, în cazul în care contopirea nu a fost dispusă de către prima instanță.</p>	<p>„Art.34 din Codul penal anterior : Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana fizică În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte, iar dintre acestea se aplică pedeapsa, după cum urmează: a) când s-a stabilit o pedeapsă cu detențiune pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoare ori cu amendă, se aplică pedeapsa detențiunii pe viață; b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, care poate fi sporită până la maximum ei special, iar când acest maxim nu este îndeșulător, se poate adăuga un spor de până la 5 ani; c) când s-au stabilit numai amenzi, se aplică pedeapsa cea</p>	<p>„Art.39 din Codul penal : Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni (1) În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează: a) când s-au stabilit o pedeapsă cu detențiune pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoare ori cu amendă, se aplică pedeapsa detențiunii pe viață; b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite; c) când s-au stabilit numai pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite; d) când s-au stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se</p>	<p>Dispozițiile legale nu au suportat modificări care să afecteze aplicabilitatea <i>deciziei ale cărei efecte își mențin valabilitatea.</i></p>

		<p>mai mare, care poate fi sporită până la maximul ei special, iar dacă acest maxim nu este îndestulător, se poate adăuga un spor de până la jumătate din acel maxim;</p> <p>d) când s-a stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se poate adăuga amenda, în totul sau în parte;</p> <p>e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, potrivit dispoziției de la lit. b), la care se poate adăuga amenda, potrivit dispoziției de la lit. c).</p> <p>Prin aplicarea dispozițiilor din alineatul precedent nu se poate depăși totalul pedepselor stabilite de instanță pentru infracțiunile concurente”.</p> <p>„Art.36 alin.2 din Codul penal anterior : Contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente săvârșite de persoana fizică Dispozițiile art. 34 și 35 se aplică și în cazul în care, după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat suferise și o altă condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă”.</p>	<p>aplică pedeapsa închisorii, la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii;</p> <p>e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă se aplică pedeapsa închisorii conform lit. b), la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii conform lit. c).</p> <p>(2) Atunci când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoarea, dacă prin adăugare la pedeapsa cea mai mare a sporului de o treime din totalul celorlalte pedepse cu închisoarea stabilite s-ar depăși cu 10 ani sau mai mult maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puțin una dintre infracțiunile concurente pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 20 de ani sau mai mare, se poate aplica pedeapsa detențiunii pe viață”.</p> <p>„Art.40 din Codul penal : Contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente (1) Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă, se aplică dispozițiile art. 39. (2) Dispozițiile art. 39 se aplică și în cazul în care, după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat mai suferise o condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>(3) Dacă infractorul a executat integral sau parțial pedeapsa aplicată prin hotărârea anterioară, ceea ce s-a executat se scade din durata pedepsei aplicate pentru infracțiunile concurente.</p> <p>(4) Dispozițiile privitoare la aplicarea pedepsei în caz de concurs de infracțiuni se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.</p> <p>(5) În cazul contopirii pedepselor conform alin. (1) - (4) se ține seama și de pedeapsa aplicată printr-o hotărâre de condamnare pronunțată în străinătate, pentru o infracțiune concurentă, dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit legii.</p>	
70.	<p>Decizia nr.LXXI (71) din 15 octombrie 2007</p> <p>Competența de a soluționa plângerea formulată în temeiul art.168 din Codul de procedură penală revine procurorului în cursul urmăririi penale și, respectiv, instanței de judecată în cursul judecății</p>	<p>„Art.168 din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>Contestarea măsurii asigurătorii</p> <p>În contra măsurii asigurătorii luate și a modului de aducere la îndeplinire a acesteia, învinuitul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, precum și orice altă persoană interesată se pot plânge procurorului sau instanței de judecată, în orice fază a procesului penal.</p> <p>Hotărârea instanței de judecată poate fi atacată separat cu recurs. Recursul nu suspendă executarea.</p> <p>După soluționarea definitivă a procesului penal, dacă nu s-a făcut</p>	<p>„Art.250 din Codul de procedură penală :</p> <p>Contestarea măsurilor asigurătorii</p> <p>(1) Împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.</p> <p>(2) Contestația nu este suspensivă de executare.</p>	<p>Potrivit noilor dispoziții legale, împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror se poate face contestație la judecătorul de drepturi și libertăți (art.250 alin.1), iar împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată se poate face contestație la acest judecător ori la această instanță (art.250 alin.6).</p>

		<p>plângere împotriva aducerii la îndeplinire a măsurii asigurătorii, se poate face contestație potrivit legii civile”.</p>	<p>(3) Procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți dosarul cauzei, în termen de 24 de ore de la solicitarea dosarului de către acesta.</p> <p>(4) Soluționarea contestației se face în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și a persoanelor interesate, prin încheiere motivată, care este definitivă. Participarea procurorului este obligatorie.</p> <p>(5) Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la soluționarea contestației.</p> <p>(6) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată, procurorul, suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație la acest judecător ori la această instanță, în termen de 3 zile de la data punerii în executare a măsurii.</p> <p>(7) Contestația nu suspendă executarea și se soluționează, în ședință publică, prin încheiere motivată, cu citarea părților, în termen de 5 zile de la înregistrarea acesteia. Participarea procurorului este obligatorie.</p> <p>(8) După rămânerea definitivă a hotărârii, se poate face contestație potrivit legii civile numai asupra modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii.</p> <p>(9) Întocmirea minutei este</p>	<p><i>Decizia și-a încetat valabilitatea.</i></p>
--	--	---	---	---

			obligatorie”.	
71.	<p>Decizia nr. LXXIV (74) din 5 noiembrie 2007</p> <p>Dispozițiile art.71 din Codul penal referitoare la pedepsele accesorii se interpretează în sensul că interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a) (teza I) din Codul penal nu se va face în mod automat, prin efectul legii, ci se va supune aprecierii instanței, în funcție de criteriile stabilite în art.71 alin.3 din Codul penal.</p>	<p>„Art.71 din Codul penal anterior :</p> <p>Conținutul și modul de executare a pedepsei accesorii</p> <p>Pedeapsa accesorie constă în interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64.</p> <p>Condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii atrage de drept interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a) - c) din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei.</p> <p>Interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. d) și e) se aplică ținându-se seama de natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, de împrejurările cauzei, de persoana infractorului și de interesele copilului ori ale persoanei aflate sub tutelă sau curatelă.</p> <p>Pe durata amânării sau a întreruperii executării pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii, condamnatul poate să își exercite drepturile părintești și dreptul de a fi tutore sau curator, în afară de cazul în care aceste</p>	<p>„Art.65 din Codul penal :</p> <p>Conținutul și modul de executare a pedepsei accesorii a interzicerii exercitării unor drepturi</p> <p>(1) Pedeapsa accesorie constă în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a), b) și d) - o), a căror exercitare a fost interzisă de instanță ca pedeapsă complementară.</p> <p>(2) În cazul detențiunii pe viață, pedeapsa accesorie constă în interzicerea de către instanță a exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) - o) sau a unora dintre acestea.</p> <p>(3) Pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării unor drepturi se execută din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.</p> <p>(4) În cazul detențiunii pe viață, pedeapsa accesorie având conținutul prevăzut la art. 66 alin. (1) lit. c) se pune în executare la data liberării condiționate sau după ce pedeapsa a fost considerată ca executată.</p>	<p>Reglementarea nouă a consacrat normativ dispozițiile deciziei, în sensul că, alegerea drepturilor a căror exercitare poate fi interzisă ca pedeapsă accesorie, este lăsată la latitudinea judecătorului.</p> <p><i>Decizia și-a încetat efectele/valabilitatea.</i></p>

		<p>drepturi au fost anume interzise condamnatului prin hotărârea de condamnare.</p> <p>Pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii sau a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii, se suspendă și executarea pedepselor accesorii”</p> <p>„Art.64 lit.a, teza I – lit.c din Codul penal anterior : Interzicerea unor drepturi Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea unuia sau unora din următoarele drepturi: a) dreptul de a alege ; c) dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate, de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii”.</p>	<p>„Art.66 alin.1 lit.d și g din Codul penal : Conținutul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi (1) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constă în interzicerea exercitării, pe o perioadă de la unu la 5 ani, a unuia sau mai multora dintre următoarele drepturi: d) dreptul de a alege; g) dreptul de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii”.</p>	
72.	<p>Decizia nr.LXXV (75) din 5 noiembrie 2007 Dispozițiile art.110¹ alin.1 din Codul penal se interpretează în sensul că în cazul suspendării executării pedepsei închisorii sub supraveghere sau sub control aplicate inculpatului minor,</p>	<p>„Art.110 din Codul penal anterior : Suspendarea condiționată a executării pedepsei În caz de suspendare condiționată a executării pedepsei aplicate minorului, termenul de încercare se compune din durata pedepsei închisorii, la care se adaugă un interval de timp de la 6 luni la 2 ani, fixat de instanță.</p>	<p>- nu există prevederi legale corespundente în actuala reglementare.</p>	<p>Potrivit noii reglementări (art.114 din Codul penal) sancționarea penală a minorilor se face exclusiv prin aplicarea unor măsuri educative. În acest context normativ, <i>decizia și-a încetat efectele.</i></p>

	instanța va stabili un termen de încercare în condițiile art.110 din același cod, și nu potrivit art.86² alin.1 din Codul penal.	Dacă pedeapsa aplicată este amenda, termenul de încercare este de 6 luni”.		
73.	<p>Decizia nr.LXXVI (76) din 5 noiembrie 2007</p> <p>Dispozițiile art.145 și 145¹ din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că:</p> <p>Măsurile preventive referitoare la obligarea de a nu părăsi localitatea sau țara dispuse ori prelungite fie de procuror, fie de judecător, în cursul urmăririi penale, după sesizarea instanței prin rechizitoriu, nu pot fi prelungite sau menținute de către instanța de judecată, urmând a fi discutată luarea acestora, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art.143 alin.1 din Codul de procedură penală.</p>	<p>„Art.145 din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>Conținutul măsurii</p> <p>(1) Măsura obligării de a nu părăsi localitatea constă în îndatorirea impusă învinutului sau inculpatului de procuror sau de judecător, în cursul urmăririi penale, ori de instanța de judecată, în cursul judecății, de a nu părăsi localitatea în care locuiește, fără încuviințarea organului care a dispus această măsură. Măsura poate fi luată numai dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 alin. 1.</p> <p>(1¹) Pe durata măsurii obligării de a nu părăsi localitatea, învinutul sau inculpatul este obligat să respecte următoarele obligații:</p> <p>a) să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;</p> <p>b) să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea de organul judiciar care a dispus măsura, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este</p>	Noua reglementare nu mai prevede printre măsurile preventive obligarea de a nu părăsi localitatea și obligarea de a nu părăsi țara.	<i>Decizia și-a încetat efectele/valabilitatea.</i>

		<p>chemat;</p> <p>c) să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar care a dispus măsura;</p> <p>d) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme.</p> <p>(1²) Organul judiciar care a dispus măsura poate impune învinutului sau inculpatului ca pe durata măsurii obligării de a nu părăsi localitatea să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligații:</p> <p>a) să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere;</p> <p>b) să nu se deplaseze la anumite spectacole sportive ori culturale sau în orice alte locuri stabilite;</p> <p>c) să nu se apropie de persoana vătămată, membrii familiei acesteia, persoana împreună cu care a comis fapta, martori, experți ori alte persoane, stabilite de organul judiciar, și să nu comunice cu acestea direct sau indirect;</p> <p>d) să nu conducă niciun vehicul sau anumite vehicule stabilite;</p> <p>e) să nu se afle în locuința persoanei vătămate;</p> <p>f) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta.</p> <p>(2) În cursul urmăririi penale, durata măsurii prevăzute în alin. 1 nu poate depăși 30 de zile, afară</p>		
--	--	--	--	--

		<p>de cazul când ea este prelungită în condițiile legii. Măsura obligării de a nu părăsi localitatea poate fi prelungită în cursul urmăririi penale, în caz de necesitate și numai motivat. Prelungirea se dispune de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile. Dispozițiile art. 140² se aplică în mod corespunzător. Durata maximă a măsurii prevăzute în alin. 1 în cursul urmăririi penale este de un an. În mod excepțional, când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoarea de 10 ani ori mai mare, durata maximă a obligării de a nu părăsi localitatea este de 2 ani.</p> <p>(2¹) Copia ordonanței procurorului sau, după caz, a încheierii judecătorului ori a instanței de judecată se comunică, în aceeași zi, învinuitului sau inculpatului, secției de poliție în a cărei rază teritorială locuiește acesta, jandarmeriei, poliției comunitare, organelor competente să elibereze pașaportul, organelor de frontieră, precum și altor instituții, în vederea asigurării respectării obligațiilor care îi revin. Organele în drept refuză eliberarea pașaportului sau, după caz, ridică provizoriu pașaportul</p>		
--	--	--	--	--

		<p>pe durata măsurii.</p> <p>(2²) În cuprinsul ordonanței sau încheierii sunt menționate expres obligațiile pe care învinuitul sau inculpatul trebuie să le respecte și se atrage atenția acestuia că, în caz de încălcare cu rea-credință a măsurii sau a obligațiilor care îi revin, se va lua față de acesta măsura arestării preventive.</p> <p>(2³) Dacă pe durata obligării de a nu părăsi localitatea au intervenit motive care justifică fie impunerea unor noi obligații, fie înlocuirea sau încetarea celor existente, procurorul sau instanța dispune aceasta prin ordonanță sau încheiere motivată. Dispozițiile alin. 2¹ și alin. 2² se aplică în mod corespunzător.</p> <p>(3) În caz de încălcare cu rea-credință a măsurii aplicate sau a obligațiilor, măsura obligării de a nu părăsi localitatea va fi înlocuită cu măsura arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege. Organul de poliție desemnat de organul judiciar care a dispus măsura verifică periodic respectarea măsurii și a obligațiilor de către învinuit sau inculpat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora, sesizează de îndată procurorul, în cursul urmăririi penale, sau instanța, în cursul judecății”.</p>		
--	--	---	--	--

		<p>„Art.145¹ din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>Obligarea de a nu părăsi țara</p> <p>Măsura obligării de a nu părăsi țara constă în îndatorirea impusă învinutului sau inculpatului de procuror sau de judecător, în cursul urmăririi penale, ori de instanța de judecată, în cursul judecății, de a nu părăsi țara fără încuviințarea organului care a dispus această măsură.</p> <p>Dispozițiile art. 145 se aplică în mod corespunzător și în cazul obligării de a nu părăsi țara”.</p> <p>„Art.143 alin.1 din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>Condițiile reținerii</p> <p>Măsura reținerii poate fi luată de procuror ori de organul de cercetare penală față de învinuit sau inculpat, numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, dacă sunt probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală”.</p>		
74.	<p>Decizia nr.LXXXI (81) din 10 decembrie 2007</p> <p>Sintagma „pedeapsa ce se execută”, conținută în dispozițiile art.269 alin.3 din Codul penal, se interpretează în sensul că se referă la pedeapsa rămasă de executat din pedeapsa în a cărei executare se afla</p>	<p>„Art.269 alin.3 din Codul penal anterior:</p> <p>Evadarea</p> <p>Pedeapsa aplicată pentru infracțiunea de evadare se adaugă la pedeapsa ce se execută, fără a se putea depăși maximul general al închisorii.</p>	<p>„Art.285 alin.4 din Codul penal :</p> <p>Evadarea</p> <p>(4) Pedeapsa aplicată pentru infracțiunea de evadare se adaugă la restul rămas neexecutat din pedeapsă la data evadării”.</p>	<p>Reglementarea nouă a consacrat normativ dispozițiile deciziei, stabilind că pedeapsa aplicată pentru infracțiunea de evadare se adaugă la restul rămas neexecutat din pedeapsă la data evadării.</p> <p><i>Efectele deciziei au încetat.</i></p>

	condamnatul la momentul evadării.			
75.	<p>Decizia nr.LXXXII (82) din 10 decembrie 2007</p> <p>Dispozițiile art.192 alin.2 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că :</p> <p>În cazul respingerii plângerii formulate în condițiile art.278¹ din Codul de procedură penală împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimiteră în judecată ori a dispoziției de netrimiteră în judecată cuprinse în rechizitoriu, cheltuielile judiciare ocazionate de judecarea acestora vor fi suportate de către persoana căreia i s-a respins plângerea.</p>	<p>Art.192 alin.2 din Codul de procedură penală anterior :</p> <p>(2) În cazul declarării apelului ori recursului sau al introducerii oricărei alte cereri, cheltuielile judiciare sunt suportate de către persoana căreia i s-a respins ori care și-a retras apelul, recursul sau cererea.</p> <p>„Art.278¹ din Codul penal anterior :</p> <p>Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată</p> <p>După respingerea plângerii făcute conform art. 275 - 278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi</p>	<p>Art.275 alin.2 din Noul Cod de procedură penală :</p> <p>(2) În cazul declarării apelului, recursului în casație ori al introducerii unei contestații sau oricărei alte cereri, cheltuielile judiciare sunt suportate de către persoana căreia i s-a respins ori care și-a retras apelul, recursul în casație, contestația sau cererea.</p> <p>„Art.340 din Codul de procedură penală :</p> <p>Plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată</p> <p>(1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.</p> <p>(2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare”</p>	<p>Dispozițiile legale nu au suportat modificări de natură să afecteze aplicabilitatea <i>deciziei care își menține valabilitatea.</i></p>

		<p>făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu.</p> <p>În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.</p> <p>Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.</p> <p>Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.</p> <p>La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.</p> <p>La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă</p>		
--	--	---	--	--

		<p>cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și apoi procurorului.</p> <p>Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.</p> <p>Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;</p> <p>b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;</p> <p>c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal</p>	
--	--	---	--

		<p>constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.</p> <p>În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.</p> <p>Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a și b poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte.</p> <p>În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.</p> <p>Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.</p> <p>Plângerea greșit îndreptată se</p>		
--	--	---	--	--

		trimite organului judiciar competent”.		
76.	<p>Decizia nr.LXXXIII (83) din 10 decembrie 2007</p> <p>Dispozițiile art.494 teza I din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că :</p> <p>În caz de modificare a normelor de competență, cererea de reabilitare va fi soluționată de instanța competentă să judece cauza în primă instanță, potrivit legii în vigoare la momentul introducerii cererii.</p>	<p>Art.494 din Codul de procedură penală anterior - Instanța competentă</p> <p>„Competentă să se pronunțe asupra reabilitării judecătorești este fie instanța care a judecat în primă instanță cauza în care s-a pronunțat condamnarea pentru care se cere reabilitarea, fie instanța corespunzătoare în a cărei circumscripție domiciliază condamnatul”.</p>	<p>- <i>Art.529 din Noul Cod de procedură penală.</i></p> <p>Reabilitarea judecătorească.</p> <p>Competentă să se pronunțe asupra reabilitării judecătorești este fie instanța care a judecat în primă instanță cauza în care s-a pronunțat condamnarea pentru care se cere reabilitarea, fie instanța corespunzătoare în a cărei circumscripție domiciliază condamnatul sau în care a avut ultimul domiciliu, dacă la data introducerii cererii, domiciliază în străinătate.</p>	<p>Art.529 din Noul Cod de procedură penală reproduce art.494 din Codul de procedură penală singura completare fiind aceea conform căreia competentă să se pronunțe asupra reabilitării judecătorești poate fi și instanța corespunzătoare în a cărei circumscripție a avut ultimul domiciliu condamnatul, dacă la data introducerii cererii domiciliază în străinătate.</p> <p>Decizia pronunțată în recursul în interesul legii își menține valabilitatea, continuând să își producă efectele.</p>
77.	<p>Decizia nr.1 din 21 ianuarie 2008</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art.189 alin.1 – 3 din Codul penal privind lipsirea de libertate în mod ilegal, prin răpire, și ale art.12 alin.(1) și art.13 alin.(2) din Legea nr.678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, stabilesc :</p> <p>1.Fapta persoanei care</p>	<p>Art.12 din Legea nr.678/2001</p> <p>„(1) Constituie infracțiunea de trafic de persoane recrutarea, transportarea, transferarea, cazarea sau primirea unei persoane, prin amenințare, violență sau prin alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea acelei persoane de a se apăra sau de a-și exprima voința, ori prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care</p>	<p>Art.210 din Noul Cod penal - Trafic de persoane :</p> <p>1). Recrutarea, transportarea, transferarea, adăpostirea sau primirea unei persoane în scopul exploatării acesteia, săvârșită:</p> <p>a) prin constrângere, răpire, inducere în eroare sau abuz de autoritate;</p> <p>b) profitând de imposibilitatea de a se apăra sau de a-și exprima voința ori de starea de vădită vulnerabilitate a acelei persoane;</p> <p>c) prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase în</p>	<p>Prin art.94 pct.2 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal au fost abrogate dispozițiile art.12 și 13 din Legea nr.678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane (publicată în Monitorul Oficial nr.783 din 11 decembrie 2001), cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a incriminării acestora în</p>

	<p>recrutează, transportă, transferă, cazează sau primește o altă persoană pe care a lipsit-o de libertate, prin răpire, în scopul exploatării, constituie infracțiunea complexă de trafic de persoane prevăzută la art.12 alin.(1) din Legea nr.678/2001, nefiind incidente și dispozițiile art.189 alin.1-3 din Codul penal.</p> <p>2.Aceeași faptă de recrutare, transferare, transportare, găzduire sau primire a unui minor lipsit de libertate, prin răpire, în scopul exploatării acestuia, constituie infracțiunea de trafic de minori prevăzută la art.13 alin.(2) din Legea nr.678/2001, nefiind incidente dispozițiile de drept comun ale art.189 alin.3 din Codul penal.</p>	<p>are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatării acestei persoane, și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) Traficul de persoane săvârșit în una dintre următoarele împrejurări:</p> <p>a) de două sau mai multe persoane împreună;</p> <p>b) s-a cauzat victimei o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății;</p> <p>c) de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 15 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(3) Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi”.</p> <p>Art.13 din Legea nr.678/2001</p> <p>„(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, găzduirea sau primirea unui minor, în scopul exploatării acestuia, constituie infracțiunea de trafic de minori și se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 15 ani și interzicerea unor drepturi.</p>	<p>schimbul consimțământului persoanei care are autoritate asupra acelei persoane.</p> <p>Se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>2) Traficul de persoane săvârșit de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu se pedepsește cu închisoare de la 5 la 12 ani.</p> <p>3) Consimțământul persoanei victimă a traficului nu constituie cauză justificată.</p> <p>Conform art.211 din Noul Cod penal, traficul de minori constă în:</p> <p>1) Recrutarea, transportarea, transferarea, adăpostirea sau primirea unui minor, în scopul exploatării acestuia, fapte pedepsite cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi;</p> <p>2) Dacă fapta a fost săvârșită în condițiile art.210 alin.1 sau de către un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>3) Consimțământul persoanei, victimă a traficului, nu constituie cauză justificativă.</p> <p>Art.205 din Noul Cod penal - Lipsirea de libertate în mod ilegal.</p> <p>Lipsirea de libertate a unei persoane în mod ilegal se pedepsește cu închisoare de la unu la 7 ani.</p> <p>2) se constată lipsire de libertate și răpirea unei persoane aflate în imposibilitate de a-și exprima voința</p>	<p>Partea specială a Noului Cod penal, <i>respectiv art.210 și art.211 din Noul Cod penal.</i></p> <p>În ceea ce privește infracțiunea de lipsire de libertate, Codul penal nou nu a preluat din legea veche unele circumstanțe de agravare prevăzute de art.189 alin.2 din Codul penal anterior (de pildă, prin răpire) și nici unele variante agravate (de pildă, lipsirea de libertate a unei persoane în scopul de a o obliga la practicarea prostituției – art.189 alin.3 din Codul penal anterior). Prin această restructurare a conținutului infracțiunii de lipsire de libertate, corelată cu reglementarea infracțiunii de trafic de persoane, respectiv de minori s-au evitat interpretarea și practica neunitare existente în reglementarea anterioară în această materie și care au justificat pronunțarea deciziei.</p> <p>În consecință, efectele deciziei au încetat.</p>
--	--	---	---	--

	<p>(2) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) este săvârșită prin amenințare, violență sau alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea minorului de a se apăra ori de a-și exprima voința sau prin oferirea, darea, acceptarea ori primirea de bani sau de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra minorului, pedeapsa este închisoare de la 7 ani la 18 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(3) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) și (2) sunt săvârșite în condițiile prevăzute la art. 12 alin. (2), pedeapsa este închisoare de la 7 ani la 18 ani și interzicerea unor drepturi, în cazul prevăzut la alin. (1), și închisoare de la 10 ani la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, în cazul prevăzut la alin. (2).</p> <p>(4) Dacă faptele prevăzute în prezentul articol au avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoare de la 15 ani la 25 de ani și interzicerea unor drepturi”.</p> <p>Art.189 alin.1 – 3 din Codul penal anterior - Lipsirea de libertate în mod ilegal</p> <p>(1) Lipsirea de libertate a unei persoane în mod ilegal se pedepsește cu închisoare de la 3 la</p>	<p>ori de a se apăra.</p> <p>3) Dacă fapta este săvârșită :</p> <p>a) de către o persoană înarmată;</p> <p>b) asupra unui minor;</p> <p>c) punând în pericol sănătatea sau viața victimei,</p> <p>pedeapsa este închisoarea cuprinsă între 3 și 10 ani.</p> <p>4) Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 25 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>5) Tentativa la infracțiunea prevăzută la alin.1 – 3 se pedepsește.</p>	
--	---	---	--

		<p>10 ani.</p> <p>(2) În cazul în care fapta este săvârșită prin simularea de calități oficiale, prin răpire, de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună sau dacă în schimbul eliberării se cere un folos material sau orice alt avantaj, precum și în cazul în care victima este minoră sau este supusă unor suferințe ori sănătatea sau viața îi este pusă în pericol, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani.</p> <p>(3) Cu pedeapsa închisorii de la 7 la 15 ani se sancționează și lipsirea de libertate a unei persoane săvârșită în scopul de a o obliga la practicarea prostituției.</p>		
78.	<p>Decizia nr.2 din 21 ianuarie 2008</p> <p>În situația existenței unui prim act de tănuire, urmat de o altă acțiune a aceluiași tănuitor care promite că va asigura valorificarea în continuare și a altor bunuri sustrase, sunt întrunite elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de furt în forma simplă sau continuată, după caz, în concurs real cu infracțiunea de tănuire,</p>	<p>Art.26 din Codul penal anterior - Complicele</p> <p>„Complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Este de asemenea complice persoana care promite, înainte sau în timpul săvârșirii faptei, că va tănuir bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe făptuitor, chiar dacă după săvârșirea faptei promisiunea nu este îndeplinită”.</p> <p>Art. 221 din Codul penal anterior - Tănuirea</p> <p>„Primirea, dobândirea sau transformarea unui bun ori înlesnirea valorificării acestuia,</p>	<p>Art.48 din Noul Cod penal</p> <p>Complicele – reproduce identic art.26 din Codul penal</p> <p>Art.270 din Noul Cod penal - Tănuirea</p> <p>„ (1) Primirea, dobândirea, transformarea ori înlesnirea valorificării unui bun, de către o persoană care fie a cunoscut, fie a prevăzut din împrejurările concrete că acesta provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, chiar fără a cunoaște natura acesteia, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Pedeapsa aplicată tănuitorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta</p>	<p>Decizia pronunțată în recurs în interesul legii produce efecte, în sensul reținerii infracțiunilor așa cum au fost renumerate în Noul Cod penal.</p> <p>Neexistând modificări esențiale ale normelor interpretate, decizia își păstrează valabilitatea.</p>

	<p>chiar dacă promisiunea anticipată de tănuire a bunurilor nu a fost îndeplinită.</p>	<p>cunoscând că bunul provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă prin aceasta s-a urmărit obținerea, pentru sine ori pentru altul, a unui folos material, se pedepesc cu închisoare de la 3 luni la 7 ani, fără ca sancțiunea aplicată să poată depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea din care provine bunul tănuit.</p> <p>Tănuirea săvârșită de soț sau de o rudă apropiată nu se pedepsește”.</p> <p>Art.208 din Codul penal anterior - Furtul</p> <p>„ (1) Luarea unui bun mobil din posesia sau detenția altuia, fără consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la unu la 12 ani.</p> <p>(2) Se consideră bunuri mobile și orice energie care are o valoare economică, precum și înscrisurile.</p> <p>(3) Fapta constituie furt chiar dacă bunul aparține în întregime sau în parte făptuitorului, dar în momentul săvârșirii acel bun se găsea în posesia sau deținerea legitimă a altei persoane.</p> <p>(4) De asemenea, constituie furt luarea în condițiile alin. 1 a unui vehicul, cu scopul de a-l folosi pe nedrept”.</p>	<p>săvârșită de autor.</p> <p>(3) Tănuirea săvârșită de un membru de familie nu se pedepsește”.</p> <p>Art.228 din Noul Cod penal - Furtul</p> <p>„(1) Luarea unui bun mobil din posesia sau detenția altuia, fără consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Fapta constituie furt și dacă bunul aparține în întregime sau în parte făptuitorului, dar în momentul săvârșirii acel bun se găsea în posesia sau detenția legitimă a altei persoane.</p> <p>(3) Se consideră bunuri mobile și înscrisurile, energia electrică, precum și orice alt fel de energie care are valoare economică”.</p>	
79.	Decizia nr.3 din 21	Art.108 din Legea nr.302/2004	Art.122 din Legea nr.302/2004 –	Decizia pronunțată în

	<p>ianuarie 2008</p> <p>În vederea interpretării și aplicării unitare a dispozițiilor art.108 din Legea nr.302/2004, stabilesc că sintagma „care se emit ulterior intrării sale în vigoare” din conținutul acestui text de lege se referă la mandatele europene de arestare emise de autoritățile române după data de 1 ianuarie 2007, iar nu la cele emise de autoritățile străine și transmise României spre executare.</p> <p>În consecință, cererile de executare a mandatelor europene de arestare emise de autoritățile competente ale unui stat membru solicitant și transmise spre executare autorităților judiciare române sunt admisibile.</p>	<p>- Dispoziții tranzitorii</p> <p>„(1) Dispozițiile din prezentul titlu se aplică mandatelor europene de arestare și predare care se emit ulterior intrării sale în vigoare, chiar atunci când se referă la fapte anterioare acestei date.</p> <p>(2) Procedurile de extrădare în curs în momentul intrării în vigoare a prezentului titlu vor continua să se soluționeze potrivit titlului II”.</p>	<p>Dispoziții tranzitorii</p> <p>Conform alin.1 al articolului, dispozițiile prezentului titlu se aplică mandatelor europene de arestare primite de autoritățile române ulterior intrării sale în vigoare, chiar dacă se referă la fapte anterioare acestei date.</p> <p>Procedurile de extrădare în curs în momentul intrării în vigoare a prezentului titlu vor continua să se soluționeze potrivit titlului II.</p>	<p>recursul în interesul legii își produce în continuare efectele.</p>
80.	<p>Decizia nr.4 din 21 ianuarie 2008</p> <p>Fapta de omisiune, în tot sau în parte, ori evidențierea în actele contabile sau în alte documente legale a</p>	<p>Art.9 alin.1 lit.b și c din Legea nr.241/2005</p> <p>„(1) Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la</p>	<p>Art.9 alin.1 lit.b și c din Legea nr.241/2005 are același conținut.</p> <p>Art.10 alin.1 din Legea nr.241/2005 :</p> <p>„În cazul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art.8 și art.9, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, inculpatul acoperă integral</p>	<p>În raport de împrejurarea că dispozițiile art.43 din Legea nr.82/1991 au fost abrogate, problema de drept care a constituit obiectul recursului în interesul legii nu mai subzistă.</p>

	<p>operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate ori evidențierea în actele contabile sau în alte documente legale a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive constituie infracțiunea complexă de evaziune fiscală, prevăzută de art.9 alin.(1) lit.b) și c) din Legea nr.241/2005 (fost art.11 lit.c), fost art.13 din Legea nr.87/2004), nefiind incidente dispozițiile art.43 (fost art.37, fost art.40) din Legea nr.82/1991 – Legea contabilității, raportat la art.289 din Codul penal, aceste activități fiind cuprinse în conținutul constitutiv al laturii obiective a infracțiunii de evaziune fiscală.</p>	<p>îndeplinirea obligațiilor fiscale:</p> <p>b) omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate;</p> <p>c) evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive”.</p> <p>Art.43 din Legea nr.82/1991 „Efectuarea cu știință de înregistrări inexacte, precum și omisiunea cu știință a înregistrărilor în contabilitate, având drept consecință denaturarea veniturilor, cheltuielilor, rezultatelor financiare, precum și a elementelor de activ și de pasiv ce se reflectă în bilanț, constituie infracțiunea de fals intelectual și se pedepsește conform legii”.</p>	<p>pretențiile părții civile, <i>limitele prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate</i>”.</p> <p>Art.43 din Legea nr.82/1991 – Legea contabilității, a fost abrogat prin art.41 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal.</p>	
81.	<p>Decizia nr.8 din 21 ianuarie 2008</p> <p>În cazul faptelor săvârșite sub imperiul Legii nr.87/1994 și al judecării lor după intrarea în vigoare a</p>	<p>Art.10 din Legea nr.241/2005 „(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul</p>	<p>(1) Art.10 din Legea nr.241/2005 - În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute în art.8 și art.9, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, inculpatul acoperă integral pretențiile părții civile, limitele prevăzute de lege pentru fapta</p>	<p>Decizia pronunțată în recursul în interesul legii ar putea produce efecte în cazul infracțiunilor de evaziune fiscală săvârșite anterior intrării în vigoare a Legii nr.241/2005, respectându-se situația</p>

	Legii nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, pot beneficia de cauzele de impunitate sau de reducere a pedepsei reglementate de art.10 din aceeași lege numai cei în sarcina cărora s-a reținut, prin aplicarea art.13 din Codul penal, săvârșirea unei infracțiuni fiscale prevăzute de art.9 din Legea nr.241/2005.	cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar. (2) Dispozițiile prevăzute la alin. (1) nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune prevăzută de prezenta lege într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei pentru care a beneficiat de prevederile alin. (1).”	săvârșită se reduc la jumătate.	tranzitorie relevată în cuprinsul deciziei.
82.	Decizia nr.9 din 18 februarie 2008 Dispozițiile art.264 alin.3 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că, rechizitoriul trebuie să conțină mențiunea „ <i>verificat sub aspectul legalității și temeiniciei</i> ”. Lipsa acestei mențiuni atrage neregularitatea actului de sesizare, în condițiile art.300 alin.2 din Codul de procedură	Art.264 alin.3 din Codul de procedură penală anterior - Actul de sesizare a instanței „(3) Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când urmărirea este făcută de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când urmărirea penală este efectuată de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, rechizitoriul este verificat	Art.328 din Noul Cod de procedură penală – Cuprinsul rechizitoriului : (1) (...) Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când a fost întocmit de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, rechizitoriul este verificat de procurorul-șef de secție, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui	Decizia pronunțată în recursul în interesul legii își produce efectele în continuare, în sensul că rechizitoriul trebuie să conțină mențiunile „ <i>verificat sub aspectul legalității și temeiniciei</i> ”, lipsa acestor mențiuni urmând a atrage neregularitatea actului de sesizare. În ceea ce privește consecințele procedurale ale acestei neregularități vor fi incidente dispozițiile

	<p>penală, în sensul că ea poate fi înlăturată, după caz, fie de îndată, fie prin acordarea unui termen în acest scop.</p>	<p>de procurorul-șef de secție, iar când urmărirea penală este efectuată de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet. În cauzele cu arestați, verificarea se face de urgență și înainte de expirarea duratei arestării preventive”.</p>	<p>parchet. În cauzele cu arestați, verificarea se face de urgență și înainte de expirarea duratei arestării preventive.</p> <p><u>ART. 345</u> Procedura în camera preliminară </p> <p>(2) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare, în cazul în care sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizitoriul.</p> <p>(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.</p> <p><u>ART. 346</u> Soluțiile </p> <p>(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:</p> <p>a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă</p>	<p>art.345, art346 din Codul de procedură penală, soluția procedurală prevăzută de aceste texte de lege fiind diferită de cea din reglementarea anterioară.</p> <p>Astfel, se constată că în ceea ce privește teza a II-a a deciziei pronunțate în recursul în interesul legii, aceasta nu va mai produce efecte.</p>
--	--	---	---	---

			<p>neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecătii;</p> <p>b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;</p> <p>c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.</p> <p>(4) În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecătii.</p> <p>.....</p>	
83.	<p>Decizia nr.10 din 18 februarie 2008</p> <p>Dispozițiile art.284 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că termenul de 2 luni pentru introducerea plângerii prealabile, în cazul infracțiunilor continue sau continuate, curge de la data la care persoana vătămată sau persoana îndreptățită a reclama a știut cine este făptuitorul.</p>	<p>Art.284 din Codul de procedură penală anterior - Termenul de introducere a plângerii</p> <p>„În cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară o plângere prealabilă, aceasta trebuie să fie introdusă în termen de 2 luni din ziua în care persoana vătămată a știut cine este făptuitorul.</p> <p>Când persoana vătămată este un minor sau un incapabil, termenul de 2 luni curge de la data când persoana îndreptățită a reclama a știut cine este făptuitorul”.</p>	<p>Art.296 din Noul Cod de procedură penală – Termenul de introducere a plângerii prealabile :</p> <p>1). Plângerea prealabilă trebuie să fie introdusă în termen de 3 luni din ziua în care persoana vătămată a aflat despre săvârșirea faptei;</p> <p>2). Când persoana vătămată este un minor sau un incapabil, termenul de 3 luni curge de la data când reprezentantul său legal a aflat despre săvârșirea faptei.</p> <p>3). În cazul în care făptuitorul este reprezentantul legal al persoanelor prevăzute la alin.(2) termenul de 3 luni curge de la data numirii unui nou reprezentant legal.</p>	<p>Decizia pronunțată în recursul în interesul legii nu mai produce efectele datorită dispozițiilor legale, conform cărora plângerea prealabilă trebuie introdusă în termen de 3 luni din ziua în care persoana vătămată a aflat despre săvârșirea faptei.</p>

			<p>4).Plângerea prealabilă greșit îndreptată se consideră valabilă, dacă a fost introdusă în termen la organul judiciar incompetent.</p> <p>5).Plângerea prealabilă greșit îndreptată la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată se trimite, pe cale administrativă, organului judiciar competent.</p>	
84.	<p>Decizia nr.11 din 18 februarie 2008</p> <p>Măsurile preventive ale obligării de a nu părăsi localitatea sau țara, luate în cursul urmăririi penale de judecător, prin aplicarea dispozițiilor art.146 alin.11¹ din Codul de procedură penală și, respectiv art.149¹ alin.12 din același cod, se prelungesc de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile art.145 alin.2 din Codul de procedură penală și, respectiv art.145¹ alin.2 din Codul de procedură penală.</p>	<p>Art.146 alin.11¹ din Codul de procedură penală anterior - Arestarea învinuitului în cursul urmăririi penale</p> <p>„În caz de respingere a propunerii de arestare preventivă, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, judecătorul poate dispune măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau aceea de a nu părăsi țara”.</p> <p>Art.149¹ alin.12 din Codul de procedură penală anterior - Arestarea inculpatului în cursul urmăririi penale</p> <p>„Arestarea inculpatului nu poate fi dispusă decât pentru zilele care au rămas după scăderea din 30 de zile a perioadei în care acesta a fost anterior reținut sau arestat. Arestarea preventivă a inculpatului se dispune înainte de expirarea duratei arestării învinuitului”.</p> <p>Art.145 alin.2 din Codul de procedură penală anterior -</p>	<p>Art.202 alin.4 din Noul Cod de procedură penală menționează că măsurile preventive sunt :</p> <p>a). reținerea;</p> <p>b). controlul judiciar;</p> <p>c). controlul judiciar pe cauțiune;</p> <p>d). arestul la domiciliu;</p> <p>e). arestarea preventivă.</p>	<p>Decizia pronunțată în recursul în interesul legii nu își mai produce efectele, întrucât dispozițiile interpretate nu se mai regăsesc în Noul Cod de procedură penală.</p>

		<p>Conținutul măsurii</p> <p>„(2) În cursul urmăririi penale, durata măsurii prevăzute în alin. 1 nu poate depăși 30 de zile, afară de cazul când ea este prelungită în condițiile legii. Măsura obligării de a nu părăsi localitatea poate fi prelungită în cursul urmăririi penale, în caz de necesitate și numai motivat. Prolungirea se dispune de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile. Dispozițiile art. 140² se aplică în mod corespunzător. Durata maximă a măsurii prevăzute în alin. 1 în cursul urmăririi penale este de un an. În mod excepțional, când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoarea de 10 ani ori mai mare, durata maximă a obligării de a nu părăsi localitatea este de 2 ani”.</p>		
85.	<p>Decizia nr.12 din 18 februarie 2008</p> <p>Modificarea, în sensul majorării prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, intervenită ulterior comiterii faptei, conduce, în cazul infracțiunilor ce</p>	<p>Art.97 din Codul silvic anterior</p> <p>„(1) Tăierea sau scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național sau de pe terenurile cu vegetație forestieră prevăzute la art. 6, dacă valoarea pagubei este de peste 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe</p>	<p>Art.108 alin.1 din Codul silvic</p> <p>„(1) Tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se pedepsește după cum urmează:</p>	<p>Dispozițiile legale nu au suferit modificări, incriminările continuând să fie condiționate de prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.</p> <p>Art.10 lit.d din Codul de procedură penală anterior va fi avut în vedere din perspectiva art.16 lit.b din</p>

	<p>aduc atingere fondului forestier, la lipsa uneia dintre elementele constitutive ale infracțiunii, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art.10 lit.d din Codul de procedură penală.</p>	<p>picioar sau dacă valoarea pagubei este sub această limită, dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de 2 ani, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Dacă fapta a avut ca urmare o pagubă în valoare de peste 20 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, pedeapsa este închisoarea de la 1 la 5 ani.</p> <p>(3) Când fapta a avut ca urmare o pagubă în valoare de peste 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(4) Maximul pedepselor prevăzute la alin. 1 - 3 se majorează cu 3 ani, în cazul în care faptele au fost săvârșite în următoarele împrejurări:</p> <p>a) de două sau mai multe persoane împreună;</p> <p>b) de o persoană având asupra sa o armă sau substanțe chimice periculoase;</p> <p>c) în timpul nopții;</p> <p>d) în arii forestiere protejate.</p> <p>Tentativa se pedepsește”.</p>	<p>a) cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data comiterii faptei;</p> <p>b) cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs nu depășește limita prevăzută la lit. a), dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a prejudiciului produs depășește limita prevăzută la lit. a);</p> <p>c) cu închisoare de la un an la 5 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 20 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data comiterii faptei;</p> <p>d) cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data comiterii faptei”.</p>	<p>Codul de procedură penală și art.4 din Codul penal.</p> <p>Decizia pronunțată în recursul în interesul legii își produce efectele.</p>
86.	<p>Decizia nr.13 din 18 februarie 2008</p> <p>În interpretarea dispozițiilor art.162 din Codul de procedură</p>	<p>Art.162 din Codul de procedură penală anterior - Luarea măsurilor de siguranță</p> <p>„(1) Dacă procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală constată, în</p>	<p>Art.315 din Noul Cod de procedură penală - Clasarea</p> <p>(1) Clasarea se dispune când:</p> <p>a) nu se poate începe urmărirea penală, întrucât nu sunt întrunite condițiile de fond și formă esențiale</p>	<p>Decizia pronunțată în recursul în interesul legii nu mai produce efecte, întrucât dispozițiile actuale în materie reglementează situația juridică ce a</p>

	<p>penală, cu referire la art.114 din Codul penal, stabilește că : în cazul în care procurorul a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului sau inculpatului, pe motiv de iresponsabilitate, iar față de acesta, în cursul urmăririi penale, nu a fost luată în mod provizoriu măsura internării medicale, această măsură se dispune de instanța de judecată, la sesizarea procurorului.</p>	<p>cursul urmăririi penale, că învinuitul sau inculpatul se află în vreuna dintre situațiile arătate în art. 113 sau 114 din Codul penal, sesizează instanța care, dacă este cazul, dispune luarea, în mod provizoriu, a măsurii de siguranță corespunzătoare. În cursul urmăririi penale, măsura de siguranță poate fi dispusă pe o durată ce nu poate depăși 180 de zile. În cursul judecății, măsura de siguranță corespunzătoare este dispusă, de asemenea, în mod provizoriu de instanța de judecată.</p> <p>(1¹) Instanța dispune luarea măsurilor de siguranță prevăzute în alin. 1 numai după ascultarea învinuitului ori inculpatului și în prezența apărătorului și a procurorului.</p> <p>(2) Instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire a internării medicale provizorii și, totodată, sesizează comisia medicală competentă să avizeze internarea bolnavilor mintali și a toxicomanilor periculoși.</p> <p>(3) Măsura internării provizorii durează până la confirmarea acesteia de către instanța de judecată.</p> <p>(4) Confirmarea se face pe baza avizului comisiei medicale, care trebuie comunicat instanței în termen de 45 de zile de la sesizarea comisiei. Nerespectarea</p>	<p>ale sesizării;</p> <p>b) există unul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1).</p> <p>(2) Ordonanța de clasare cuprinde mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), precum și dispoziții privind:</p> <p>.....</p> <p>e) sesizarea instanței competente potrivit dispozițiilor legii speciale în materia sănătății mintale, în vederea dispunerii internării nevoluntare;</p>	<p>constituit obiectul recursului în interesul legii</p>
--	--	--	--	--

		<p>acestui termen constituie abatere judiciară și se sancționează conform art. 198 alin. 3.</p> <p>(5) În cazul în care s-a dispus internarea medicală, se vor lua și măsurile prevăzute în art. 161.</p> <p>(6) Hotărârea instanței de judecată prin care s-a confirmat măsura internării poate fi atacată separat cu recurs. Recursul nu suspendă executarea”.</p> <p>Art.114 alin.1 și 2 din Codul penal anterior - Internarea medicală</p> <p>„(1) Când făptuitorul este bolnav mintal ori toxicoman și se află într-o stare care prezintă pericol pentru societate, se poate lua măsura internării într-un institut medical de specialitate, până la însănătoșire.</p> <p>(2) Această măsură poate fi luată în mod provizoriu și în cursul urmăririi penale sau al judecății”.</p>		
87.	<p>Decizia nr.17 din 10 martie 2008</p> <p>1.Raportul sexual săvârșit în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, atunci când victima este membru al familiei, prin constrângerea acesteia</p>	<p>Art.197 din Codul penal anterior - Violul</p> <p>(1) Actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea</p>	<p>Art.218 din Noul Cod penal - Violul</p> <p>„(1) Raportul sexual, actul sexual oral sau anal cu o persoană, săvârșit prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau profitând de această stare, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p>	<p>Art.197 alin.3 teza I din Codul penal anterior are corespondent în art.218 alin.3 lit.c din Codul penal (limita de vârstă a victimei a crescut de la 15 la 16 ani).</p> <p>Art.197 alin.2 lit.b¹ din Codul penal anterior are corespondent parțial în</p>

	<p>sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, atât înainte, cât și după ce aceasta a împlinit 15 ani, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de viol prevăzută de art.197 alin.1 raportat la alin.2 lit.b¹) și alin.3 teza I, cu aplicarea art.41 alin.2 din Codul penal.</p> <p>2. Infracțiunea de viol, în modalitatea raportului sexual, prevăzută de art.197 alin.1 din Codul penal raportat la art.2 lit.b¹) și alin.3 teza I din Codul penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din Codul penal, se va reține în concurs cu infracțiunea de incest, prevăzută de art.203 din Codul penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din Codul penal.</p>	<p>unor drepturi.</p> <p>(2) Pedepsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi, dacă:</p> <p>a) fapta a fost săvârșită de două sau mai multe persoane împreună;</p> <p>b) victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau în tratamentul făptuitorului;</p> <p>b¹) victima este membru al familiei;</p> <p>c) s-a cauzat victimei o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății.</p> <p>(3) Pedepsa este închisoarea de la 10 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi, dacă victima nu a împlinit vârsta de 15 ani, iar dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(4) Acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. 1 se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate”</p> <p>Art.203 din Codul penal anterior - Incestul</p> <p>„Raportul sexual între rude în linie directă sau între frați și surori se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani”.</p>	<p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează orice alte acte de penetrare vaginală sau anală comise în condițiile alin. (1).</p> <p>(3) Pedepsa este închisoarea de la 5 la 12 ani și interzicerea exercitării unor drepturi atunci când:</p> <p>a) victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului;</p> <p>b) victima este rudă în linie directă, frate sau soră;</p> <p>c) victima nu a împlinit vârsta de 16 ani;</p> <p>d) fapta a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice;</p> <p>e) fapta a avut ca urmare vătămarea corporală;</p> <p>f) fapta a fost săvârșită de două sau mai multe persoane împreună.</p> <p>(4) Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 18 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(5) Acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. (1) și alin. (2) se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p> <p>(6) Tentativa la infracțiunile prevăzute în alin. (1) - (3) se pedepsește”.</p> <p>Art.377 din Noul Cod penal – Incestul</p> <p>Raportul sexual consimțit, săvârșit între rude în linie directă sau între frați și surori, se pedepsește cu închisoarea de la un an la 5 ani.</p>	<p>art.218 alin.3 lit.b (membru de familie, adică soț sau rudă apropiată, dacă aceasta din urmă locuia și gospodărea cu făptuitorul/rudă în linie directă, frate sau soră).</p> <p>Reiese că punctul I al deciziei va produce efecte în continuare, urmând a se ține seama de modificările aduse de art.218 alin.3 lit.b, c din Codul penal în ceea ce privește subiectul pasiv (persoanele vizate, vârsta acestora) .</p> <p>Pct.2 al deciziei nu mai produce efecte față de modificarea formei agravate a violului, prevăzută de alin.3 lit.b a art.218 (calitatea victimei de membru a familiei fiind înlocuită cu aceea de rudă în linie directă frate sau soră) precum și infracțiunii de incest (aceasta presupunând un raport sexual consimțit – art.377 din Codul penal).</p> <p>În atare situație, concurs de infracțiuni între viol și incest nu mai poate fi reținut.</p>
--	--	---	--	---

88.	<p>Decizia nr.18 din 10 martie 2008</p> <p>Încheierile prin care fie judecătorul, fie instanța de judecată în cursul urmăririi penale admite plângerea împotriva ordonanței procurorului prin care se dispune luarea, prelungirea, revocarea măsurii preventive a obligării de a nu părăsi localitatea prevăzută de art.145 din Codul de procedură penală ori a măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara prevăzută de art.145¹ din Codul de procedură penală sunt supuse căii ordinare de atac a recursului, în condițiile art.140³ din Codul de procedură penală.</p>	<p>Art.140³ din Codul de procedură penală anterior Calea de atac împotriva încheierii pronunțate de judecător în cursul urmăririi penale privind măsurile preventive.</p> <p>„Împotriva încheierii prin care judecătorul dispune, în timpul urmăririi penale, luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea, încetarea de drept sau prelungirea măsurii preventive, precum și împotriva încheierii de respingere a propunerii de arestare preventivă, învinuitul sau inculpatul și procurorul pot face recurs la instanța superioară în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Încheierea prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac”.</p>	<p>Art.202 alin.4 din Noul Cod de procedură penală menționează că măsurile preventive sunt :</p> <p>a). reținerea; b). controlul judiciar; c). controlul judiciar pe cauțiune; d). arestul la domiciliu; e). arestarea preventivă.</p>	<p>Decizia pronunțată în recursul în interesul legii nu își mai produce efectele, întrucât măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea/țara nu mai este prevăzută în Noul Cod de procedură penală.</p> <p>Pe de altă parte, art.204 din Codul de procedură penală reglementează calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale.</p>
89.	<p>Decizia nr.19 din 10 martie 2008</p> <p>Dispozițiile art.90 alin.(1) din Legea nr.302/2004 se interpretează în sensul că :</p> <p>Termenul de cel mult 48 de ore pentru audierea</p>	<p>Art.90 alin.1 din Legea nr.302/2004 - Audierea persoanei arestate</p> <p>„(1) Instanța procedează la audierea persoanei solicitate în termen de cel mult 48 de ore de la arestarea acesteia”.</p>	<p>Art.103 din Legea nr.302/2004 - Procedura de executare a mandatului european de arestare</p> <p>„(1) Judecătorul verifică mai întâi identitatea persoanei solicitate și se asigură că acesteia i s-a comunicat, în copie și în limba pe care o înțelege, mandatul european de arestare și, dacă este cazul, hotărârea de condamnare dată în lipsă. Atunci când a fost</p>	<p>Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională a fost modificată și renumerotată prin Legea nr.222 din 24 octombrie 2008 (publicată în Monitorul Oficial nr.758 din 10 noiembrie 2008), republicată în Monitorul</p>

	<p>persoanei solicitate se va stabili prin aceeași încheiere prin care s-a dispus măsura arestării.</p>		<p>transmisă de autoritatea emitentă, judecătorul îi înmânează persoanei solicitate hotărârea de condamnare dată în lipsă.</p> <p>(2) Dacă este cazul, la cererea persoanei solicitate, judecătorul amână cauza o singură dată, cel mult 5 zile, și solicită autorității emitente transmiterea, în copie și în limba pe care persoana solicitată o înțelege, a hotărârii de condamnare date în lipsă. Netransmiterea de către autoritatea emitentă a hotărârii de condamnare date în lipsă nu are niciun efect asupra continuării procedurii de executare a mandatului european de arestare și asupra predării persoanei solicitate.</p> <p>(3) După primirea mandatului european de arestare, judecătorul aduce la cunoștința persoanei solicitate drepturile prevăzute la art. 104, efectele regulii specialității, precum și posibilitatea de a consimți la predarea către autoritatea judiciară emitentă, punându-i în vedere consecințele juridice ale consimțământului la predare, îndeosebi caracterul irevocabil al acestuia.</p> <p>(4) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis împotriva unui cetățean român, în vederea executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate, judecătorul întreabă persoana solicitată dacă aceasta este de acord să execute pedeapsa sau măsura de siguranță în statul membru emitent.</p>	<p>Oficial nr.377 din 31 mai 2011, modificată și completată prin Legea nr.300/2013, nemaifiind prevăzut că instanța procedează la audierea persoanei solicitate în termen de cel mult 48 de ore de la arestarea acesteia.</p> <p>Modificările aduse reglementează expres drepturile și garanțiile procedurale de care se bucură persoana care face obiectul unui mandat european de arestare.</p> <p>Decizia pronunțată în recursul în interesul legii nu își mai produce efectele întrucât dispozițiile interpretate nu se mai regăsesc în legislația actuală.</p>
--	---	--	--	---

			<p>(5) În cazul în care persoana solicitată declară că este de acord cu predarea sa, despre consimțământul acesteia se întocmește un proces-verbal care se semnează de către judecător, grefier, apărător și persoana solicitată. În același proces-verbal se va menționa dacă persoana solicitată a renunțat sau nu la drepturile conferite de regula specialității.</p> <p>(6) În cazul prevăzut la alin. (5), dacă nu este incident vreunul dintre motivele de refuz al executării prevăzute la art. 98, judecătorul se poate pronunța prin sentință, potrivit art. 107, deopotrivă asupra arestării și predării persoanei solicitate.</p> <p>(7) Dacă persoana solicitată nu consimte la predarea sa către autoritatea judiciară emitentă, procedura de executare a mandatului european de arestare continuă cu audierea persoanei solicitate, care se limitează la consemnarea poziției acesteia față de existența unuia dintre motivele obligatorii sau opționale de neexecutare, precum și la eventuale obiecții în ceea ce privește identitatea.</p> <p>(8) În cazurile prevăzute la alin. (5) și (7), atunci când judecătorul apreciază necesar să acorde un termen pentru luarea unei hotărâri cu privire la predare, arestarea persoanei solicitate în cursul procedurii de executare a mandatului european de arestare se dispune prin încheiere motivată.</p> <p>(9) Instanța verifică periodic, dar nu</p>	
--	--	--	--	--

			<p>mai târziu de 30 de zile, dacă se impune menținerea arestării în vederea predării. În acest sens, instanța se pronunță prin încheiere motivată, ținând seama de termenele prevăzute la art. 110.</p> <p>(10) În toate cazurile, măsura arestării în vederea predării poate fi luată numai după ascultarea persoanei solicitate în prezența apărătorului. Durata inițială a arestării nu poate depăși 30 de zile, iar durata totală, până la predarea efectivă către statul membru emitent, nu poate depăși în niciun caz 180 de zile.</p> <p>(11) În cazul în care persoana solicitată este pusă în libertate, instanța dispune față de aceasta măsura controlului judiciar, controlului judiciar pe cauțiune sau arestului la domiciliu, dispozițiile art. 211 - 222 din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz, în situația în care, ulterior, instanța dispune executarea mandatului european de arestare, prin hotărârea de predare, se dispune și arestarea persoanei solicitate în vederea predării către autoritatea judiciară emitentă.</p> <p>(12) Dacă judecătorul apreciază că în cauză se impune solicitarea de informații sau garanții suplimentare autorității judiciare emitente, amână cauza stabilind un termen pentru primirea datelor solicitate. Termenul fixat nu poate fi mai mare de 10 zile.</p> <p>(13) După întocmirea sentinței</p>	
--	--	--	--	--

			<p>prevăzute la art. 107 sau a încheierii prevăzute la alin. (2) ori (9), după caz, judecătorul emite de îndată un mandat de arestare. Dispozițiile Codului de procedură penală cu privire la conținutul și executarea mandatului de arestare se aplică în mod corespunzător.</p> <p>(14) Ședința de judecată este publică, afară de cazul în care, la cererea procurorului, a persoanei solicitate sau din oficiu, judecătorul apreciază că se impune judecarea cauzei în ședință secretă. Participarea procurorului este obligatorie”.</p>	
90.	<p>Decizia nr.20 din 10 martie 2008</p> <p>Sintagma „infracțiuni săvârșite cu intenție care au avut ca urmare moartea unei persoane” conținută în dispozițiile art.76 alin.2 din Codul penal se interpretează în sensul că aceasta se referă la orice infracțiune a cărei formă de vinovăție este praeterintenția.</p>	<p>Art.76 alin.2 din Codul penal anterior - Efectele circumstanțelor atenuante</p> <p>„(2) În cazul infracțiunilor contra siguranței statului, al infracțiunilor contra păcii și omenirii, al infracțiunii de omor, al infracțiunilor săvârșite cu intenție care au avut ca urmare moartea unei persoane, sau al infracțiunilor prin care s-au produs consecințe deosebit de grave, dacă se constată că există circumstanțe atenuante, pedeapsa închisorii poate fi redusă cel mult până la o treime din minimul special”.</p>	<p>Art.76 din Noul Cod penal - Efectele circumstanțelor atenuante</p> <p>1). În cazul în care există circumstanțe atenuante, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită se reduc cu o treime;</p> <p>2). Dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, în cazul reținerii circumstanțelor atenuante se aplică pedeapsa închisorii de la 10 la 20 ani;</p> <p>3). Reducerea limitelor speciale ale pedepsei se face o singură dată, indiferent de numărul circumstanțelor atenuante reținute.</p>	<p>Decizia pronunțată în recursul în interesul legii nu mai produce efecte având în vedere modificările legislative adoptate.</p>
91.	<p>Decizia nr.22 din 12.05.2008</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 48 alin. 1 lit. a) teza a II-a din</p>	<p>Art.48 alin.1 lit.a teza a II-a din Codul de procedură penală anterior - Alte cauze de incompatibilitate</p> <p>„(1) Judecătorul este de asemenea incompatibil de a</p>	<p>Art.64 alin.4 din Codul de procedură penală - Incompatibilitatea judecătorului</p> <p>(4) Judecătorul de drepturi și libertăți nu poate participa, în aceeași cauză, la procedura de cameră</p>	<p>Efectele deciziei au încetat. Conform noii reglementări, propunerea de arestare preventivă și prelungirea arestării preventive se dispun de judecătorul de</p>

	<p>Codul de procedură penală, stabilesc: <i>Judecătorul care a soluționat în cursul urmăririi penale propunerea de arestare preventivă nu devine incompatibil să soluționeze ulterior, în aceeași cauză, cereri care au ca obiect prelungirea arestării preventive.</i></p>	<p> judeca, dacă în cauza respectivă: a) (...) a soluționat propunerea de arestare preventivă ori de prelungire a arestării preventive în cursul urmăririi penale”.</p>	<p>preliminară, la judecata în fond sau în căile de atac.</p> <p>Art.64 alin.1 lit.f din Codul de procedură penală – Incompatibilitatea judecătorului (1) Judecătorul este incompatibil dacă: f) există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată</p>	<p>drepturi și libertăți. Cu referire expresă la judecătorul de drepturi și libertăți nu este prevăzut decât cazul de incompatibilitate de la art.64 alin.4 (neincident însă în ipoteza vizată de decizie). Pentru ipoteza avută în vedere de decizie este posibilă incidența art.64 alin.1 lit.f (inexistent în vechea reglementare).</p>
92.	<p>Decizia nr.25 din 2.06.2008</p> <p>Dispozițiile <u>art. 159</u> alin. 8 fraza a II-a din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că: <i>1. sintagma folosită de legiuitor "înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate" are caracter imperativ, și nu de recomandare; 2. recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus admiterea sau respingerea propunerii de prelungire a măsurii arestării preventive va fi</i></p>	<p>Art.159 alin.8 fraza a II-a din Codul de procedură penală anterior – Procedura prelungirii arestării preventive dispuse în cursul urmăririi penale „(8) (...) Recursul se soluționează înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate”.</p>	<p>Art.204 alin.5 din Codul de procedură penală - Calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale „(5) Contestația formulată de procuror împotriva încheierii prin care s-a dispus respingerea propunerii de prelungire a arestării preventive, revocarea unei măsuri preventive sau înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă se soluționează înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior”.</p>	<p>În condițiile în care sintagma „înainte de expirarea duratei arestării/măsurii preventive dispuse anterior” este preluată și în noua reglementare, punctul 1 al deciziei își menține valabilitatea.</p> <p>Pct. 2 al deciziei își încetează efectele, întrucât noua dispoziție de procedură face o enumerare limitativă a categoriilor de încheieri la care se referă.</p>

	<i>soluționat întotdeauna înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate.</i>			
93.	<p>Decizia nr.26 din 2.06.2008</p> <p>În cazul soluției de admitere a plângerii împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată, întemeiată pe dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, mențiunile privind faptele, împrejurările ce urmează a fi constatate și mijloacele de probă se vor indica numai în considerentele hotărârii.</p>	<p>Art.278¹ alin.8 lit.b din Codul de procedură penală anterior - Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată</p> <p>(8) Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă.</p>	<p>Art.341 alin.7 pct.2 lit.b din Codul de procedură penală</p> <p>- Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară</p> <p>„(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară :</p> <p>2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:</p> <p>b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală”.</p> <p>Art.341 alin.6 lit.b din Codul de procedură penală</p> <p>„(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:</p> <p>b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea</p>	<p>Fraza a II-a a art.278¹ alin.8 lit.b „Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului” se regăsește în art.341 alin.7 pct.2 lit.b și art.341 alin.6 lit.b care menționează că judecătorul „motivată” dispune.</p> <p>În acest context, decizia își menține efectele.</p>

			penală”.	
94.	<p>Decizia nr.27 din 2.06.2008</p> <p><i>1. Stabilesc că instanța investită cu soluționarea plângerii formulate în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală, în cazul retragerii acesteia de către persoana vătămată sau persoana ale cărei interese legitime au fost vătămate, urmează să ia act de această manifestare de voință.</i></p> <p><i>2. Hotărârea astfel pronunțată nu este supusă niciunei căi de atac.</i></p>	<p>Art.278¹ din Codul de procedură penală anterior Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată</p> <p>„După respingerea plângerii făcute conform art. 275 - 278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu.</p> <p>În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a</p>	<p>Art.341 din Codul de procedură penală - Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară</p> <p>(1) După înregistrarea plângerii la instanța competentă, aceasta se trimite în aceeași zi judecătorului de cameră preliminară. Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent.</p> <p>(2) Judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare, care este comunicat, împreună cu un exemplar al plângerii, procurorului și părților, care pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Petentului i se va comunica termenul de soluționare. Persoana care a avut în cauză calitatea de inculpat poate formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.</p> <p>(3) Procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin. (2), transmite judecătorului de cameră preliminară dosarul cauzei.</p> <p>(4) În situația în care plângerea a fost depusă la procuror, acesta o va înainta, împreună cu dosarul cauzei, instanței competente.</p> <p>(5) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra</p>	<p>Neexistând o prevedere expresă cu privire la soluția pe care judecătorul de cameră preliminară o pronunță în această situație, decizia își menține valabilitatea.</p>

	<p>soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.</p> <p>Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.</p> <p>Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.</p> <p>La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.</p> <p>La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și apoi procurorului.</p> <p>Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricărui</p>	<p>plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților.</p> <p>(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:</p> <p>a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;</p> <p>b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;</p> <p>c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.</p> <p>(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară:</p> <p>1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă;</p> <p>2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:</p> <p>a) respinge plângerea ca nefondată;</p> <p>b) admite plângerea, desființează</p>	
--	---	---	--

	<p>înscrieri noi prezentate.</p> <p>Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;</p> <p>b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;</p> <p>c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.</p> <p>În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.</p> <p>Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de</p>	<p>soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;</p> <p>c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecătii cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie;</p> <p>d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.</p> <p>(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.</p> <p>(9) În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.</p> <p>(10) Contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii,</p>	
--	---	---	--

		<p>procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate.</p> <p>În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.</p> <p>Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.</p> <p>Plângerea greșit îndreptată se trimite organului judiciar competent”.</p>	<p>care se pronunță prin încheiere motivată, fără participarea procurorului și a inculpatului, putând dispune una dintre următoarele soluții:</p> <p>a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată și menține dispoziția de începere a judecății;</p> <p>b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.</p> <p>(11) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei.</p>	
95.	<p>Decizia nr.28 din 2.06.2008</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 385⁹ din Codul de procedură penală, după abrogarea pct. 17¹ prin</p>	<p>În art.385⁹ alin.2 pct.1 – 21 din Codul de procedură penală anterior erau prevăzute cazurile în care se putea face recurs.</p>	<p>Art.421 din Codul de procedură penală - Soluțiile la judecata în apel</p> <p>„Instanța, judecând apelul, pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>1. respinge apelul, menținând hotărârea atacată:</p> <p>a) dacă apelul este tardiv sau</p>	<p>Recursul, cale ordinară de atac, nu mai există.</p> <p>Prin urmare, criticile cu privire la temeinicia și nelegalitatea soluției sub aspectul laturii civile vor fi valorificate în singura cale</p>

	<p>Legea nr. 356/2006, stabilesc următoarele: <i>Judecarea recursurilor declarate cu privire la latura civilă împotriva deciziilor pronunțate în apel se va face în conformitate cu dispozițiile art. 385⁹ alin. 2 din Codul de procedură penală, cazurile de casare urmând a fi analizate în concret, în funcție de modul de rezolvare a laturii civile.</i></p>		<p>inadmisibil; b) dacă apelul este nefondat; 2. admite apelul și: a) desființează sentința primei instanțe și pronunță o nouă hotărâre procedând potrivit regulilor referitoare la soluționarea acțiunii penale și a acțiunii civile la judecata în fond; b) desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, invocată de acea parte. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă”.</p>	<p>ordinară de atac, apelul. Efectele deciziei au încetat.</p>
96.	<p>Decizia nr.29 din 2.06.2008</p> <p>În interpretarea dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 49/2006, stabilesc că: <i>Instanța investită cu judecarea acțiunii penale</i></p>	<p>Art.14 din Codul de procedură penală anterior - Obiectul și exercitarea acțiunii civile</p> <p>„Acțiunea civilă are ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului, precum și a părții responsabile civilmente. Acțiunea civilă poate fi alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal, prin constituirea persoanei vătămate ca parte civilă.</p>	<p>Art.19 din Noul Cod de procedură penală - Obiectul și exercitarea acțiunii civile</p> <p>(1) Acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale.</p>	<p>Soluția din decizie este expres prevăzută în art. 19 NCPP, aspect față de care decizia își încetează efectele.</p>

	<p>în cazul infracțiunii de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană fără a poseda permis de conducere nu va soluționa și acțiunea civilă exercitată de proprietarul sau deținătorul autoturismului avariat sau distrus în timpul săvârșirii infracțiunii rutiere.</p>			
97.	<p>Decizia nr.30 din 2.06.2008</p> <p>Dispozițiile art. 66¹ alin. (1) din Legea nr. 302/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 224/2006, se interpretează în sensul că: <i>Emiterea mandatului de urmărire internațională în vederea extrădării nu presupune întocmirea unei încheieri, nefiind o procedură jurisdicțională.</i></p>	<p>Art.66¹ alin.1 din Legea nr.302/2004 - Urmărirea internațională în vederea extrădării</p> <p>„(1) În cazul în care un mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei nu poate fi dus la îndeplinire, întrucât inculpatul ori condamnatul nu se mai află pe teritoriul României, instanța care a emis mandatul de arestare preventivă sau instanța de executare, după caz, la propunerea procurorului sesizat în acest scop de către organele de poliție, emite un mandat de urmărire internațională în vederea extrădării, care se transmite Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, în vederea difuzării prin canalele specifice”.</p>	<p>Art.65 din Legea nr.302/2004, modificată prin art.I pct.12 din Legea nr.300/2013 - Darea în urmărire internațională</p> <p>„(2) Darea în urmărire internațională se solicită atunci când persoana menționată, după caz, în mandatul de arestare preventivă, mandatul de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori în hotărârea prin care s-a luat măsura privativă de libertate nu a fost găsită și există presupunerea rezonabilă că a părăsit teritoriul României.</p> <p>(3) Darea în urmărire internațională se dispune de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române la cererea instanței care a emis mandatul de arestare preventivă sau a instanței de executare. În acest sens, instanța va transmite informațiile prevăzute la art. 44 alin.</p>	<p>Efectele deciziei au încetat. Modificarea și completarea art.66¹ alin.1 (art.65, după republicarea legii) prin Legea nr.300/2013 au pus în acord actul normativ cu decizia pronunțată în RIL (așa cum rezultă și din expunerea de motive a acestei legi).</p> <p>În condițiile precizărilor din norma modificată, rezultă că procedura are caracter administrativ - jurisdicțional (art.65 alin.3 din Legea nr.302/2004, modificată prin Legea nr.300/2013).</p>

			<p>(4) lit. a) - f), precum și orice alte date și informații suplimentare solicitate.</p> <p>(4) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române comunică în cel mai scurt timp instanței solicitante data dării în urmărire internațională și data introducerii semnalării în Sistemul de Informații Schengen.</p> <p>(5) Instanța care a emis mandatul de arestare preventivă sau instanța de executare verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni de la data dării în urmărire internațională, valabilitatea mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei privative de libertate ori a măsurii privative de libertate dispuse și, în măsura în care au intervenit modificări, informează Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.</p>	
98.	<p>Decizia nr.31 din 2.06.2008</p> <p>Dispozițiile art. 483 alin. 3 raportat la art. 485 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că, <i>în cazul în care inculpatul, minor la data săvârșirii faptei, a</i></p>	<p>Art.483 alin.3 rap. la art.485 alin.1 și 2 din Codul de procedură penală anterior</p> <p>Art. 483 - Compunerea instanței „(3) Inculpatul care a săvârșit infracțiunea în timpul când era minor este judecat potrivit dispozițiilor procedurale speciale privitoare la minori”.</p> <p>Art.485 - Desfășurarea judecății</p>	<p>Art.509 alin.2 din Codul de procedură penală (corelativ cu art.485 alin.2 din Codul de procedură penală anterior) prevede că ședința de judecată este nepublică.</p> <p>Art.507 alin.3 din Codul de procedură penală (corelativ cu art.483 alin.3 din Codul de procedură penală anterior) prevede că „inculpatul care a săvârșit infracțiunea în timpul când era minor este judecat potrivit</p>	<p>Decizia și-a încetat valabilitatea, având în vedere precizările noii reglementări.</p>

	<p><i>devenit major, indiferent de momentul intervenirii majoratului, judecata va avea loc în ședință nepublică.</i></p>	<p>„(1) Ședința în care are loc judecarea infractorului minor se desfășoară separat de celelalte ședințe.</p> <p>(2) Ședința nu este publică. La desfășurarea judecății pot asista persoanele arătate în articolul precedent, apărătorii părților, precum și alte persoane cu încuviințarea instanței”.</p>	<p>procedurii aplicabile în cauzele cu infractori minori, dacă la data sesizării instanței nu a împlinit 18 ani”.</p>	
99.	<p>Decizia nr.34 din 22.09.2008</p> <p>În interpretarea dispozițiilor art. 132 din Codul penal stabilesc: <i>În cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile de către persoana vătămată și asistența juridică este obligatorie potrivit art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, instanța dispune încetarea procesului penal ca urmare a împăcării părților numai în prezența apărătorului ales sau a apărătorului din oficiu.</i></p>	<p>Art.132 din Codul penal anterior - Împăcarea părților</p> <p>„Împăcarea părților în cazurile prevăzute de lege înlătură răspunderea penală și stinge și acțiunea civilă.</p> <p>Art.171 alin.2 și 3 din Codul de procedură penală anterior - Asistența învinutului sau a inculpatului</p> <p>„(2) Asistența juridică este obligatorie când învinutul sau inculpatul este minor, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical educativ, când este reținut sau arestat chiar în altă cauză, când față de acesta a fost dispusă măsura de siguranță a internării medicale sau obligarea la tratament medical chiar în altă cauză ori când organul de urmărire penală sau instanța apreciază că învinutul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.</p> <p>(3) În cursul judecății, asistența</p>	<p>Art.90 din Codul de procedură penală - Asistența juridică obligatorie a suspectului sau a inculpatului.</p> <p>Art.159 alin.2 – 4 din Codul penal (corelativ cu dispozițiile art.132 alin.1 – 3 din Codul penal anterior) . Împăcarea</p> <p>„(2) Împăcarea înlătură răspunderea penală și stinge acțiunea civilă.</p> <p>(3) Împăcarea produce efecte numai cu privire la persoanele între care a intervenit și dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței.</p> <p>(4) Pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu, împăcarea se face numai de reprezentanții lor legali, iar persoanele cu capacitate de exercițiu restrânsă se pot împăca cu încuviințarea persoanelor prevăzute de lege”.</p>	<p>Efectele deciziei se mențin, cu precizarea că împăcarea (<i>art. 159 din Noul Cod penal</i>) nu operează decât în cazul infracțiunilor în care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu și este prevăzută expres de lege.</p>

		juridică este obligatorie și în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare”.		
100.	Decizia nr.35 din 22.09.2008 În ipoteza în care obiectul material al infracțiunii de profanare de morminte prevăzute la art. 319 din Codul penal este un cadavru, iar inculpatul, prin dezmembrarea ori incendierea cadavrlui, urmărește ascunderea faptei de omor comise anterior, se vor reține în concurs real infracțiunea de omor și infracțiunea de profanare de morminte.	Art.319 din Codul penal anterior - Profanarea de morminte „Profanarea prin orice mijloace a unui mormânt, a unui monument sau a unei urne funerare ori a unui cadavru, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani”.	Art.383 din Codul penal - Profanarea de cadavre sau morminte „(1) Sustragerea, distrugerea sau profanarea unui cadavru ori a cenușii rezultate din incinerarea acestuia se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani. (2) Profanarea prin orice mijloace a unui mormânt, a unei urne funerare sau a unui monument funerar se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă”.	Efectele deciziei se mențin, dispozițiile interpretate regăsindu-se și în noua reglementare.
101.	Decizia nr.36 din 22.09.2008 Dispozițiile Legii nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni nu sunt aplicabile pedepselor stabilite pentru infracțiunile privind regimul vamal prevăzute	- Legea nr.543/2002 cu referire la art.72 și 73 din Legea nr.30/1978 și art.175 - 181 din Legea nr.141/1997		Efectele deciziei au încetat. Problema de drept care a făcut obiectul recursului în interesul legii este caducă. Deși, punctual, cu referire strict la dispozițiile interpretate, se poate susține că efectele deciziei sunt caduce, totuși principiul instituit prin această decizie își menține valabilitatea. Este vorba

	de art. 72 și 73 din Legea nr. 30/1978, cu aplicarea art. 13 din Codul penal.			despre faptul că identificarea obiectului grațierii, în cazul schimbării sediului normativ al unor incriminări în perioada de timp ce cade sub incidența grațierii, va avea în vedere continuitatea incriminării, iar nu, formal, denumirea actului normativ.
102.	<p>Decizia nr.37 din 22.09.2008</p> <p>În interpretarea dispozițiilor art. 306 din Codul penal stabilesc că: <i>Infrațiunile de lovire sau alte violențe prevăzute de art. 180 din Codul penal, vătămare corporală prevăzută de art. 181 din Codul penal și lipsire de libertate în mod ilegal prevăzută de art. 189 din Codul penal, după caz, se vor reține în concurs ideal cu infracțiunea de rele tratamente aplicate minorului, în cazul faptei părintelui sau persoanei căreia minorul i-a fost încredințat spre creștere și educare, care abuzează de autoritatea sa și, contrar intereselor</i></p>	<p>Art.180 din Codul penal anterior (păstrează doar titlurile)</p> <p>Art.189 din Codul penal anterior - Lipsirea de libertate în mod ilegal</p> <p>„Lipsirea de libertate a unei persoane în mod ilegal se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani.</p> <p>În cazul în care fapta este săvârșită prin simularea de calități oficiale, prin răpire, de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună sau dacă în schimbul eliberării se cere un folos material sau orice alt avantaj, precum și în cazul în care victima este minoră sau este supusă unor suferințe ori sănătatea sau viața îi este pusă în pericol, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani.</p> <p>Cu pedeapsa închisorii de la 7 la</p>	<p>(În noul Cod penal s-a renunțat la infracțiunea de vătămare corporală gravă – art.189 din Codul penal anterior).</p> <p>Art.205 din Codul penal - Lipsirea de libertate în mod ilegal</p> <p>” (1) Lipsirea de libertate a unei persoane în mod ilegal se pedepsește cu închisoarea de la unu la 7 ani.</p> <p>(2) Se consideră lipsire de libertate și răpirea unei persoane aflate în imposibilitatea de a-și exprima voința ori de a se apăra.</p> <p>(3) Dacă fapta este săvârșită:</p> <p>a) de către o persoană înarmată;</p> <p>b) asupra unui minor;</p> <p>c) punând în pericol sănătatea sau viața victimei, pedeapsa este închisoarea cuprinsă între 3 și 10 ani.</p> <p>(4) Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(5) Tentativa la infracțiunile prevăzute în alin. (1) - (3) se</p>	<p>Neexistând modificări ale laturii obiective a infracțiunii, decizia își menține valabilitatea.</p>

	<p><i>minorului, exercită acte de violență sau lipsire de libertate împotriva acestuia, cu intenția de a-i produce suferințe, vătămări fizice sau morale, și care au pus în primejdie gravă dezvoltarea fizică, intelectuală sau morală a minorului.</i></p>	<p>15 ani se sancționează și lipsirea de libertate a unei persoane săvârșită în scopul de a o obliga la practicarea prostituției.</p> <p>Dacă pentru eliberarea persoanei se cere, în orice mod, ca statul, o persoană juridică, o organizație internațională interguvernamentală sau un grup de persoane să îndeplinească sau să nu îndeplinească un anumit act, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 18 ani.</p> <p>Dacă faptele prevăzute la alin. 1 - 4 se săvârșesc de către o persoană care face parte dintr-un grup organizat, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani, în cazul alin. 1, închisoarea de la 7 la 18 ani, în cazul alin. 2 și 3, închisoarea de la 10 la 20 de ani, în cazul alin.4.</p> <p>Art.306 din Codul penal anterior - Relele tratamente aplicate minorului</p> <p>„Punerea în primejdie gravă, prin măsuri sau tratamente de orice fel, a dezvoltării fizice, intelectuale sau morale a minorului, de către părinți sau de către orice persoană căreia minorul i-a fost încredințat spre creștere și educare, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi”.</p>	<p>pedepsește”.</p> <p>Art.197 din Codul penal - Relele tratamente aplicate minorului</p> <p>„Punerea în primejdie gravă, prin măsuri sau tratamente de orice fel, a dezvoltării fizice, intelectuale sau morale a minorului, de către părinți sau de orice persoană în grija căreia se află minorul, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi”.</p> <p>Art.199 din Codul penal – Violența în familie</p>	
--	--	---	--	--

103.	<p>Decizia nr.38 din 22.09.2008</p> <p>Dispozițiile art. 10 din Legea nr. 143/2000 privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri se interpretează în sensul că: <i>Fapta de organizare, conducere sau finanțare a acțiunilor prevăzute la art. 2-9 din Legea nr. 143/2000 constituie o infracțiune distinctă și nu o formă agravată a infracțiunilor prevăzute la art. 2-9 din aceeași lege.</i></p>	<p>Art.10 din Legea nr.143/2000</p> <p>„Organizarea, conducerea sau finanțarea faptelor prevăzute la art.2 - 9 se pedepsește cu pedepsele prevăzute de lege pentru aceste fapte, limitele maxime ale acestora sporindu-se cu 3 ani”.</p>	<p>Prin art.81 pct.7 din Legea nr.187/2012 a fost modificat art.10 din Legea nr.143/2000 – „Finanțarea săvârșirii faptelor prevăzute la art.2 – 5 se sancționează cu pedepsele prevăzute de lege pentru aceste fapte, limitele speciale ale acestora, majorându-se cu o treime”.</p>	<p>Prin modificările aduse dispozițiilor art.10 din Legea nr.143/2000 se restrânge sfera infracțiunilor pe de o parte prin limitarea la finanțare, și, pe de altă parte, prin limitarea trimerii la art.2 – 5, iar nu la art.2 – 9.</p> <p>Prin urmare, efectele deciziei se mențin în aceste limite.</p>
104.	<p>Decizia nr.39 din 22.09.2008</p> <p>Dispozițiile art. 81 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 224/2006 se interpretează în sensul că: <i>Emiterea mandatului european de arestare nu presupune întocmirea unei încheieri, nefiind o procedură jurisdicțională.</i></p>	<p>Art.81 alin.1 din Legea nr.302/2004, modificat prin art.1 pct.31 din Legea nr.222 din 28 octombrie 2008 care reglementează procedura de emitere a mandatului european de arestare.</p> <p>Obiectul și condițiile emiterii mandatului european de arestare</p> <p>„(1) Instanța care a emis mandatul de arestare preventivă în cursul urmăririi penale ori al judecării sau instanța de executare emite, din oficiu sau la cererea procurorului, un mandat european de arestare, în următoarele condiții:</p>	<p>Art.84 din Legea nr.302/2004, modificată prin Legea nr.300/2013 - Definiția mandatului european de arestare</p> <p>„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară prin care o autoritate judiciară competentă a unui stat membru al Uniunii Europene solicită arestarea și predarea de către un alt stat membru a unei persoane, în scopul efectuării urmăririi penale, judecării sau executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate.</p> <p>(2) Mandatul european de arestare se execută pe baza principiului recunoașterii și încrederii reciproce, în</p>	<p>Decizia și-a încetat valabilitatea încă din anul 2008 când, ulterior pronunțării deciziei RIL, prin Legea nr.222 din 28 octombrie 2008 a fost modificat art.81 alin.1 din Legea nr.302/2004, prevăzându-se o procedură jurisdicțională.</p>

		<p>a) în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecății, dacă fapta este pedepsită de legea penală română cu o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin un an;</p> <p>b) în vederea executării pedepsei, dacă pedeapsa aplicată este mai mare de 4 luni”.</p>	<p>conformitate cu dispozițiile Deciziei-cadru a Consiliului nr. 2002/584/JAI din 13 iunie 2002, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 190/1 din 18 iulie 2002”.</p> <p>Art.88 din Legea nr.302/2004, modificată prin Legea nr.300/2013 - Procedura de emitere a mandatului european de arestare</p>	
105.	<p>Decizia nr.42 din 13.10.2008</p> <p>În cazul în care instanța este investită prin același act de sesizare cu judecarea a două infracțiuni intenționate, săvârșite de același inculpat, din care, una anterior și cealaltă ulterior rămânerei definitive a hotărârii de condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, sunt aplicabile exclusiv dispozițiile art. 85 din Codul penal.</p> <p>Pedeapsa ce va fi executată urmează a fi determinată astfel:</p> <ul style="list-style-type: none"> - se vor aplica pedepse pentru fiecare din cele două infracțiuni deduse judecății; - se va dispune anularea 	<p>Art.85 și art.33 lit.a din Codul penal anterior</p> <p>Art.85 – Anularea suspendării pentru infracțiuni săvârșite anterior</p> <p>„Dacă se descoperă că cel condamnat mai săvârșise o infracțiune înainte de pronunțarea hotărârii prin care s-a dispus suspendarea sau până la rămânerea definitivă a acesteia, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea termenului de încercare, suspendarea condiționată a executării pedepsei se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni sau recidivă.</p> <p>Anularea suspendării executării pedepsei nu are loc, dacă infracțiunea care ar fi putut atrage anularea a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.</p> <p>În cazurile prevăzute în alin. 1, dacă pedeapsa rezultată în urma</p>	<p>În Codul penal în vigoare instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu se mai regăsește.</p> <p>În situațiile tranzitorii, aprecierea se face în funcție de criteriile stabilite în art.16 din Legea nr.187/2012.</p> <p>Potrivit art.15 din Legea nr.187/2012, „(1) Măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal.</p> <p>(2) Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, iar conform art.16, „(1) Măsura suspendării sub supraveghere a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal, până la împlinirea termenului de încercare stabilit prin hotărârea de condamnare.</p> <p>(2) Pentru determinarea legii penale mai favorabile cu privire la suspendarea sub supraveghere a</p>	<p>Efectele deciziei își mențin valabilitatea, în condițiile în care art. 97 din Noul Cod penal a preluat dispozițiile art. 86⁵ raportat la art. 85 din Codul penal.</p>

	<p>suspendării condiționate a executării pedepsei pronunțate anterior;</p> <p>- se va contopi, potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni, pedeapsa a cărei executare a fost inițial suspendată condiționat cu pedeapsa care a atras anularea acesteia, putându-se adăuga un spor de pedeapsă;</p> <p>- pedeapsa rezultantă, astfel determinată, se va contopi, după caz, conform regulilor prevăzute la recidiva postcondamnatorie sau pluralitatea intermediară, cu cea stabilită pentru fapta săvârșită în termenul de încercare, putându-se adăuga un spor de pedeapsă.</p>	<p>contopirii nu depășește 2 ani, instanța poate aplica dispozițiile art. 81. În cazul când se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei, termenul de încercare se calculează de la data rămânerei definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior suspendarea condiționată a executării pedepsei”.</p>	<p>executării pedepsei conform art. 5 din Codul penal, instanța va avea în vedere sfera obligațiilor impuse condamnatului și efectele suspendării potrivit legilor succesive, cu prioritate față de durata termenului de încercare sau supraveghere”.</p>	
106.	<p>Decizia nr.43 din 13 octombrie 2008 .</p> <p>Instanța penală investită cu judecarea infracțiunilor prevăzute de art. 84 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și</p>	<p>Art.84 din Legea nr.59/1934 –</p> <p>„Se va pedepsi cu amendă de la 5.000 - 100.000 lei și închisoare de la 6 luni până la 1 an, afară de cazul când faptul constituie un delict sancționat cu o pedeapsă mai mare, în care caz se aplică această pedeapsă:</p> <p>1. Oricine emite un cec fără a fi</p>	<p>Prin art.23 din Legea nr.187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal, art.84 din Legea nr.59/1934 asupra cecului, a fost modificat astfel :</p> <p>„Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni până la un an sau cu amendă, dacă</p>	<p>Decizia explicitează caracterul accesoriu al acțiunii civile, prin raportare la conținutul art. 14 din Codul de procedură penală anterior.</p> <p>Or, art. 19 din Noul Cod de procedură penală conține chiar el dezvoltarea</p>

	<p>completările ulterioare, nu va soluționa acțiunea civilă alăturată acțiunii penale, urmând a pronunța respingerea ca inadmisibilă a acțiunii civile.</p>	<p>avut autorizarea trasului;</p> <p>2. Oricine emite un cec fără a avea la tras disponibil suficient, sau după ce a tras cecul și mai înainte de trecerea termenelor fixate pentru prezentare, dispune altfel, în total sau în parte de disponibilul avut;</p> <p>3. Oricine emite un cec cu dată falsă sau căruia îi lipsește unul din elementele esențiale cerute de alineatele 1, 2, 3 și 5 ale art. 1 și art. 11;</p> <p>4. Oricine emite un cec contrar dispoziției ultimului alineat al art. 6.</p> <p>Dacă în cazurile prevăzute de alineatele 2 și 3 de mai sus, emitentul procură trasului disponibilul necesar mai înainte de prezentarea cecului, pedeapsa se reduce la jumătate. Când emiterea cecului se datorește unui fapt scuizabil, emitentul va fi apărât de pedeapsă”.</p>	<p>fapta nu constituie o infracțiune mai gravă, săvârșirea uneia dintre fapte :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. emiterea unui cec fără a fi avut autorizarea trasului ; 2. emiterea unui cec fără a avea la tras disponibil suficient sau dispunerea în tot ori în parte de disponibil avut mai înainte de trecerea termenelor fixate pentru prezentare ; 3. emiterea unui cec cu dată falsă sau căruia îi lipsește unul dintre următoarele elemente esențiale : <ol style="list-style-type: none"> a) denumirea de CEC; b) suma de bani ce trebuie plătită; c) numele trasului; d) data emiterii cecului ; e) semnătura prevăzută la art.11 4. emiterea unui cec cu încălcarea prevederilor art.6 alin.3”. 	<p>caracterului accesoriu, prin formularea „ ... prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale”, formulare menită tocmai să prevină interpretările de natura celei care au determinat recursul în interesul legii în cauză. Ca atare, soluția din decizie este expres prevăzută în art. 19 din Noul Cod de procedură penală, aspect față de care decizia își încetează efectele.</p>
107.	<p>Decizia Nr.44 din 13 octombrie 2008</p> <p>În cazul plângerii formulate în baza art. 278¹ din Codul de procedură penală de persoana față de care s-a dispus netrimiteră în judecată și care solicită schimbarea temeiului de</p>	<p>Art.278¹ alin.8 lit.b din Codul penal anterior - Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată</p> <p>(8) Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza</p>	<p>Art.341 alin.6 lit.c din Cod de procedură penală prevede următoarele :</p> <p>În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune ...</p> <p>lit.c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru</p>	<p>Prin Noul Cod de procedură penală au fost reglementate soluțiile pe care judecătorul de cameră preliminară le poate adopta, în mod diferențiat, după cum urmărirea penală s-a desfășurat doar <i>in rem</i> sau a cunoscut și faza <i>in personam</i>, respectiv dacă a fost sau nu pusă în mișcare</p>

	drept al soluției dispuse prin rezoluție sau ordonanță ori dispoziția cuprinsă în rechizitoriu, în ipoteza unei instrumentări complete, instanța poate dispune schimbarea acestuia, în condițiile art. 278 ¹ alin. 8 lit. b din Codul de procedură penală.	procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;	persoana care a făcut plângerea. Art.341 alin.7 pct.2 lit.d prevede : În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară: verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și: d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.	acțiunea penală. Astfel, ca urmare a introducerii noilor dispoziții, decizia nu mai produce efecte.
108.	Decizia nr.1 din 19.01.2009 În aplicarea dispozițiilor art.278 alin.2 și 3 și ale art.278 ¹ alin.1 și 2 teza a II-a din Codul de procedură penală s-a stabilit că : Organul judiciar competent să soluționeze plângerea împotriva rezoluției sau ordonanței prim-procurorului, prin care s-a infirmat rezoluția sau ordonanța procurorului de netrimitere în judecată și s-a dat aceeași sau altă soluție de netrimitere în judecată, pentru alte	Art.278 alin.2 și 3 din Codul de procedură penală anterior „(2) În cazul când măsurile și actele sunt ale prim-procurorului ori ale procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel sau ale procurorului șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori au fost luate sau efectuate pe baza dispozițiilor date de către aceștia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior”. (3) În cazul rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau al ordonanței ori, după caz, al rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, plângerea se face în termen de 20	Art.339 alin.5 din Noul Cod de procedură penală prevede că ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior și se comunică persoanei care a făcut plângerea și celorlalte persoane interesate. Dispozițiile art.340 din Noul Cod de procedură penală prevăd că : „ Plângerea împotriva soluțiilor de urmărire sau netrimitere în judecată (1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art.339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră	Dispozițiile art.339 alin.5 se coroborează cu cele ale art.340, conducând la ideea că, în situația în care, la rândul său, procurorul ierarhic superior a respins plângerea și a menținut soluția prim-procurorului sau nu a soluționat plângerea în termenul legal, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt afectate, se pot adresa cu plângere instanței. Prin urmare, decizia produce efecte.

	<p>motive sau pentru unele dintre motivele invocate de petent, este procurorul ierarhic superior.</p> <p>Numai în situația în care, la rândul său, procurorul ierarhic superior, astfel sesizat, a respins plângerea și a menținut soluția prim-procurorului sau nu a soluționat plângerea, în termenul legal, prevăzut de art. 277 Cod procedură penală, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt afectate, se pot adresa cu plângere instanței de judecată.</p>	<p>de zile de la comunicarea copiei de pe ordonanță sau rezoluție, persoanelor interesate, potrivit art. 228 alin. 6, art. 246 alin. 1 și art. 249 alin. 2”.</p> <p>Art.278¹ alin.1 și 2 din Codul penal anterior - Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată</p> <p>„ (1) După respingerea plângerii făcute conform art. 275 - 278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămăte pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu.</p> <p>„(2) În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al</p>	<p>preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.</p> <p>(2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art.338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare”.</p>	
--	--	--	--	--

		<p>parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile”.</p>		
109.	<p>Decizia nr.2 din 19 ianuarie 2009</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art.290 alin.1 teza I din Codul de procedură penală, în cazul judecării cererilor de liberare provizorie sub control judiciar, ședința de judecată este publică.</p>	<p>Art.290 alin.1 teza I din Codul de procedură penală anterior - Publicitatea ședinței de judecată</p> <p>„(1) Ședința de judecată este publică”.</p>	<p><i>În alin.3 al art.202 din Noul Cod de procedură penală se precizează că măsurile preventive sunt:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> a) reținerea; b) controlul judiciar; c) controlul judiciar pe cauțiune; d) arestul la domiciliu; e) arestarea preventivă. <p><i>Totodată, în art.203 la alin.2 se menționează că :</i></p> <p>„Măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin.4 lit. b și c pot fi luate față de inculpat, în cursul urmăririi penale, de către procuror și de către judecătorul de drepturi și libertăți, în procedura de cameră preliminară, de către judecătorul de cameră preliminară, iar în cursul judecății, de către instanța de judecată”.</p> <p><i>iar în alin.5 se precizează că :</i></p> <p>„În cursul urmăririi penale și al procedurii de cameră preliminară, cererile, propunerile, plângerile și contestațiile privitoare la măsurile preventive se soluționează în camera de consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunță în camera de</p>	<p>Decizia nu mai produce efecte ca urmare a precizărilor cuprinse în noile reglementări :</p> <ul style="list-style-type: none"> -urmărirea penală/cameră preliminară/cameră de consiliu; art.203 alin.2 și 5; - instanță/ședința publică; art.203 alin.2 și 6 cu referire la art.352 alin.1 fraza I.

			consiliu”.	
110.	Decizia nr.3 din 19 ianuarie 2009 Termenul de reabilitare judecătorească se socotește în raport de pedeapsa cea mai grea ce intră în componența pedepsei rezultante ca urmare a cumulului juridic sau aritmetic.	Art.136 din Codul penal anterior – Calculul termenului de reabilitare „(1) Termenele prevăzute în art. 134 și 135 se socotesc de la data când a luat sfârșit executarea pedepsei principale sau de la data când aceasta s-a prescris. (2) Pentru cei condamnați la pedeapsa cu amendă termenul curge din momentul în care amenda a fost achitată sau executarea ei s-a stins în alt mod. (3) În caz de grațiere totală sau de grațiere a restului de pedeapsă, termenul curge de la data actului de grațiere”.	Art.167 alin.5 din Codul penal prevede că „în cazul condamnărilor succesive, termenul de reabilitare se calculează în raport cu pedeapsa cea mai grea și curge de la data executării ultimei pedepse”.	Reglementarea nouă a consacrat normativ cele stabilite prin decizia pronunțată în recursul în interesul legii, menționând că în cazul concursului de infracțiuni termenul de reabilitare va curge de la data executării pedepsei rezultante, iar durata sa va fi determinată în raport cu condamnarea susceptibilă de regimul de reabilitare cel mai greu. În concluzie, decizia nu mai produce efecte.
111.	Decizia nr.7 din 9 februarie 2009 În aplicarea dispozițiilor art.160 ² alin.1 teza ultimă și ale art.160 ⁴ alin.1 teza ultimă din Codul de procedură penală, cererile de liberare provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune sunt admisibile în ipoteza săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care	Art.160² alin.1 teza ultimă din Codul de procedură penală anterior - Condițiile liberării „(1) Liberarea provizorie sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani”. Art.160⁴ alin.1 teza ultimă din Codul de procedură penală anterior - Condițiile liberării „(1) Liberarea provizorie pe cauțiune se poate acorda de instanța de judecată, atât în cursul urmăririi penale, cât și al judecății,	Controlul judiciar Art.211 prevede condițiile generale în baza cărora poate fi luată această măsură : 1. în cursul urmăririi penale, procurorul poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, dacă această măsură preventivă este necesară pentru realizarea scopului prevăzut la art.202 alin.1. Or, potrivit art.202 alin.1 „măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori	Decizia nu mai produce efecte, întrucât instituția la care se referă nu mai este prevăzută de NCPP.

	<p>intră în scopul grupului infracțional organizat nu depășește 18 ani.</p>	<p>la cerere, când s-a depus cauțiunea și sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 160² alin.1 și 2”.</p> <p>Art.7 alin.1 din Legea nr.39/2003</p> <p>„(1) Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi”.</p>	<p>a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.</p>	
112.	<p>Decizia nr.8 din 9 februarie 2009</p> <p>Dispozițiile art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că sunt incidente și în ipoteza recurării hotărârilor pronunțate în apel, pentru motivul greșitei aplicări a art. 18¹ din Codul penal sau, dimpotrivă, al neaplicării acestei dispoziții legale.</p>	<p>Art.385⁹ alin.1 pct.18 din Codul de procedură penală anterior - Cazurile în care se poate face recurs</p> <p>„(1) Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri: pct.18 - când s-a comis o eroare gravă de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare”.</p>	<p>Dispozițiile art.18¹ din Codul penal actual nu se mai regăsesc în Noul Cod penal, ca alternativă fiind introdusă o nouă instituție, respectiv renunțarea la aplicarea pedepsei (art.80 din NCP), fiind o alternativă la sancțiunile penale, cu asemănări, dar și deosebiri.</p> <p>În Noul Cod de procedură penală, singura cale de atac ordinară este apelul, fiind supus unui regim juridic asemănător cu cel în vigoare.</p>	<p>Decizia nu produce efecte, dispozițiile interpretate nu se mai regăsesc în noua reglementare.</p>
113.	<p>Decizia nr.9 din 9 februarie 2009</p> <p>Dispozițiile art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că: Încheierea prin care instanța a admis cererea de sesizare a</p>	<p>Art.303 alin.6 din Codul de procedură penală anterior - Suspendarea judecății</p> <p>„(6) Instanța suspendă judecata, prin încheiere motivată, și în cazul în care a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate, până la soluționarea de către Curtea</p>	<p>Alin.9 al art.367 (suspendarea judecății) prevede că ridicarea unei excepții de neconstituționalitate nu suspendă judecarea cauzei.</p> <p>De altfel, dispozițiile privind suspendarea cauzei ca urmare a ridicării excepției de neconstituționalitate a fost abrogată prin Legea nr.177/2010 care a abrogat</p>	<p>Decizia continuă să producă efecte în ceea ce privește caracterul definitiv al încheierii prin care se admite sesizarea Curții Constituționale.</p>

	<p>Curții Constituționale și a dispus suspendarea judecării, până la soluționarea excepției de neconstituționalitate, nu este supusă căii de atac a recursului.</p>	<p>Constituțională a excepției. Dacă inculpatul este arestat, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 300², iar dacă față de acesta s-a dispus măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau măsura obligării de a nu părăsi țara, se aplică, în mod corespunzător, art. 145 și 145¹. Încheierea este supusă recursului în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se judecă în termen de 3 zile”</p>	<p>și alin.6 al art.303 din Codul de procedură penală anterior. În acest context, se impune precizarea că încheierea prin care sesizarea Curții Constituționale a României este respinsă este însă supusă recursului conform art.29 alin.5 frazele II și III din Legea nr.47/1992, modificată.</p> <p>Aceste dispoziții din legea privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale nu au fost modificate/abrogate până în prezent.</p>	
114.	<p>Decizia nr.10 din 9 februarie 2009 În aplicarea dispozițiilor art. 391 alin. 1 din Codul de procedură penală, stabilesc:</p> <p>Examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, fără citarea părților, nu încalcă dreptul acestora la un proces echitabil, consacrat prin art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.</p>	<p>„Art.391 alin.1 din Codul de procedură penală anterior - Admiterea în principiu „(1) Instanța examinează admisibilitatea în principiu a cererii de contestație prevăzute în art. 386 lit. a) - c) și e), fără citarea părților”.</p>	<p>Admiterea în principiu – art.431 Noul Cod de procedură penală Alin.1 al art.431 prevede că instanța examinează admisibilitatea în principiu, în camera de consiliu, fără citarea părților.</p>	<p>Reglementările succesive sunt identice în ceea ce privește aspectul care a făcut obiectul deciziei pronunțate în recursul în interesul legii, astfel încât aceasta își menține valabilitatea.</p>
115.	<p>Decizia nr.11 din 9 februarie 2009 Dispozițiile art. 49 alin. 4 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că nu există</p>	<p>Art.49 alin.4 din Codul de procedură penală anterior - Incompatibilitatea procurorului, a organului de cercetare penală, a magistratului-asistent și a grefierului</p>	<p><i>Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară.</i> Art.341 alin.6 lit.b din Nodul Cod de procedură penală prevede următoarele : În cauzele în care nu s-a dispus</p>	<p>Noul Cod de procedură penală nu mai prevede expres, așa cum statua art.49 alin.4 din Codul de procedură penală din 1968, incompatibilitatea</p>

	<p>incompatibilitate a persoanei care a efectuat urmărirea penală, în ipoteza trimiterii cauzei la procuror în vederea redeschiderii urmăririi penale, prevăzută de art. 278¹ alin. 8 lit.b cu referire la art. 273 alin. 1¹ din Codul de procedură penală.”</p>	<p>„(4) Persoana care a efectuat urmărirea penală este incompatibilă să procedeze la refacerea acesteia, când refacerea este dispusă de instanță”.</p>	<p>punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune admiterea plângerii, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală.</p> <p>Alin.7 pct.2 lit.b al aceluiași articol menționează că în cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art.280 – 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală.</p> <p>Art.335 alin.5 din Noul Cod de procedură penală – Reluarea în caz de redeschidere a urmăririi penale</p> <p>„(5) În cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală, redeschiderea urmăririi penale are loc și atunci când judecătorul de cameră preliminară a admis plângerea împotriva soluției și a trimis cauza la procuror în vederea completării urmăririi penale. Dispozițiile judecătorului de cameră preliminară sunt obligatorii pentru organul de</p>	<p>procurorului în cazul restituirii cauzei de către instanță.</p> <p>Decizia și-a încetat efectele.</p>
--	--	--	---	--

			<p>urmărire penală”.</p> <p>Art.65 alin.1 din Noul Cod de procedură penală – Incompatibilitatea procurorului, a organului de cercetare penală, a magistratului-asistent și a grefierului.</p> <p>„(1) Dispozițiile art.64 alin. (1) lit. a) - d) și f) se aplică procurorului și organului de cercetare penală”.</p>	
116.	<p>Decizia nr.15 din 6 aprilie 2009</p> <p>Interpretând dispozițiile art. 278 alin. 3 și art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, sub aspectul naturii juridice a termenelor, stabilește că acestea sunt termene de decădere.</p>	<p>Art.278 alin.3 din Codul de procedură penală anterior - Plângerea contra actelor procurorului</p> <p>„(3) În cazul rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau al ordonanței ori, după caz, al rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei de pe ordonanță sau rezoluție, persoanelor interesate, potrivit art. 228 alin. 6, art. 246 alin. 1 și art. 249 alin. 2”.</p> <p>Art.278¹ alin.2 din Codul de procedură penală anterior - Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată</p> <p>„În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului</p>	<p>În Noul Cod de procedură penală, dispozițiile referitoare la <i>plângerea împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală se regăsesc în Capitolul VIII – art.336 – 341</i>, fiind prevăzute termene, ca și în reglementarea în vigoare, pentru exercitarea căii de atac a plângerii împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărire penală.</p>	<p>Decizia își menține valabilitatea continuând să producă efecte cu privire la natura juridică a termenelor prevăzute de art.340 din Codul de procedură penală</p>

		de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile”.		
117.	<p>Decizia nr.17 din 15 iunie 2009</p> <p>În aplicarea dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, stabilesc că: Soluțiile de netrimitere în judecată dispuse prin rechizitoriu nu pot fi atacate cu plângere direct la instanță.</p> <p>În cazul în care este sesizată cu o astfel de plângere, instanța o va trimite organului judiciar competent, conform art. 278¹ alin. 13 din Codul de procedură penală, în vederea parcurgerii etapelor prevăzute de art. 278 din același cod.</p>	<p>Art.278¹ alin.13 din Codul de procedură penală anterior - Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată</p> <p>„(13) Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia”.</p>	<p>Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară.</p> <p>Art.341 din Noul Cod de procedură penală</p> <p>Potrivit alin.1 al art. 341 după înregistrarea plângerii la instanța competentă, aceasta se trimite în aceeași zi judecătorului de cameră preliminară. Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent.</p> <p>Art.328 alin.3 din Noul Cod de procedură penală - Cuprinsul rechizitoriului</p> <p>„(3) Procurorul întocmește un singur rechizitoriu chiar dacă lucrările urmăririi penale privesc mai multe fapte ori mai mulți suspecti și inculpați și chiar dacă se dau acestora rezolvări diferite, potrivit art. 327”.</p> <p>Art.327 alin.b din Noul Cod de procedură penală - Rezolvarea cauzelor</p> <p>„ (b) emite ordonanță prin care</p>	<p>În condițiile unei reglementări identice cu cea existentă anterior (posibilitatea dispunerii soluției de netrimitere în judecată și prin rechizitoriu, fapt care nu exclude/exceptează aceste soluții de la sistemul comun al posibilităților de contestare – plângere la procurorul ierarhic urmată de plângere la instanță) conduce la concluzia că</p> <p>decizia își menține efectele.</p>

			clasează sau renunță la urmărire, potrivit dispozițiilor legale”.	
118.	Decizia nr.21 din 12 octombrie 2009 Procurorul din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism poate exercita calea ordinară de atac împotriva hotărârii pronunțate de instanța de judecată într-o cauză de competența direcției, în condițiile în care, la judecată, a participat un procuror de la parchetul de pe lângă instanța competentă.	-	-	Dispozițiile interpretate prin decizie nu au fost modificate sau completate, astfel încât aceasta își menține valabilitatea.
119.	Decizia nr.22 din 12 octombrie 2009 În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, se stabilește că: Durata arestului la domiciliu, executat în străinătate, măsură preventivă privativă de libertate , în accepțiunea art. 5 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor	Art.18 din Legea nr.302/2004 - Computarea arestării „(1) Durata arestului efectuat în străinătate în îndeplinirea unei cereri formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se compută din durata pedepsei aplicate de instanțele române. (2) Autoritățile române solicitate sunt obligate să comunice autorităților competente ale statului solicitant informațiile necesare computării duratei arestului executat în România, în baza unei cereri adresate autorităților judiciare române.”	Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală a fost republicată (M. Of.nr.377 din 31 mai 2011), articolele fiind renumerotate, dispozițiile art.18 regăsindu-se în art.15 – Computarea arestării. Conform art. II pct. 3 și art. IV din Legea nr. 300/2013, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală), articolul 15 va avea următorul cuprins: "ART. 15 <i>Computarea duratei pedepselor și măsurilor privative de libertate</i> (1) Durata pedepselor și a	Legislația a fost armonizată, fiind cuprinse dispozițiile deciziei pronunțate în recursul în interesul legii. Decizia și-a încetat efectele.

	<p>Omului și a Libertăților Fundamentale, trebuie luată în calcul în cadrul procedurii penale române și dedusă din durata închisorii aplicate de instanțele române.</p>		<p><i>măsurilor privative de libertate, în îndeplinirea unei cereri formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi, este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se compută din durata pedepsei aplicate de instanțele române.</i></p> <p><i>(2) Autoritățile române solicitate sunt obligate să comunice autorităților competente ale statului solicitant informațiile necesare duratei pedepselor și măsurilor privative de libertate executate în România, în baza unei cereri adresate autorităților judiciare române."</i></p>	
120.	<p>Decizia nr.23 din 12 octombrie 2009</p> <p>În interpretarea art. 146 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, se stabilește că :</p> <p>Instanța, în soluționarea unei cereri având ca obiect conversiunea condamnării, trebuie să observe dacă felul pedepsei aplicate pentru concursul de infracțiuni sau durata acesteia este incompatibilă cu legislația română, fără a putea înlocui modalitatea de stabilire a pedepsei rezultante pe</p>	<p>Art.146 din Legea nr.302/2004 - Conversiunea condamnării</p> <p>„(1) Dacă felul pedepsei aplicate sau durata acesteia este incompatibilă cu legislația română, statul român poate, prin hotărâre judecătorească, să adapteze această pedeapsă la aceea prevăzută de legea română pentru faptele care au atras condamnarea. Această pedeapsă trebuie să corespundă, atât cât este posibil, în ceea ce privește felul pedepsei aplicate prin hotărârea statului de condamnare și, în nici un caz, nu poate să agraveze situația condamnatului.</p> <p>(2) În cazul schimbării condamnării se aplică procedura prevăzută de legislația română. În ceea ce privește întinderea conversiunii pedepsei și a</p>	<p>Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală a fost republicată (M.Of. nr.377 din 31 mai 2011) iar în urma renumerotării, dispozițiile art.146 s-au regăsit în art.159.</p> <p>Conform art.11 pct.3 și art.IV din Legea nr.300/2013, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal și a Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală) dispozițiile referitoare la conversiunea condamnării se regăsesc în art.135 alin.6 – 10.</p> <p>Art.135 alin.6 – 10 Durata și obiectul procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine „(6) Instanța examinează hotărârea judecătorească străină, verifică</p>	<p>Decizia produce în continuare efecte, întrucât, nici după modificare, chiar dacă regulile conversiunii sunt mai detaliate, legea nu prevede expres principiul statuat în decizie.</p>

	<p>calea cumulului aritmetic, dispusă prin hotărârea statului de condamnare, cu aceea a cumulului juridic prevăzut de Codul penal român.</p>	<p>criteriilor aplicabile, instanța română va trebui să respecte următoarele condiții:</p> <p>a) va fi legată de constatarea faptelor în măsura în care acestea figurează, în mod explicit sau implicit, în hotărârea pronunțată în statul de condamnare;</p> <p>b) nu va putea schimba o pedeapsă privativă de libertate printr-o pedeapsă pecuniară;</p> <p>c) va deduce integral din pedeapsă perioada de privațiune de libertate deja executată de condamnat;</p> <p>d) nu va agrava situația penală a condamnatului, nici nu va fi ținută de limita inferioară a pedepsei eventual prevăzute de legislația statului de condamnare pentru infracțiunea sau infracțiunile săvârșite.</p> <p>(3) Când procedura de schimbare a condamnării are loc după transferarea persoanei condamnate, statul român va menține acea persoană în detenție sau va lua alte măsuri în scopul de a asigura prezența ei pe teritoriul statului român până la finalizarea acestei proceduri”.</p>	<p>lucrările dosarului și, în baza celor constatate, pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>a) dispune, prin sentință, recunoașterea și executarea pedepsei aplicate de instanța străină;</p> <p>b) în cazul în care natura sau durata pedepsei aplicate de instanța străină nu corespunde cu natura sau durata pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracțiuni similare:</p> <p>(i) adaptează, prin sentință, pedeapsa privativă de libertate aplicată de instanța străină, potrivit alin. (7) și (8) sau, atunci când adaptarea nu este posibilă,</p> <p>(ii) stabilește și aplică, prin sentință, pedeapsa pentru infracțiunea săvârșită;</p> <p>c) dispune, prin sentință, respingerea cererii de recunoaștere și executare în România a hotărârii judecătorești străine.</p> <p>(7) În cazul prevăzut la alin. (6) lit. b) pct. (i), instanța de judecată adaptează pedeapsa aplicată de instanța străină, atunci când:</p> <p>a) natura acesteia nu corespunde, sub aspectul denumirii sau al regimului, cu pedepsele reglementate de legea penală română;</p> <p>b) durata acesteia depășește, după caz, limita maximă specială a pedepsei prevăzute de legea penală română pentru aceeași infracțiune sau limita maximă generală a pedepsei închisorii prevăzute de legea penală română sau atunci când durata pedepsei rezultante</p>	
--	---	---	--	--

			<p>aplicate în cazul unui concurs de infracțiuni depășește totalul pedepselor stabilite pentru infracțiuni concurente sau limita maximă generală a pedepsei închisorii admisă de legea penală română. Adaptarea de către instanța de judecată a pedepsei aplicate de instanța străină constă în reducerea pedepsei până la limita maximă admisă de legea penală română pentru infracțiuni similare.</p> <p>(8) Pedepsa stabilită de instanța română, potrivit alin. (7), trebuie să corespundă, pe cât posibil, din punctul de vedere al naturii sau duratei, cu cea aplicată de statul emitent și nu va agrava situația persoanei condamnate. Pedepsa aplicată în statul emitent nu poate fi convertită într-o pedeapsă pecuniară.</p> <p>(9) În cazul în care sunt incidente dispozițiile alin. (6) lit. b) pct. (ii), la stabilirea și aplicarea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită, instanța de judecată este ținută de constatarea faptelor, de stările și circumstanțele în care acestea au fost săvârșite, astfel cum rezultă explicit sau implicit din hotărârea judecătorească străină și totodată:</p> <p>(i) nu va schimba o pedeapsă privativă de libertate într-o pedeapsă pecuniară;</p> <p>(ii) va deduce integral din pedeapsa aplicată perioada executată de persoana condamnată în statul emitent;</p> <p>(iii) nu va agrava situația persoanei</p>	
--	--	--	---	--

			condamnate și nici nu va fi ținută de limita minimă a pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracțiunea săvârșită. (10) Dispozițiile alin. (6) lit. b) pct. (ii) nu se aplică în cazul în care tratatul aplicabil în relația cu statul emitent exclude conversiunea condamnării ori dacă statul emitent a indicat în mod expres că va acorda transferarea numai dacă statul român va executa fie pedeapsa aplicată de instanța străină, fie pedeapsa adaptată de instanța română potrivit alin. (7) și (8)”. Potrivit art.456 alin.1 din Noul Cod de procedură penală cererea de revizuire se adresează instanței care a judecat cauza în primă instanță, iar nu procurorului
121.	Decizia nr.24 din 18 octombrie 2009 Sentința prin care instanța, sesizată direct prin cerere de revizuire, se desesizează și trimite cauza procurorului competent conform art.397 alin.1 din Codul de procedură penală poate fi atacată cu recurs.	Art.385¹ din Codul de procedură penală anterior - Hotărârile supuse recursului Art.397 alin.1 și 4 din Codul de procedură penală anterior - Cererea de revizuire „(1) Cererea de revizuire se adresează procurorului de la parchetul de pe lângă instanța care a judecat cauza în primă instanță. (4) Dacă cererea nu îndeplinește condițiile arătate în alin. 2, procurorul cheamă persoana care a făcut cererea în vederea completării sau precizării acesteia”.	Art.456 alin.1 din Codul de procedură penală - Cererea de revizuire „(1) Cererea de revizuire se adresează instanței care a judecat cauza în prima instanță”. În noua reglementare au fost eliminate dispozițiile privind obligativitatea efectuării de către procuror a cercetărilor pentru verificarea temeiniciei cererii de revizuire, astfel încât decizia și-a încetat valabilitatea. De altfel, prin art.XVIII pct.51 din Legea nr.202/2010 (ulterior pronunțării deciziei) a fost introdus alin.4 la art.397 care prevedea că cererea de revizuire greșit îndreptată

				<p>la instanță se restituie pe cale administrativă procurorului competent. În consecință, procedura, începând cu anul 2010, a căpătat un caracter administrativ, pierzându-și caracterul judiciar, actele emise într-o astfel de procedură nu sunt supuse căilor de atac.</p> <p>În acest context, decizia și-a încetat, de fapt, valabilitatea din anul 2010.</p>
122.	<p>Decizia nr.25 din 12 octombrie 2009</p> <p>În interpretarea dispozițiilor art.60 alin.1 din Codul penal, se stabilește că :</p> <p>Pentru a putea beneficia de liberare condiționată, condamnatul care nu a fost sau nu mai este folosit la muncă din cauza stării sănătății sau din alte cauze trebuie să execute efectiv fracția întreagă prevăzută la art.59 alin.1, respectiv la art.59¹ alin.1 din Codul penal.</p>	<p>Art.60 alin.1 din Codul penal anterior - Liberarea condiționată în cazuri speciale</p> <p>„(1) Condamnatul care, din cauza stării sănătății sau din alte cauze, nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit, poate fi liberat condiționat după executarea fracțiunilor de pedeapsă arătate în art. 59 sau, după caz, în art. 59¹, dacă dă dovezi temeinice de disciplină și de îndreptare”.</p>	<p>Art.100 din Codul penal - Condițiile liberării condiționate în cazul pedepsei închisorii</p> <p>„(1) Liberarea condiționată în cazul închisorii poate fi dispusă, dacă:</p> <p>a) cel condamnat a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii care nu depășește 10 ani, sau cel puțin trei pătrimi din durata pedepsei, dar nu mai mult de 20 de ani, în cazul închisorii mai mari de 10 ani;</p> <p>b) cel condamnat se află în executarea pedepsei în regim semideschis sau deschis;</p> <p>c) cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească;</p> <p>d) instanța are convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate.</p>	<p>Noua reglementare nu mai prevede liberarea condiționată în cazuri speciale (art.60 din Codul penal anterior nu are corespondent). Aceasta nu înseamnă însă că nu vor exista situații în care persoanele condamnate, din varii motive, inclusiv de sănătate, nu vor presta muncă. În aceste condiții, nu vor beneficia de dispozițiile art.96 din Legea nr.254/2013 privind partea din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate; în consecință, fracțiile cerute pentru liberarea condiționată vor trebui realizate prin executare efectivă a</p>

			<p>(2) În cazul condamnatului care a împlinit vârsta de 60 de ani, se poate dispune liberarea condiționată, după executarea efectivă a jumătate din durata pedepsei, în cazul închisorii ce nu depășește 10 ani, sau a cel puțin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. (1) lit. b) - d).</p> <p>(3) În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (1) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>(4) În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (2) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin jumătate, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>(5) Este obligatorie prezentarea motivelor de fapt ce au determinat acordarea liberării condiționate și</p>	<p>pedepsei.</p> <p>Întrucât dispozițiile legale în interpretarea cărora s-a emis decizia/instituția prevăzută de legea veche nu au corespondent în legea nouă, <i>decizia și-a încetat valabilitatea.</i></p>
--	--	--	---	--

			<p>atenționarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune, dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.</p> <p>(6) Intervalul cuprins între data liberării condiționate și data împlinirii duratei pedepsei constituie termen de supraveghere pentru condamnat”.</p> <p>ART. 95 - Condițiile de acordare a liberării condiționate (Legea nr.254/2013).</p> <p>„Persoana condamnată poate fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei privative de libertate, dacă îndeplinește condițiile prevăzute la art. 99 sau, după caz, la art. 100 din Codul penal”.</p> <p>ART. 96 - Partea din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate și/sau a instruirii școlare și formării profesionale (Legea nr.254/2013).</p> <p>„(2) Reducerea fracțiunii de pedeapsă care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale nu poate fi revocată”.</p> <p>ART. 97 - Procedura de acordare a liberării condiționate (Legea nr.254/2013).</p> <p>„(1) Liberarea condiționată se acordă potrivit procedurii prevăzute în Codul de procedură penală, la cererea persoanei condamnate sau la</p>	
--	--	--	---	--

			propunerea comisiei pentru liberare condiționată”.	
123.	<p>Decizia nr.26 din 12 octombrie 2009</p> <p>În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art.184 alin.4¹ din Codul penal și art.87 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, se stabilește că fapta conducătorului de autovehicul sau tramvai care a produs o vătămare corporală din culpă constituie, după cum urmează :</p> <p>1. În cazul în care conducătorul de autovehicul sau tramvai este concomitent atât în stare de ebrietate, cât și cu o îmbibație alcoolică peste limita legală, se va reține concurs real între infracțiunea prevăzută la art.184 alin.4¹ din Codul penal și cea prevăzută la art.87 alin.(1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe</p>	<p>Art.184 alin.4¹ din Codul penal anterior - Vătămarea corporală din culpă</p> <p>„(4¹) Dacă faptele prevăzute la alin. 3 și 4 sunt săvârșite de către o persoană care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la unu la 3 ani, în cazul alin. 3, și închisoarea de la unu la 5 ani, în cazul alin. 4”.</p> <p>Art.87 alin.1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată.</p> <p>„(1) Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tramvai de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani”.</p>	<p>Art.196 alin.5 din Codul penal - Vătămarea corporală din culpă</p> <p>„(5) Dacă nerespectarea dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere sau desfășurarea activității care a condus la comiterea faptelor prevăzute în alin. (1) și alin. (3) constituie prin ea însăși o infracțiune se aplică regulile privind concursul de infracțiuni”.</p>	<p>Situațiile la care se referă decizia pronunțată în recursul în interesul legii au fost lămurite de textul art.196 alin.5 din Codul penal.</p> <p>Decizia și-a încetat valabilitatea.</p>

	<p>drumurile publice, republicată.</p> <p>2. În cazul în care conducătorul de autovehicul sau tramvai se află în stare de ebrietate, fără însă a avea o îmbibație alcoolică peste limita legală, fapta sa constituie infracțiunea unică prevăzută la art.184 alin.4¹ din Codul penal.</p> <p>3. În cazul în care conducătorul de autovehicul sau tramvai nu se află în stare de ebrietate, dar are o îmbibație alcoolică peste limita legală, există o pluralitate de infracțiuni sub forma concursului real între infracțiunea prevăzută la art.184 alin.3 din Codul penal și art.87 alin.(1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 sau între art.184 alin.4 din Codul penal și art.87 alin.(1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002.</p>			
124.	<p>Decizia nr.34 din 14 decembrie 2009</p> <p>1. Curtea de Apel</p>	<p>Art.28¹ pct.5 din Codul de procedură penală anterior - Competența Curții de Apel Curtea de Apel :</p>	<p>Art.38 alin.4 din Codul de procedură penală – Competența curții de apel</p> <p>„(4) Curtea de apel soluționează și alte</p>	<p>Dispozițiile legale au suferit modificări în sensul că în situația analizată competența aparține curții</p>

<p>București este instanța competentă exclusiv, teritorial și material, să soluționeze procedura de schimbare a condamnării, procedură care are loc după transferarea persoanei condamnate, în condițiile art.146 alin.3 din Legea nr.302/2004.</p> <p>2. Instanța competentă să soluționeze cererea de contopire a pedepselor aplicate de instanțele naționale cu pedepsele aplicate de instanțele străine, prin hotărâri recunoscute de Curtea de Apel București, în cadrul procedurii transferării persoanei condamnate este instanța corespunzătoare instanței de executare a ultimei hotărâri, în a cărei circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate.</p> <p>În cazul în care ultima hotărâre definitivă a fost pronunțată de o instanță străină, competența de a judeca cererea de modificare a pedepsei revine instanței corespunzătoare celei</p>	<p>„(5) soluționează cererile prin care s-a solicitat extrădarea sau transferul persoanelor condamnate în străinătate”.</p> <p>Art.146 alin.2 din Legea nr.302/2004, cu modificările și completările ulterioare - Conversiunea condamnării</p> <p>(2) În cazul schimbării condamnării se aplică procedura prevăzută de legislația română. În ceea ce privește întinderea conversiunii pedepsei și a criteriilor aplicabile, instanța română va trebui să respecte următoarele condiții:</p> <p>a) va fi legată de constatarea faptelor în măsura în care acestea figurează, în mod explicit sau implicit, în hotărârea pronunțată în statul de condamnare;</p> <p>b) nu va putea schimba o pedeapsă privativă de libertate printr-o pedeapsă pecuniară;</p> <p>c) va deduce integral din pedeapsă perioada de privațiune de libertate deja executată de condamnat;</p> <p>d) nu va agrava situația penală a condamnatului, nici nu va fi ținută de limita inferioară a pedepsei eventual prevăzute de legislația statului de condamnare pentru infracțiunea sau infracțiunile săvârșite.</p>	<p>cauze anume prevăzute de lege”.</p> <p>Art.134 din Legea nr.302/2004 cu modificările și completările ulterioare - Măsuri premergătoare sesizării instanței</p> <p>„(1) Atunci când constată că statul emitent a transmis înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 132, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție teritorială domiciliază persoana condamnată, în vederea sesizării curții de apel”.</p> <p>Art.585 alin.1 și 2 din Codul de procedură penală - Alte modificări de pedepse</p> <p>„(1) Pedeapsa pronunțată poate fi modificată, dacă la punerea în executare a hotărârii sau în cursul executării pedepsei se constată, pe baza unei alte hotărâri definitive, existența vreuneia dintre următoarele situații:</p> <p>a) concursul de infracțiuni;</p> <p>b) recidiva;</p> <p>c) pluralitatea intermediară;</p> <p>d) acte care intră în conținutul aceleiași infracțiuni.</p> <p>(2) Instanța competentă să dispună asupra modificării pedepsei este instanța de executare a ultimei hotărâri sau, în cazul în care persoana condamnată se află în stare de deținere,</p>	<p>de apel în a cărei circumscripție teritorială domiciliază persoana condamnată.</p> <p>Decizia și-a încetat valabilitatea.</p>
--	---	--	--

	<p>care, potrivit legii române, ar fi judecat cauza în primă instanță și în a cărei circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate.</p>	<p>Art.149 alin.4 – Acceptarea sau respingerea cererii (Legea nr.302/2004, cu modificările și completările ulterioare)</p> <p>„(4) Îndată ce Ministerul Justiției primește declarația de consimțământ de la statul de condamnare, transmite documentele procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă, care, la rândul său, sesizează curtea de apel pentru ca aceasta să recunoască hotărârea străină și să o pună în executare, conform prevederilor art. 145 sau art. 146, după caz. Dispozițiile art. 116 se aplică în mod corespunzător”.</p> <p>Art.150 din Legea nr.302/2004, cu modificările și completările ulterioare - Autoritățile judiciare competente</p> <p>„Autoritățile judiciare competente în procedurile la care se referă art. 149 sunt Curtea de Apel București și parchetul de pe lângă aceasta”.</p> <p>Art.449 din Codul de procedură penală anterior - Alte modificări de pedepse</p> <p>(1) Pedepsa pronunțată poate fi modificată, dacă la punerea în executare a hotărârii sau în cursul executării pedepsei se constată, pe baza unei alte hotărâri definitive,</p>	<p>instanța corespunzătoare în a cărei circumscripție se află locul de deținere”.</p>	
--	--	--	---	--

		<p>existența vreuneia dintre următoarele situații:</p> <p>a) concursul de infracțiuni;</p> <p>b) recidiva;</p> <p>c) acte care intră în conținutul aceleiași infracțiuni.</p> <p>(2) Instanța competentă să dispună asupra modificării pedepsei este instanța de executare a ultimei hotărâri sau, în cazul când cel condamnat se află în stare de deținere ori în executarea pedepsei la locul de muncă, instanța corespunzătoare în a cărei circumscripție se află locul de deținere sau, după caz, unitatea unde se execută pedeapsa.</p> <p>(3) Sesizarea instanței se face din oficiu, la cererea procurorului ori a celui condamnat.</p>		
125.	<p>Decizia nr.35 din 14 decembrie 2009</p> <p>Recursul declarat împotriva unei hotărâri prin care a fost soluționată calea de atac a apelului, deși recursul este singura cale de atac ce putea fi exercitată împotriva hotărârii primei instanțe, este admisibil, potrivit dispozițiilor art.385¹ lit.e) din Codul de procedură penală, fiind incidente cazurile de</p>	<p>Art.385¹ lit.e din Codul de procedură penală anterior - Hotărârile supuse recursului</p> <p>„(1) Pot fi atacate cu recurs:</p> <p>e) deciziile pronunțate, ca instanțe de apel, de tribunale, tribunale militare teritoriale, curți de apel și Curtea Militară de Apel”.</p> <p>Art.385⁹ alin.1 pct.3 și pct.11 din Codul de procedură penală anterior - Cazurile în care se poate face recurs</p> <p>„(1) Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri:</p> <p>3. instanța nu a fost compusă potrivit legii ori s-au încălcat</p>	<p>Art.408 din Codul de procedură penală - Hotărârile supuse apelului</p> <p>„(1) Sentințele pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede altfel.</p> <p>(2) Încheierile pot fi atacate cu apel numai odată cu sentința, cu excepția cazurilor când, potrivit legii, pot fi atacate separat cu apel.</p> <p>(3) Apelul declarat împotriva sentinței se socotește făcut și împotriva încheierilor”.</p>	<p>Potrivit noii reglementări, apelul este singura cale ordinară de atac.</p> <p>În aceste condiții, nu mai este posibilă ipoteza avută în vedere de decizie, motiv pentru care aceasta și-a încetat efectele. Pe de altă parte însă, pentru rezolvarea unor situații tranzitorii întemeiate pe o asemenea ipoteză, prin interpretarea coroborată a art.10 alin.2, art.12 alin.1 din Legea nr.255/2013, decizia va produce efecte.</p>

	casare prevăzute de art.385 ⁹ alin.1 pct.3 și 11 din Codul de procedură penală.	prevederile art. 292 alin. 2 sau a existat un caz de incompatibilitate”.		
126.	<p>Decizia nr.36 din 14 decembrie 2009</p> <p>Cererile repetate de revizuire și, respectiv, contestație la executare sunt inadmisibile, dacă există identitate de persoane, de temei legal, de motive și apărări invocate în soluționarea acestora.</p>	<p>Art.403 din Codul de procedură penală anterior - Admiterea în principiu</p> <p>Instanța, ascultând concluziile procurorului și ale părților, examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu. Instanța poate verifica oricare dintre probele pe care se întemeiază cererea sau poate, când este necesar, să administreze probe noi.</p> <p>Persoanele prevăzute în art. 394 lit. b) și d) nu pot fi ascultate ca martori în cauza supusă revizuirii.</p> <p>Instanța, în baza celor constatate, dispune prin încheiere admiterea în principiu a cererii de revizuire sau, prin sentință, respingerea acesteia.</p> <p>Când cererea de revizuire a fost făcută pentru un condamnat decedat, sau când condamnatul care a făcut cererea ori în favoarea căruia s-a făcut revizuirea a decedat după introducerea cererii, prin derogare de la dispozițiile art. 10 alin. 1 lit. g) procedura de revizuire își va urma cursul, iar în</p>	<p>Art.459 alin.3 lit.d și alin.5 din Codul de procedură penală - Admiterea în principiu</p> <p>„(3) Instanța examinează dacă:</p> <p>d) faptele și mijloacele de probă în baza cărora este formulată cererea nu au fost prezentate într-o cerere anterioară de revizuire care a fost judecată definitiv”.</p> <p>(5) În cazul în care instanța constată neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (3), dispune prin sentință respingerea cererii de revizuire, ca inadmisibilă”.</p> <p>Art.599 alin. 5 din Codul de procedură penală - Rezolvarea contestației la executare</p> <p>„(5) Cererile ulterioare de contestație la executare sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temei legal, de motive și de apărări”.</p>	<p>Noua reglementarea a consacrat normativ dispozițiile deciziei, aceasta încetându-și efectele.</p>

		cazul admiterii în principiu, după rejudecarea cauzei, instanța va hotărî potrivit dispozițiilor din art. 13 alin. 2 și 3 care se aplică în mod corespunzător”.		
127.	<p>Decizia nr.1 din 15 martie 2010</p> <p>În faza de judecată, cererea de prelungire a dreptului de circulație, întemeiată pe prevederile art.111 alin.(6) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se va soluționa în condiții de publicitate, cu citarea părților, conform prevederilor art.290 și 291 din Codul de procedură penală, iar instanța de judecată se va pronunța prin încheiere motivată care poate fi atacată odată cu sentința sau decizia, conform art.361 alin.2 și art.385¹ alin.2 din Codul de procedură penală.</p>	<p>Art.111 alin.(6) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare</p> <p>„(6) La cererea titularului permisului de conducere reținut în condițiile alin. (1) lit. b) sau ale alin. (4), procurorul care efectuează urmărirea penală sau exercită supravegherea cercetării penale ori, în faza de judecată, instanța de judecată investită cu soluționarea cauzei poate dispune prelungirea dreptului de circulație, cu câte cel mult 30 de zile, până la dispunerea neînceperii urmăririi penale, scoaterii de sub urmărire penală ori încetării urmăririi penale sau, după caz, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. Modul de soluționare a cererii de prelungire a dreptului de circulație se comunică și șefului poliției rutiere pe raza căreia s-a comis fapta”.</p> <p>Art.290 din Codul de procedură penală anterior - Publicitatea ședinței de judecată</p> <p>Ședința de judecată este publică.</p>	<p>Art.111 alin.(6) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare „(6) La cererea titularului permisului de conducere reținut în condițiile alin. (1) lit. b) sau ale alin. (4), procurorul care efectuează urmărirea penală sau exercită supravegherea cercetării penale ori, în faza de judecată, instanța de judecată investită cu soluționarea cauzei poate dispune prelungirea dreptului de circulație, cu câte cel mult 30 de zile, până la dispunerea neînceperii urmăririi penale, scoaterii de sub urmărire penală ori încetării urmăririi penale sau, după caz, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. Modul de soluționare a cererii de prelungire a dreptului de circulație se comunică și șefului poliției rutiere pe raza căreia s-a comis fapta”.</p> <p>Art.351 din Codul de procedură penală - Oralitatea, nemijlocirea și contradictorialitatea</p> <p>(1) Judecata cauzei se face în fața instanței constituite potrivit legii și se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu.</p>	Decizia pronunțată în recursul în interesul legii continuă să-și producă efectele cu mențiunea că se referă la art.351, art.352 și art.408 din Codul de procedură penală.

	<p>Minorii sub 16 ani nu pot asista la ședința de judecată.</p> <p>Dacă judecarea în ședință publică ar putea aduce atingere unor interese de stat, moralei, demnității sau vieții intime a unei persoane, instanța, la cererea procurorului, a părților ori din oficiu, poate declara ședință secretă pentru tot cursul sau pentru o anumită parte a judecării cauzei.</p> <p>Declararea ședinței secrete se face în ședință publică, după ascultarea părților prezente și a procurorului când participă la judecată.</p> <p>În timpul cât ședința este secretă, nu sunt admiși în sala de ședință decât părțile, reprezentanții acestora, apărătorii și celelalte persoane chemate de instanță în interesul cauzei.</p> <p>Art. 291 din Codul de procedură penală anterior - Citarea părților la judecată</p> <p>Judecata poate avea loc numai dacă părțile sunt legal citate și procedura este îndeplinită.</p> <p>Neprezentarea părților citate nu împiedică judecarea cauzei. Când instanța consideră că este necesară prezența uneia dintre părțile lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia, amânând în acest scop judecata.</p> <p>Partea prezentă la un termen nu</p>	<p>(2) Instanța este obligată să pună în discuție cererile procurorului, ale părților sau ale celorlalți subiecți procesuali și excepțiile ridicate de aceștia sau din oficiu și să se pronunțe asupra lor prin încheiere motivată.</p> <p>(3) Instanța se pronunță prin încheiere motivată și asupra tuturor măsurilor luate în cursul judecării.</p> <p>Art.352 din Codul de procedură penală - Publicitatea ședinței de judecată</p> <p>(1) Ședința de judecată este publică, cu excepția cazurilor prevăzute de lege. Ședința desfășurată în camera de consiliu nu este publică.</p> <p>(2) Nu pot asista la ședința de judecată minorii sub 18 ani, cu excepția situației în care aceștia au calitatea de părți sau martori, precum și persoanele înarmate, cu excepția personalului care asigură paza și ordinea.</p> <p>(3) Dacă judecarea în ședință publică ar putea aduce atingere unor interese de stat, moralei, demnității sau vieții intime a unei persoane, intereselor minorilor sau ale justiției, instanța, la cererea procurorului, a părților ori din oficiu, poate declara ședință nepublică pentru tot cursul sau pentru o anumită parte a judecării cauzei.</p> <p>(4) Instanța poate de asemenea să declare ședință nepublică la cererea unui martor, dacă prin audierea sa în ședință publică s-ar aduce atingere</p>	
--	--	---	--

	<p>mai este citată pentru termenele ulterioare, chiar dacă ar lipsi la vreunul dintre aceste termene.</p> <p>Când judecata se amână, martorii, experții și interpreții prezenți iau în cunoștință noul termen de judecată.</p> <p>La cererea persoanelor care iau termenul în cunoștință, instanța le înmânează citații, spre a le servi drept justificare la locul de muncă, în vederea prezentării la noul termen.</p> <p>Când judecata rămâne în continuare, părțile și celelalte persoane care participă la proces nu se mai citează.</p> <p>Art.361 alin.2 din Codul de procedură penală anterior - Hotărârile supuse apelului</p> <p>„(2) Încheierile date în primă instanță pot fi atacate cu apel numai o dată cu fondul”.</p> <p>Art.385¹ alin.2 - Hotărârile supuse recursului (Codul de procedură penală anterior</p> <p>„(2) Încheierile pot fi atacate cu recurs numai o dată cu sentința sau decizia recurată, cu excepția cazurilor când, potrivit legii, pot fi atacate separat cu recurs”.</p>	<p>siguranței ori demnității sau vieții intime a acestuia sau a membrilor familiei sale, ori la cererea procurorului, a persoanei vătămate sau a părților, în cazul în care o audiere în public ar pune în pericol confidențialitatea unor informații.</p> <p>(5) Declararea ședinței nepublice se face în ședință publică, după ascultarea părților prezente, a persoanei vătămate și a procurorului. Dispoziția instanței este executorie.</p> <p>(6) În timpul cât ședința este nepublică, nu sunt admise în sala de ședință decât părțile, persoana vătămată, reprezentanții acestora, avocații și celelalte persoane a căror prezență este autorizată de instanță.</p> <p>(7) Părțile, persoana vătămată, reprezentanții acestora, avocații și experții desemnați în cauză au dreptul de a lua cunoștință de actele și conținutul dosarului.</p> <p>(8) Președintele completului are îndatorirea de a aduce la cunoștință persoanelor ce participă la judecata desfășurată în ședință nepublică obligația de a păstra confidențialitatea informațiilor obținute pe parcursul procesului.</p> <p>(9) Pe durata judecății, instanța poate interzice publicarea și difuzarea, prin mijloace scrise sau audiovizuale, de texte, desene, fotografii sau imagini de natură a dezvălui identitatea persoanei vătămate, a părții civile, a părții responsabile civilmente sau a</p>	
--	--	--	--

			<p>martorilor, în condițiile prevăzute la alin. (3) sau (4).</p> <p>(10) Informațiile de interes public din dosar se comunică în condițiile legii.</p> <p>(11) În cazul în care informațiile clasificate sunt esențiale pentru soluționarea cauzei, instanța solicită, de urgență, după caz, declasificarea totală, declasificarea parțială sau trecerea într-un alt grad de clasificare ori permiterea accesului la cele clasificate de către apărătorul inculpatului.</p> <p>(12) Dacă autoritatea emitentă nu permite apărătorului inculpatului accesul la informațiile clasificate, acestea nu pot servi la pronunțarea unei soluții de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei în cauză.</p> <p>Art.408 alin.2 din Noul Cod de procedură penală - Hotărârile supuse apelului</p> <p>(2) Încheierile pot fi atacate cu apel numai odată cu sentința, cu excepția cazurilor când, potrivit legii, pot fi atacate separat cu apel.</p>	
128.	<p>Decizia nr.2 din 15 martie 2010</p> <p>În cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr.46/2008 – Codul silvic, prin care se aduce atingere fondului forestier proprietate</p>	<p>Legea nr.46/2008 privind fondul forestier proprietate privată a persoanelor fizice sau juridice reglementează :</p> <p>- în Titlul II – Administrarea fondului forestier național</p> <p>Art.10 alin.1</p> <p>(1) Sunt obligatorii administrarea,</p>	<p>Legea nr.46/2008 privind fondul forestier proprietate privată a persoanelor fizice sau juridice, cu modificările și completările ulterioare, reglementează :</p> <p>- în Titlul II – Administrarea fondului forestier național</p> <p>Art.10 alin.1</p> <p>(1) Sunt obligatorii administrarea,</p>	<p>Prevederile legale nu au suferit modificări de natură să afecteze aplicarea dispozițiilor deciziei.</p>

	<p>privată a persoanei fizice sau juridice, calitatea de parte vătămată ori de parte civilă o pot avea atât ocolul silvic, în calitate de reprezentant al statului, cât și proprietarul fondului forestier, cu excepția situației în care aceasta din urmă este subiect activ al infracțiunii.</p>	<p>precum și asigurarea serviciilor silvice, după caz, la toate pădurile, indiferent de forma de proprietate, prin ocoale silvice.</p> <p>(3) Ocoalele silvice prevăzute la alin. (2) sunt de interes public și pot administra sau asigura servicii silvice, după caz, și pentru alte proprietăți, pe bază de contracte.</p> <p>- în Titlul VI, Capitolul 3 - Răspunderi și sancțiuni Art.105 (1) Prejudiciul adus pădurii, denumit în continuare prejudiciu, indiferent de natura juridică a proprietății și de suprafața pădurii avută în proprietate, se evaluează potrivit legii. (2) Valoarea prejudiciilor din pădurile încadrate prin amenajamentul silvic în grupa I funcțională, din perdelele forestiere de protecție și din jnepenișuri se stabilește prin multiplicarea de două ori a valorii obținute potrivit legii. (3) În situațiile în care prejudiciul evaluat potrivit prevederilor alin. (1) și (2) nu a fost recuperat de ocolul silvic care asigură serviciile silvice sau administrarea pădurii, acesta se recuperează de</p>	<p>precum și asigurarea serviciilor silvice, după caz, la toate pădurile, indiferent de forma de proprietate, prin ocoale silvice, cu excepția celor incluse în bazele experimentale ale Institutului de Cercetări și Amenajări Silvice "Marin Drăcea", prevăzute la art. 76, care se administrează de acesta.</p> <p>(3) Ocoalele silvice prevăzute la alin. (2) sunt de interes public și pot administra sau asigura servicii silvice, după caz, și pentru alte proprietăți, pe bază de contracte.</p> <p>- în Titlul VI, Capitolul 3 - Răspunderi și sancțiuni Art.105 (1) Prejudiciul adus pădurii, denumit în continuare prejudiciu, indiferent de natura juridică a proprietății și de suprafața pădurii avută în proprietate, se evaluează potrivit legii. (2) Valoarea prejudiciilor din pădurile încadrate prin amenajamentul silvic în grupa I funcțională, din perdelele forestiere de protecție și din jnepenișuri se stabilește prin multiplicarea de două ori a valorii obținute potrivit legii. (3) În situațiile în care prejudiciul evaluat potrivit prevederilor alin. (1) și (2) nu a fost recuperat de ocolul silvic care asigură serviciile silvice sau administrarea pădurii, acesta se recuperează de autoritatea publică centrală pentru finanțe publice, ca reprezentant al statului român.</p>	
--	--	--	--	--

		<p>autoritatea publică centrală pentru finanțe publice, ca reprezentant al statului român.</p> <p>(4) Prejudiciul prevăzut la alin. (1) se evaluează de personalul silvic împuternicit potrivit legii.</p> <p>(5) Sumele reprezentând contravaloarea prejudiciului care se recuperează se distribuie în conformitate cu prevederile legale în vigoare.</p>	<p>(4) Prejudiciul prevăzut la alin. (1) se evaluează de personalul silvic împuternicit potrivit legii.</p> <p>(5) Sumele reprezentând contravaloarea prejudiciului care se recuperează se distribuie în conformitate cu prevederile legale în vigoare.</p>	
129.	<p>Decizia nr.3 din 15 iunie 2010</p> <p>În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art.25¹ din Legea nr.32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale art.24 din Codul de procedură penală, se stabilește că :</p> <p>În procesul penal, Fondul de protecție a victimelor străzii are calitatea de parte responsabilă civilmente și poate fi obligat singur, iar nu în solidar cu inculpatul, la plata despăgubirilor civile către persoanele păgubite</p>	<p>Legea nr.32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare reglementează în Capitolul 4 - Activitatea asigurătorilor/reasigurătorilor Art.25¹</p> <p>(1) Toți asigurătorii autorizați să practice asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule (clasa 10 de la lit. B din anexa nr. 1, cu excepția răspunderii civile a transportatorului) trebuie să constituie Fondul de protecție a victimelor străzii, denumit în continuare Fond.</p> <p>(2) Fondul se constituie ca asociație, persoană juridică de drept privat fără scop patrimonial, în conformitate cu prevederile legale referitoare la asociații și fundații, ale prezentei legi și ale normelor emise în aplicarea acesteia.</p>	<p>Legea nr.32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare reglementează în Capitolul 4 - Activitatea asigurătorilor/reasigurătorilor Art.25¹</p> <p>(1) Toți asigurătorii autorizați să practice asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule (clasa 10 de la lit. B din anexa nr. 1, cu excepția răspunderii civile a transportatorului) trebuie să constituie Fondul de protecție a victimelor străzii, denumit în continuare Fond.</p> <p>(2) Fondul se constituie ca asociație, persoană juridică de drept privat fără scop patrimonial, în conformitate cu prevederile legale referitoare la asociații și fundații, ale prezentei legi și ale normelor emise în aplicarea acesteia.</p> <p>(10) Fondul se constituie în scopul:</p> <p>a) de a furniza informații</p>	<p>Prevederile legale nu au suferit modificări de natură să afecteze aplicarea dispozițiilor deciziei; aceasta continuă să producă efecte cu mențiunea că vor fi avute în vedere dispozițiile art.19 alin.1, art.21 și art.32 alin.2 din Codul de procedură penală.</p>

	<p>prin accidente de vehicule neasigurate.</p>	<p>(10) Fondul se constituie în scopul:</p> <p>a) de a furniza informații persoanelor vătămate prin accidente de vehicule, în calitate de centru de informare (CEDAM);</p> <p>b) de a despăgubi persoanele pagubite prin accidente de vehicule, dacă:</p> <ul style="list-style-type: none"> - vehiculul, respectiv tramvaiul, care a provocat accidentul a rămas neidentificat sau nu era asigurat pentru răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de vehicule, cu toate că, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, proprietarul acestuia avea obligația să încheie o astfel de asigurare; - în termen de 3 luni de la data la care a adresat o cerere de despăgubire, persoana rezidentă în România care a suferit un prejudiciu ca urmare a unui accident de circulație produs pe teritoriul unui stat situat în limitele teritoriale de acoperire, cu excepția României, sau pe teritoriul unui stat terț al cărui birou național a aderat la sistemul Carte Verde, de un vehicul care are locul obișnuit de staționare într-un stat membru al Spațiului Economic European sau în Confederația Elvețiană, nu a primit un răspuns motivat de la societatea de asigurare a 	<p>persoanelor vătămate prin accidente de vehicule, în calitate de centru de informare (CEDAM);</p> <p>b) de a despăgubi persoanele pagubite prin accidente de vehicule, dacă:</p> <ul style="list-style-type: none"> - vehiculul, respectiv tramvaiul, care a provocat accidentul a rămas neidentificat sau nu era asigurat pentru răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de vehicule, cu toate că, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, proprietarul acestuia avea obligația să încheie o astfel de asigurare; - în termen de 3 luni de la data la care a adresat o cerere de despăgubire, persoana rezidentă în România care a suferit un prejudiciu ca urmare a unui accident de circulație produs pe teritoriul unui stat situat în limitele teritoriale de acoperire, cu excepția României, sau pe teritoriul unui stat terț al cărui birou național a aderat la sistemul Carte Verde, de un vehicul care are locul obișnuit de staționare într-un stat membru al Spațiului Economic European sau în Confederația Elvețiană, nu a primit un răspuns motivat de la societatea de asigurare a vehiculului vinovat de producerea accidentului sau de la reprezentantul de despăgubiri al acesteia ori dacă societatea de asigurare respectivă nu și-a desemnat un reprezentant de despăgubire pe teritoriul României sau dacă în termen 	
--	--	---	---	--

		<p>vehiculului vinovat de producerea accidentului sau de la reprezentantul de despăgubiri al acesteia ori dacă societatea de asigurare respectivă nu și-a desemnat un reprezentant de despăgubire pe teritoriul României sau dacă în termen de două luni de la data producerii accidentului societatea de asigurare nu poate fi identificată. Fondul îndeplinește aceste atribuții în calitate de organism de compensare.</p>	<p>de două luni de la data producerii accidentului societatea de asigurare nu poate fi identificată. Fondul îndeplinește aceste atribuții în calitate de organism de compensare.</p> <p>Art.19 alin.1 din Codul de procedură penală - Obiectul și exercitarea acțiunii civile</p> <p>„(1) Acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale”.</p> <p>Art.21 din Codul de procedură penală - Introducerea în procesul penal a părții responsabile civilmente</p> <p>„(1) Introducerea în procesul penal a părții responsabile civilmente poate avea loc, la cererea părții îndreptățite potrivit legii civile, în termenul prevăzut la art. 20 alin. (1).</p> <p>(2) Atunci când exercită acțiunea civilă, procurorul este obligat să ceară introducerea în procesul penal a părții responsabile civilmente, în condițiile alin. (1).</p> <p>(3) Partea responsabilă civilmente poate interveni în procesul penal până la terminarea cercetării judecătorești la prima instanță de judecată, luând procedura din stadiul în care se află în</p>	
--	--	---	---	--

		<p>Art.24 din Codul de procedură penală anterior – Alte părți în procesul penal Persoana care a suferit prin fapta penală o vătămare fizică, morală sau materială, dacă participă în procesul penal, se numește parte vătămată.</p> <p>Persoana vătămată care exercită acțiunea civilă în cadrul procesului penal se numește parte civilă.</p> <p>Persoana chemată în procesul penal să răspundă, potrivit legii civile, pentru pagubele provocate prin fapta învinutului sau inculpatului, se numește parte responsabilă civilmente.</p>	<p>momentul intervenției.</p> <p>(4) Partea responsabilă civilmente are, în ceea ce privește acțiunea civilă, toate drepturile pe care legea le prevede pentru inculpat”.</p> <p>Art.32 alin.2 din Codul de procedură penală - Părțile „(2) Părțile din procesul penal sunt inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente”.</p>	
130.	<p>Decizia nr.4 din 20 septembrie 2010 În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.399 din Codul de procedură penală stabilesc că :</p> <p>Procurorul din cadrul structurii specializate, Direcția Națională Anticorupție, respectiv Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de</p>	<p>Art.397 alin.1 din Codul de procedură penală anterior - Cererea de revizuire „(1) Cererea de revizuire se adresează procurorului de la parchetul de pe lângă instanța care a judecat cauza în primă instanță”.</p> <p>Art.399 din Codul de procedură penală anterior - Efectuarea actelor de cercetare „După introducerea cererii de revizuire procurorul ascultă, dacă</p>	<p>Art.456 alin.1 din Codul de procedură penală - Cererea de revizuire „(1) Cererea de revizuire se adresează instanței care a judecat cauza în prima instanță”.</p> <p>Art.461 alin.3 din Codul de procedură penală - Rejudecarea „(3) În cazul în care instanța constată că situația de fapt nu poate fi stabilită în mod nemijlocit sau aceasta nu s-ar</p>	<p>Decizia și-a încetat efectele întrucât ipoteza, respectiv instituția avută în vedere la pronunțarea deciziei RIL (cercetare prealabilă efectuată de procuror – art.397 C.p.p. din 1968) nu mai are corespondent în legea nouă.</p>

	<p>Criminalitate Organizată și Terorism, este competent în condițiile art.397 alin.1 din Codul de procedură penală să efectueze actele de cercetare și să înainteze materialul împreună cu concluziile referitoare la cererile de revizuire formulate împotriva hotărârilor care au avut ca obiect infracțiuni a căror urmărire penală este de competența exclusivă a uneia sau alteia dintre cele două structuri.</p>	<p>este cazul, potrivit art. 397 alin. 3, persoana care solicită revizuirea. În cazul când este necesară efectuarea de cercetări pentru a verifica temeinicia cererii de revizuire, procurorul dispune aceasta prin ordonanță.</p> <p>Totodată, procurorul cere, dacă este necesar, dosarul cauzei.</p> <p>Pentru efectuarea actelor de cercetare procurorul poate delega organul de cercetare penală. Dispozițiile art. 217 alin. ultim sunt aplicabile.</p> <p>Termenul de efectuare a actelor de cercetare este de 2 luni și curge de la data introducerii cererii de revizuire.</p> <p>După efectuarea cercetărilor, procurorul înaintează întregul material împreună cu concluziile sale instanței competente”.</p>	<p>putea face decât cu mare întârziere, dispune efectuarea cercetărilor necesare de către procurorul de la parchetul de pe lângă această instanță, într-un interval ce nu poate depăși 3 luni”.</p>	
131.	<p>Decizia nr. 8 din 18 octombrie 2010</p> <p>Normele de incriminare a insultei și calomniei cuprinse în art.205 și 206 din Codul penal, precum și prevederile art.207 din Codul penal privind proba verității, abrogate prin dispozițiile art.I pct.56 din Legea nr.278/2006, dispoziții declarate neconstituționale prin Decizia nr.62 din 18</p>	<p>Art.205 din Codul penal anterior - Insulta</p> <p>„Atingerea adusă onoarei ori reputației unei persoane prin cuvinte, prin gesturi sau prin orice alte mijloace, ori prin expunerea la batjocură, se pedepsește cu amendă.</p> <p>Aceeași pedeapsă se aplică și în cazul când se atribuie unei persoane un defect, boală sau infirmitate care, chiar reale de-ar fi, nu ar trebui relevate.</p> <p>Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a</p>	<p>În actuala reglementare infracțiunile de insultă și calomnie nu sunt incriminate.</p>	<p>Înalta Curte de Casație și Justiție - Secțiile Unite, prin Decizia nr.8 din 18 octombrie 2010, a admis recursul în interesul legii și a dispus în sensul că normele de incriminare a insultei și calomniei cuprinse în art.205 și 206 din Codul penal, precum și prevederile art.207 din Codul penal privind proba verității, abrogate prin dispozițiile art.I pct.56 din Legea nr.278/2006,</p>

	<p>ianuarie 2007 a Curții Constituționale, nu sunt în vigoare.</p>	<p>persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.</p> <p>Art.206 din Codul penal anterior - Calomnia „Afirmarea sau imputarea în public, prin orice mijloace, a unei fapte determinate privitoare la o persoană, care, dacă ar fi adevărată, ar expune acea persoană la o sancțiune penală, administrativă sau disciplinară, ori disprețului public, se pedepsește cu amendă de la 250 lei la 13.000 lei.</p> <p>Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală”.</p>	<p>dispoziții declarate neconstituționale prin Decizia nr.62 din 18 ianuarie 2007 a Curții Constituționale, nu sunt în vigoare.</p> <p>Curtea Constituțională prin Decizia nr.206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial nr.350 din 13 iunie 2013, a admis excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art.414⁵ alin.4 din Codul de procedură penală și a constatat că dezlegarea dată problemelor de drept judecate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite nr.8 din 18 octombrie 2010 este neconstituțională, contravenind prevederilor art.1 alin.3, 4 și 5, ale art.126 alin.3, art.142 alin.1 și art.147 alin.1 și 4 din Constituție și Deciziei Curții Constituționale nr.62 din 18 ianuarie 2007.</p> <p>De la data publicării în Monitorul Oficial decizia și-a încetat efectele.</p>
132.	<p>Decizia nr.9 din 15 noiembrie 2010 Sintagma „proces penal în curs” cuprinsă în</p>	<p>Art.119 - Procedura de recunoaștere pe cale incidentală (Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară</p>	<p>Art. 140¹ alin. 2 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, astfel cum a fost modificat</p> <p>Legea nr.302/2004, cu modificările și completările ulterioare aduse prin Legea nr.300/2013, reglementează</p>

	<p>textul art.119 din Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că recunoașterea pe cale incidentală a unei hotărâri penale străine sau a unui act juridic străin se poate face și în faza privind punerea în executare a hotărârilor penale definitive.</p>	<p>internațională în materie penală)</p> <p>„Recunoașterea se poate face pe cale incidentală în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror în faza de urmărire sau de către instanța de judecată în fața căreia cauza este pendinte”.</p>	<p>prin Legea nr. 300/2013</p> <p>„Recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de alte efecte decât cel al executării în regim de detenție a pedepsei, precum și a altor acte judiciare emise de autoritățile străine</p> <p>(2) Recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei, se face și pe cale incidentală, în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror, în faza de urmărire penală, sau de către instanța de judecată pe rolul căreia se află cauza spre soluționare.”</p>	<p>în art. 140¹ Titlul V, Capitolul II, recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de alte efecte decât cel al executării în regim de detenție a pedepsei, precum și a altor acte juridice emise de autoritățile străine.</p> <p>În alineatul 2 se prevede că recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei, se face și pe cale incidentală, în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror, în faza de urmărire penală sau de către instanța de judecată pe rolul căreia se află cauza spre soluționare. Prevederile legale nu au suferit modificări de natură să afecteze aplicarea dispozițiilor deciziei.</p>
133.	<p>Decizia nr.1 din 17 ianuarie 2011</p> <p>În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.83 alin.1 din Codul penal stabilește că:</p> <p>1.Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu poate fi</p>	<p>Art.83 alin.1 din Codul penal anterior - Revocarea în cazul săvârșirii unei infracțiuni</p> <p>„Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă</p>	<p>Art. 96 din Noul Cod penal - Revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere</p> <p>(4) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere cel condamnat a săvârșit o nouă infracțiune, descoperită până la împlinirea termenului și pentru care s-a pronunțat o condamnare la pedeapsa închisorii, chiar după expirarea acestui</p>	<p>Decizia își menține efectele în privința:</p> <ul style="list-style-type: none"> - situațiilor în care art. 81 și art. 83 din Codul penal anterior sunt aplicate ca lege penală mai favorabilă - cazurilor în care sunt incidente dispozițiile art. 15 alin. 2 din Legea

	<p>dispusă pentru pedeapsa stabilită în cazul săvârșirii în cursul termenului de încercare a unei infracțiuni intenționate sau praeterintenționate, pedeapsă la care a fost cumulată o altă pedeapsă, ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării acestei din urmă pedepse, chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de art.81 din Codul penal.</p> <p>2.Suspendarea condiționată a executării nu poate fi dispusă nici în ceea ce privește pedeapsa rezultantă, obținută prin aplicarea mecanismului prevăzut de art.83 alin.1 din Codul penal.</p>	<p>suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune”.</p>	<p>termen, instanța revocă suspendarea și dispune executarea pedepsei.</p> <p>(5) Pedeapsa principală pentru noua infracțiune se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară.</p> <p>(6) Dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, instanța poate menține sau revoca suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. În cazul revocării, dispozițiile alin. (1), alin. (4) și alin. (5) se aplică în mod corespunzător.</p>	<p>nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Codului penal („regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969”)</p> <p>- aplicării dispozițiilor art. 96 din Noul Cod penal.</p>
134.	<p>Decizia nr.7 din 9 mai 2011</p> <p>Dispozițiile art.274 alin.2 fraza I din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că, în situația restituirii cauzei, potrivit art.272 din Codul de procedură penală, dacă inculpatul</p>	<p>Art.274 alin.2 fraza I din Codul de procedură penală anterior - Durata arestării inculpatului după reluare</p> <p>„În cazul restituirii cauzei de către instanța de judecată, potrivit art. 272, dacă inculpatul este arestat și instanța menține arestarea preventivă, termenul de 30 de zile curge de la data</p>	<p>Art.346 alin.3 din Codul de procedură penală - Soluțiile</p> <p>„3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:</p> <p>a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea</p>	<p>Decizia continuă să producă efecte cu mențiunea că vor fi avute în vedere arestul la domiciliu și arestarea preventivă în contextul soluțiilor de restituire dispuse de judecătorul de cameră preliminară.</p>

	<p>este arestat și instanța menține arestarea preventivă, termenul de 30 de zile curge de la rămânerea definitivă a hotărârii instanței prin care s-a dispus restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii urmăririi penale.</p>	<p>pronunțării hotărârii”.</p>	<p>stabilirii obiectului sau limitelor judecății;</p> <p>b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;</p> <p>c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceeași dispoziții”.</p> <p>Art.347 din Codul de procedură penală - Contestația</p> <p>(1) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii prevăzute la art. 346 alin. (1), procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3) - (5).</p> <p>(2) Contestația se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate. Când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, contestația se judecă de către completul competent, potrivit legii.</p> <p>(3) Dispozițiile art. 343 - 346 se aplică în mod corespunzător.</p> <p>Art.348 din Codul de procedură penală - Măsurile preventive în procedura de cameră preliminară</p> <p>„(1) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță, la cerere sau din oficiu, cu privire la luarea, menținerea, înlocuirea, revocarea sau încetarea de drept a măsurilor</p>	
--	--	--------------------------------	--	--

			<p>preventive.</p> <p>(2) În cauzele în care față de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispozițiilor art. 207”.</p>	
135.	<p>Decizia nr.8 din 6 iunie 2011</p> <p>Judecătorul care a participat la judecarea recursului împotriva încheierii prin care s-a soluționat propunerea de luare sau prelungire a măsurii arestării preventive a învinuitului ori inculpatului în cursul urmăririi penale nu devine incompatibil să judece cauza în fond, apel sau recurs.</p>	<p>Art.48 alin.1 lit.a teza ultimă din Codul de procedură penală anterior - Alte cauze de incompatibilitate</p> <p>„(1) Judecătorul este de asemenea incompatibil de a judeca, dacă în cauza respectivă</p> <p>a) a soluționat propunerea de arestare preventivă ori de prelungire a arestării preventive în cursul urmăririi penale”.</p>	<p>Art.64 alin.4 din Noul Codul de procedură penală - Incompatibilitatea judecătorului</p> <p>„(4) Judecătorul de drepturi și libertăți nu poate participa, în aceeași cauză, la procedura de cameră preliminară, la judecata în fond sau în căile de atac”.</p>	<p>În raport cu noile dispoziții, decizia a încetat să producă efecte obligatorii.</p>
136.	<p>Decizia nr. 9 din 6 iunie 2011</p> <p>Hotărârile definitive în care persoana condamnată nu este autorul infracțiunii, o altă persoană utilizând în mod fraudulos identitatea celui condamnat, sunt supuse cazului de revizuire prevăzut de art.394 alin.1 lit.a din Codul de procedură</p>	<p>Art.394 alin.1 lit.a din Codul de procedură penală (revizuirea poate fi cerută când s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei), respectiv a cazului de contestație la executare prevăzut de art.461 lit.d teza a II - a din Codul de procedură penală (contestația contra executării hotărârii penale se poate face și în cazul în care s-a invocat orice alt incident ivit în cursul</p>	<p>Art.453 alin.1 lit.a din Noul Cod de procedură penală (revizuirea hotărârilor judecătorești definitive, cu privire la latura penală, poate fi cerută când s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză).</p>	<p>Decizia își menține valabilitatea, continuând să producă efecte în ceea ce privește revizuirea, cu mențiunea că vor fi avute în vedere dispozițiile art. art.453 alin.1 lit.a din Noul Cod de procedură penală.</p> <p>Pentru situațiile juridice a căror rezolvare s-ar fi întemeiat, conform deciziei RIL, pe dispozițiile art.461</p>

	<p>penală. Hotărârile definitive prin care o persoană care a săvârșit o infracțiune și uzând în mod fraudulos de identitatea altei persoane sau a unei persoane inexistente a fost condamnată sub o identitate nereală sunt supuse cazului de contestație la executare prevăzut de art.461 lit.d teza a II - a din Codul de procedură penală.</p>	<p>executării).</p>		<p>lit.d teza a II-a C.p.p. din 1968 (dispoziție care nu a fost preluată în art.598 C.p.p.), în prezent, ar putea fi posibilă tot o contestație la executare, întemeiată pe dispozițiile art.598 lit.c teza I C.p.p. (prin reevaluarea acestui caz de contestație, cu consecința extinderii sferei sale de aplicare).</p>
137.	<p>Decizia nr. 13 din 19 septembrie 2011 În aplicarea dispozițiilor art.278¹ alin.1 din Codul de procedură penală, Agenția Națională de Integritate nu are calitatea procesuală de a ataca soluțiile de urmărirea penală sau netrimitere în judecată dispuse de procuror, plângerile astfel formulate urmând a fi respinse, ca inadmisibile, conform art. art.278¹ alin.8 lit.a teza a II - a din Codul de procedură penală.</p>	<p>Art.278¹ alin.1 și alin.8 lit.a teza a II - a din Codul de procedură penală (după respingerea plângerii făcute conform art.275 - 278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art.277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de</p>	<p>Art.340 alin.1 (persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărire penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art.339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii competența să judece cauza în prima instanță) coroborat cu art.336 alin.1 din Noul Cod de procedură (orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime); - art.341 alin.6 lit.a din Noul Cod de procedură (în cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune respingerea</p>	<p>În raport de dispozițiile legale corespondente în actuala reglementare, dezlegarea dată problemei de drept rămâne obligatorie pentru instanțe.</p>

		netrimiteri în judecată cuprinse în rechizitoriu; judecătorul respinge plângerea, prin sentință, ca (...) inadmisibilă (...).	plângerii, <u>ca</u> tardivă sau <u>inadmisibilă</u> ori după caz, ca nefondată); - art.341 alin.7 pct.1 din Noul Cod de procedură penală (în cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară respinge plângerea ca tardivă sau <u>inadmisibilă</u>).	
138.	Decizia nr. 14 din 17 octombrie 2011 În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art.447 alin.2 din Codul de procedură penală raportat la art.84 și art.86⁴ din Codul penal , s-a stabilit că: Sesizarea instanței în vederea revocării suspendării condiționate a executării pedepsei sau a suspendării executării pedepsei sub supraveghere, în cazul neîndeplinirii de către condamnat a obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare, trebuie făcută înainte de expirarea termenului de încercare, indiferent dacă judecarea cauzei are loc anterior sau ulterior expirării acestui termen.	Art.447 alin.2 din Codul de procedură penală (dacă până la expirarea termenului de încercare nu au fost respectate obligațiile civile prevăzute în art.84 sau cele prevăzute în art.86 ⁴ alin.1 din Codul penal, partea interesată sau procurorul sesizează instanța care a pronunțat în primă instanță suspendarea, în vederea revocării suspendării executării pedepsei) raportat la art.84 (dacă până la expirarea termenului de încercare condamnatul nu a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, instanța dispune revocarea suspendării executării pedepsei, afară de cazul când cel condamnat dovedește că nu a avut putința de a îndeplini acele obligații) și art.86⁴ din Codul penal. (alin.1 - dispozițiile art.83 și 84 se aplică în mod corespunzător și în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere; alin.2 - dacă cel condamnat nu îndeplinește, cu rea credință, măsurile de	Art.583 alin.2 (dacă până la expirarea termenului prevăzut la art.93 alin.5 din Codul penal, condamnatul nu a respectat obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, serviciul de probațiune competent sesizează instanța care a pronunțat în primă instanță suspendarea, în vederea revocării acesteia. Sesizarea poate fi făcută și de procuror sau de partea interesată, până la expirarea termenului de supra- veghere) raportat la art.93 alin.5 din Noul Cod penal (condamnatul trebuie să îndeplinească integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere); - art.96 alin.2 din Noul Cod penal (dacă până la expirarea termenului de supraveghere persoana supravegheată nu îndeplinește integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre, instanța revocă suspendarea și dispune executarea pedepsei, afară de cazul în care persoana dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească); - art.44, art.49 lit.a, art.65 și art.67	În raport cu reglementarea actuală care detaliază procedura în cazul sesizării în vederea revocării, inclusiv din perspectiva momentului introducerii unei asemenea sesizări și care, totodată, prevede în ce condiții intervine revocarea, decizia și-a încetat efectele.

		supraveghere prevăzute de lege ori obligațiile stabilite de instanță, aceasta revocă suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, dispunând executarea în întregime a pedepsei).	alin.2 din Legea nr.252/2013 privind organizarea și funcționarea sistemului de probațiune cu modificările și completările publicate până la 7 februarie 2014.	
139.	Decizia nr. 17 din 17 octombrie 2011 În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art.160^{8a} alin.2 teza a II - a și alin.6 teza a II - a din Codul de procedură penală , s-a stabilit că: Instanța de judecată, în cadrul examenului de <u>temeinicie</u> a cererii de liberare provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune, în cazul în care ¹⁾ <u>constată</u> că temeiurile care au determinat arestarea preventivă subzistă, ²⁾ <u>verifică</u> în ce măsură buna desfășurare a procesului penal este ori nu împiedicată de punerea în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune a învinuitului ori inculpatului.	Art.160^{8a} alin.2 teza a II – a (în cazul în care se constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și cererea este întemeiată, instanța admite cererea și dispune punerea în libertate provizorie a învinuitului sau inculpatului) și alin.6 teza a II - a din Codul de procedură penală (în cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, când cererea este neîntemeiată sau când aceasta a fost făcută de către o altă persoană și nu a fost însoțită de învinuit sau de inculpat, instanța respinge cererea).	-	Decizia nu mai produce efecte, întrucât instituția la care se referă nu mai este prevăzută de Noul Cod de procedură penală.
140.	Decizia nr. 2 din 12 martie 2012 În interpretarea și	Art.33 alin.2 din Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în	Art.163 din Noul Cod penal (alin.1 - cursul termenului de prescripție a executării pedepsei se întrerupe prin	În raport de dispozițiile legale corespondente în actuala reglementare,

	<p>aplicarea unitară a dispozițiilor art.33 alin.2 din Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, și ale art.127 din Codul penal, s-a stabilit că:</p> <p>Transmiterea directă a mandatului european de arestare emis de autoritățile române către autoritățile judiciare ale altui stat membru, pe teritoriul căruia a fost localizată persoana, indiferent dacă aceasta este sau nu arestată provizoriu în vederea predării, are efect de întrerupere a prescripției executării pedepsei.</p> <p>Nu produce efect întreruptiv de prescripție transmiterea mandatului european de arestare prin difuzare.</p>	<p>materie penală, republicată (depunerea cererii de extrădare întrerupe prescripția neîmplinită anterior), și ale art.127 din Codul penal (alin.1 - cursul termenului prescripției prevăzute în art.126 se întrerupe prin începerea executării pedepsei sau prin săvârșirea din nou a unei infracțiuni; alin.2 - sustragerea de la executare, după începerea executării pedepsei, face să curgă un nou termen de prescripție de la data sustragerii).</p>	<p>începerea executării pedepsei. Sustragerea de la executare, după începerea executării pedepsei, face să curgă un nou termen de prescripție de la data sustragerii; alin.2 - cursul termenului de prescripție a executării se întrerupe și prin săvârșirea din nou a unei infracțiuni).</p>	<p>dezlegarea dată problemei de drept rămâne obligatorie pentru instanțe.</p>
141.	<p>Decizia nr. 3 din 12 martie 2012</p> <p>În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art.137 din Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală,</p>	<p>Art.137 din Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată (alin.1 - executarea unei hotărâri penale străine are loc potrivit legii române; alin.2 - hotărârile penale străine recunoscute și executate în România produc aceleași efecte ca</p>	<p>Titlul V; Capitolul II Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine; Secțiunea I Transferarea persoanelor condamnate, deținute în state terțe (...). Art.135 alin.3 din Legea nr.302/2004, republicată, cu modificările și completările</p>	<p>În raport de noile reglementări, decizia și-a încetat efectele cu privire la pedepsele pecuniare.</p>

	<p>republicată, s-a stabilit că:</p> <p>În cazul în care printr-o hotărâre penală străină s-a dispus atât condamnarea la pedeapsa închisorii, cât și condamnarea la pedeapsa amenzii, instanța de judecată sesizată în scopul recunoașterii hotărârii penale străine de condamnare în integritatea ei și al transferării persoanei condamnate se pronunță atât cu privire la transferarea persoanei condamnate în vederea executării pedepsei privative de libertate, cât și cu privire la executarea pedepsei amenzii aplicate prin hotărârea penală străină de condamnare.</p>	<p>și hotărârile pronunțate de instanțele române; alin.3 - statul străin care solicită executarea este singurul competent să decidă asupra unei căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de executare; alin.4 - amnistia și grațierea pot fi acordate atât de statul străin, cât și de statul român; alin.5 - statul străin trebuie să informeze statul român asupra intervenirii oricăreia dintre cauzele care determină încetarea executării, prevăzute la alin.4; alin.6 - începerea executării pedepsei în România are ca efect renunțarea statului străin la executarea pe teritoriul acesteia, exceptând cazul în care condamnatul se sustrage de la executarea pedepsei, caz în care acest stat redobândește dreptul la executare. În cazul pedepsei amenzii, statul străin redobândește dreptul la executare începând din momentul în care este informat asupra neexecutării, totale sau parțiale, a acestei pedepse).</p>	<p>publicate până la 11 decembrie 2013</p> <p>- (...) Dispozițiile referitoare la pedepse pecuniare (...) din hotărârea judecătorească străină (...) nu constituie obiectul prezentei proceduri, în afară de cazul în care statul emitent solicită aceasta în mod expres. În acest din urmă caz, instanța de judecată sesizată în scopul transferării persoanei condamnate se pronunță și cu privire la recunoașterea și punerea în executare a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească străină.</p> <p>Titlul VI; Capitolul II; Secțiunea a 2 - a Transferarea persoanelor condamnate, deținute în alte state membre ale Uniunii Europene (...).</p> <p>Art.154 alin.3 - (...) Dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare (...) din hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent (...) nu constituie obiectul prezentei proceduri.</p>	
142.	<p>Decizia nr. 12 din 8 octombrie 2012</p> <p>În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. XXIV alin.1 - 3 din Legea nr.202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării</p>	<p>Art. XXIV alin.1 - 3 din Legea nr.202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor (alin.1 - hotărârile pronunțate în cauzele penale înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub</p>	-	- situație tranzitorie, dispozițiile fiind valabile numai în ipoteza avută în vedere de textul deciziei.

	<p>proceselor, s-a stabilit că:</p> <p>În cazul în care după intrarea în vigoare a Legii nr.202/2010 se casează decizia instanței de apel, cu trimiterea cauzei spre rejudecare, hotărârea pronunțată în primă instanță, înainte de intrarea în vigoare a legii, de către judecătoria rămâne supusă apelului, cale de atac prevăzută de legea sub care a început procesul, competența de soluționare revenind tribunalului.</p>	<p>care a început procesul; alin.2 - procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal învestite vor continua să fie judecate de acele instanțe, dispozițiile referitoare la competența instanțelor din Codul de procedură penală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, aplicându-se numai cauzelor cu care instanțele au fost sesizate după intrarea în vigoare a prezentei legi; alin.3 - în caz de desființare sau casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile prezentei legi privitoare la competență sunt aplicabile).</p>		
143.	<p>Decizia nr. 14 din 12 noiembrie 2012</p> <p>În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art.152 din Codul de procedură penală, vizând executarea mandatului de arestare preventivă, s-a stabilit că:</p> <p>În toate cazurile în care mandatul de arestare a fost emis după ascultarea inculpatului, însă procedura de executare nu s-a putut realiza potrivit art.152 din Codul de procedură penală, nu</p>	<p>Art.152 din Codul de procedură penală (alin.1 - când mandatul de arestare a fost emis după ascultarea inculpatului, judecătorul care a emis mandatul înmânează un exemplar al mandatului persoanei arestate, iar un alt exemplar îl trimite organului de poliție pentru a fi predat la locul de deținere o dată cu arestatul; alin.2 - când măsura arestării a fost dispusă în lipsa inculpatului potrivit art.50, mandatul emis se înaintează în dublu exemplar organului de poliție, pentru executare; alin.3 - organul de poliție procedează la arestarea persoanei arătate în</p>	<p>Art.230 alin.4 din Noul Cod de procedură penală (când mandatul de arestare a fost emis după ascultarea inculpatului, judecătorul care a emis mandatul înmânează un exemplar al mandatului persoanei arestate și organului de poliție).</p>	<p>În raport de dispozițiile legale corespondente în actuala reglementare, dezlegarea dată problemei de drept rămâne obligatorie pentru instanțe.</p>

	sunt incidente dispozițiile privind măsura arestării preventive în lipsa inculpatului.	mandat, căreia îi predă un exemplar al mandatului și o conduce la judecătorul care a emis mandatul; alin.3 ¹ - în vederea executării mandatului de arestare preventivă, organul de poliție poate pătrunde în domiciliul sau reședința unei persoane fără învoirea acesteia, precum și în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia; alin.4 - judecătorul procedează la ascultarea inculpatului, iar dacă acesta ridică obiecții care necesită o rezolvare urgentă, fixează de îndată termen de judecată).		
144.	Decizia nr. 17 din 12 noiembrie 2012 Judecătorul care a soluționat cauza conform procedurii prevăzute de art.320¹ din Codul de procedură penală , cu privire la unii dintre inculpați nu devine incompatibil să judece acțiunea penală și civilă cu privire la ceilalți inculpați, în ipoteza în care trimiterea în judecată a tuturor inculpaților s-a făcut prin același rechizitoriu, pentru infracțiuni între care există stare de conexitate sau	Art.320¹ din Codul de procedură penală (privind judecata în cazul recunoașterii vinovăției) și art.47 alin.2 din Codul de procedură penală (nu mai poate participa la judecarea cauzei judecătorul care și-a exprimat anterior părerea cu privire la soluția care ar putea fi dată în acea cauză).	Nu există dispoziții legale corespondente în actuala reglementare. Se poate pune în discuție incidența art.64 alin.1 lit.f din Noul Cod de procedură penală (judecătorul este incompatibil dacă există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea acestuia este afectată).	Decizia își menține valabilitatea.

	<p>indivizibilitate. Judecătorul devine incompatibil doar dacă în considerentele hotărârii pronunțate conform art.320¹ din Codul de procedură penală, și-a exprimat părerea cu privire la soluția ce ar putea fi dată în cauza disjunsă.</p>			
145.	<p>Decizia nr. 18 din 10 decembrie 2012</p> <p>În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art.85 alin.1 și 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a stabilit că:</p> <p>Punerea în circulație sau conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul pe care sunt aplicate plăcuțe cu numărul provizoriu de circulație expirat, iar autorizația de circulație provizorie și-a încetat valabilitatea, întrunește numai elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în</p>	<p>Art.85 alin.1 (punerea în circulație sau conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tramvai, neînmatriculat sau neînregistrat, se pedepsește cu închisoare de la unu la 3 ani) și 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare (punerea în circulație sau conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tramvai cu număr fals de înmatriculare sau de înregistrare, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani).</p>	<p>Art.334 din Noul Cod penal:</p> <p>- alin.1 - punerea în circulație sau conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau a unui tramvai neînmatriculat sau neînregistrat, potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă;</p> <p>- alin.2 - punerea în circulație sau conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau a unui tramvai cu număr fals de înmatriculare sau înregistrare se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.</p>	<p>Decizia își menține valabilitatea, efectele urmând să aibă în vedere dispozițiile art.334 din Noul Codul penal.</p>

	art.85 alin.1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare.			
146.	<p>Decizia nr. 15 din 14 octombrie 2013</p> <p>1. Montarea la bancomat a dispozitivelor autonome de citire a benzii magnetice a cardului autentic și a codului PIN aferent acestuia (skimmere, minivideocamere sau dispozitive tip tastatură falsă) constituie infracțiunea prevăzută de art.46 alin.2 din Legea nr.161/2003.</p> <p>2. Folosirea la bancomat a unui card bancar autentic, fără acordul titularului său, în scopul efectuării unor retrageri de numerar, constituie infracțiunea de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos prin utilizarea unui instrument de plată electronică, inclusiv a datelor de identificare care permit utilizarea acestuia,</p>	<p>(1) Art.46 alin.2 din Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările publicate până la 14 august 2013 (deținerea, fără drept, a unui dispozitiv, program informatic, parolă, cod de acces sau dată informatică dintre cele prevăzute la alin.1 [n.n. - care permit accesul total sau parțial la un sistem informatic] în scopul săvârșirii uneia dintre infracțiunile prevăzute la art.42 - 45);</p> <p>(2) Art.27 alin.1 din Legea nr.365/2002 privind comerțul electronic, republicată (efectuarea uneia dintre operațiunile prevăzute la art.1 pct.11 [n.n. - a) transferuri de fonduri, altele decât cele ordonate și executate de către instituții financiare; b) retrageri de numerar, precum și încărcarea și descărcarea unui instrument de</p>	<p>(1) Art.365 din Noul Cod penal (constituie infracțiunea de operațiuni ilegale cu dispozitive sau programe informatice: alin.1 - fapta persoanei care, fără drept, produce, importă, distribuie sau pune la dispoziție sub orice formă (a) dispozitive sau programe informatice concepute sau adaptate în scopul comiterii uneia dintre infracțiunile prevăzute în art.360 - 364; (b) parole, coduri de acces sau alte asemenea date informatice care permit accesul total sau parțial la un sistem informatic, în scopul săvârșirii uneia dintre infracțiunile prevăzute în art.360 - 364; alin.2 - deținerea, fără drept, a unui dispozitiv, a unui program informatic, a unei parole, a unui cod de acces sau a altor date informatice dintre cele prevăzute în alin.1, în scopul săvârșirii uneia dintre infracțiunile prevăzute în art.360 - 364).</p> <p>(2) Art.250 (constituie infracțiunea de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos: alin.1 - efectuarea unei operațiuni de retragere de numerar, încărcare sau descărcare a unui instrument de monedă electronică ori</p>	<p>Dezlegarea dată problemei de drept rămâne obligatorie pentru instanțe.</p>

<p>prevăzută de art.27 alin.1 din Legea nr.365/2002, în concurs ideal cu infracțiunea de acces, fără drept, la un sistem informatic comisă în scopul obținerii de date informatice prin încălcarea măsurilor de securitate, prevăzută de art.42 alin.1, 2 și 3 din Legea nr.161/2003.</p> <p>3. Folosirea la bancomat a unui card bancar falsificat, pentru retrageri de numerar, constituie infracțiunea de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos prin utilizarea unui instrument de plată electronică, inclusiv a datelor de identificare care permit utilizarea acestuia, prevăzută de art.27 alin.1 din Legea nr.365/2002, în concurs ideal cu infracțiunea de acces, fără drept, la un sistem informatic comisă în scopul obținerii de date informatice prin încălcarea măsurilor de securitate, prevăzută de art.42 alin.1, 2 și 3 din Legea nr.161/2003, și cu infracțiunea de falsificare</p>	<p>plată electronică], prin utilizarea unui instrument de plată electronică, inclusiv a datelor de identificare care permit utilizarea acestuia, fără consimțământul titularului respectiv);</p> <p>Art.42 alin.1, 2 și 3 din Legea nr.161/2003 (alin.1 - accesul, fără drept, la un sistem informatic; alin.2 - fapta prevăzută la alin.1, săvârșită în scopul obținerii de date informatice; alin.3 - fapta prevăzută la alin.1 sau 2 este săvârșită prin încălcarea măsurilor de securitate);</p> <p>(3) Art.27 alin.1 din Legea nr.365/2002; art.42 alin.1, 2 și 3 din Legea nr.161/2003; art.24 alin.2 din Legea nr.365/2002 (punerea în circulație, în orice mod, a instrumentelor de plată electronică falsificate sau deținerea lor în vederea punerii în circulație).</p>	<p>de transfer de fonduri, prin utilizarea, fără consimțământul titularului, a unui instrument de plată electronică sau a datelor de identificare care permit utilizarea acestuia; alin.2 - efectuarea uneia dintre operațiunile prevăzute în alin.1, prin utilizarea neautorizată a oricăror date de identificare sau prin utilizarea de date de identificare fictive; alin.3 - transmiterea neautorizată către altă persoană a oricăror date de identificare, în vederea efectuării uneia dintre operațiunile prevăzute în alin.1) și art.360 din Noul Cod penal (constituie infracțiunea de acces ilegal la un sistem informatic: alin.1 - accesul, fără drept, la un sistem informatic; alin.2 - fapta prevăzută în alin.1, săvârșită în scopul obținerii de date informatice; alin.3 - fapta prevăzută la alin.1 a fost săvârșită cu privire la un sistem informatic la care, prin intermediul unor proceduri, dispozitive sau programe specializate, accesul este restricționat sau interzis pentru anumite categorii de utilizatori);</p> <p>(3) Art.250, art.360 și art.313 din Noul Cod penal (constituie infracțiunea de punere în circulație de valori falsificate: alin.1 - punerea în circulație a valorilor falsificate prevăzute în art.310 - 312, precum și primirea, deținerea sau transmiterea acestora, în vederea punerii lor în circulație; alin.2 - punerea în circulație a valorilor falsificate prevăzute în</p>
---	--	--

	a instrumentelor de plată electronică, prevăzută de art.24 alin.2 din Legea nr.365/2002.		art.310 - 312, săvârșită de către autor sau un participant la infracțiunea de falsificare; alin.3 - repunerea în circulație a uneia dintre valorile prevăzute în art.310 - 312, de către o persoană care a constatat, ulterior intrării în posesia acesteia, că este falsificată).	
147.	Decizia nr. 16 din 18 noiembrie 2013 În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art.320¹ alin.7 fraza a II - a din Codul de procedură penală , s-a stabilit că: Într-un proces penal având ca obiect o pluralitate de infracțiuni (concurs) în a cărei alcătuire intră și o infracțiune care se pedepsește cu detențiunea pe viață, iar săvârșirea tuturor infracțiunilor este recunoscută de inculpat, judecarea cauzei se face, pentru toate infracțiunile, potrivit procedurii de drept comun.	Art.320¹ alin.7 fraza a II - a din Codul de procedură penală (dispozițiile alin.1 - 6 nu se aplică în cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață).	Art.374 alin.4 din Noul Cod de procedură penală (în cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art.396 alin.10).	În raport de dispozițiile legale corespundente în actuala reglementare, dezlegarea dată problemei de drept rămâne obligatorie pentru instanțe.
148.	Decizia nr. 17 din 18 noiembrie 2013 Fapta de a deține în afara antrepozitului fiscal produse accizabile supuse marcării, fără a fi	Art.270 alin.3 din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României (sunt asimilate infracțiunii de contrabandă și se pedepsesc potrivit alin.1 colectarea, deținerea, producerea,	Art.270 alin.3 din Legea nr.86/2006, cu modificările și completările până la 14 august 2013. Norma nu a fost modificată (sunt asimilate infracțiunii de contrabandă și se pedepsesc potrivit alin.1 colectarea,	Dezlegarea dată problemei de drept rămâne obligatorie pentru instanțe.

	marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false, peste limitele prevăzute de lege, cunoscând că acestea provin din contrabandă, constituie infracțiunea prevăzută în art.270 alin.3 din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României.	transportul, preluarea, depozitarea, predarea, desfacerea și vânzarea, bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia).	deținerea, producerea, transportul, preluarea, depozitarea, predarea, desfacerea și vânzarea, bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia).	
149.	Decizia nr. 18 din 18 noiembrie 2013 În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art.7 din Legea nr.76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare , s-a stabilit că: Prelevarea probelor biologice de la persoanele condamnate definitiv la pedeapsa închisorii pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute în anexa Legii nr.76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare , poate fi dispusă și în ipoteza în care executarea acesteia este	Art.7 din Legea nr.76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare (alin.1 – prelevarea probelor biologice de la persoanele condamnate definitiv la pedeapsa închisorii pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute în anexă este dispusă de instanța de judecată, prin hotărârea de condamnare; alin.2 - prelevarea probelor biologice de la persoanele prevăzute la art.4 alin.1 lit.b [n.n. - persoanele condamnate definitiv la pedeapsa închisorii pentru săvârșirea infracțiunilor cuprinse în anexă], în vederea introducerii profilelor genetice în S.N.D.G.J., se realizează la eliberarea din penitenciar de personalul medical al penitenciarului, cu sprijinul personalului de pază și în prezența unui polițist, fără nicio altă notificare prealabilă din partea	Potrivit art.91 alin.6 din Legea nr.255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, art.7 alin.1 din Legea nr.76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare, va avea următorul cuprins: „prelevarea probelor biologice de la persoanele prevăzute la art.4 alin.1 lit.b este dispusă de instanța de judecată, prin hotărârea de condamnare ori prin hotărârea de amânare a aplicării pedepsei sau de renunțare la aplicarea pedepsei”.	Decizia își menține valabilitatea în privința suspendării executării pedepsei sub supraveghere în condițiile Noului Cod penal (art.91 - 98).

	suspendată condiționat sau sub supraveghere.	instanței de judecată).		
--	--	-------------------------	--	--